REDDEDİLEN SEVGİLİ

Sorrel, Ellis Galbraith'e âşık olduğu zaman daha on yedi yaşında, aklı bir karış havada gencecik bir kızdı... Ellis onun aşkını acımasızca geri çevirdiğinde Sorrel bir süre yaşayamayacağını sanmış sonra yavaş yavaş kendine yeni bir yaşam yolu çizmişti. Bu arada büyük bir mirasın sahibi de olan Sorrel artık şık ve sosyetik görünümlü, olgun bir genç kadın olmuştu. Yakışıklı ve meslek sahibi bir erkek arkadaşı vardı. Ama bir kez daha yolları Ellis'le buluştu. Şimdi Sorrel'in önünde uzanan mutlu ve rahat hayatı gölgeleyen tek bir şey vardı. Ellis'in varlığı...

(KDV dahil) **300 TL.**

Jessica Steele

REDDEDİLEN SEVGİLİ

261

GELİŞİM AŞK ROMANLARI
BEYAZ DİZİ
261

Hatice

REDDEDİLEN SEVGİLİ

Jessica Steele

REDDEDİLEN SEVGİLİ

Ellis, Sorrel'in ağzını bile açmasına fırsat vermeden konuşmaya başladı. "Anlat bakalım," dedi. "Oturduğun dairenin, kullandığın arabanın ve üstüne giydiğin birbirinden güzel kıyafetlerin parasını bir adamın verdiğini biliyorum artık." Büyük bir dikkatle genç kızın gözlerinin içine bakıyordu şimdi. Sorrel gözlerini ondan kaçıramayacağını anladığı zaman, çaresiz kendini bu gözlere teslim etti. "Dün gece..." diye sözlerine devam etti Ellis. "Bahçedeyken, bana, o adamı çok sevdiğini söyledin... Bunu da biliyorum artık. Ama bir türlü anlayamadığım bir şey var Sorrel."

Genç kız büyük bir dikkatle onun bundan sonra söyleyeceklerini bekliyordu.

"Öyleyse neden... neden hâlâ bakiresin?

Bu
BEYAZ DİZİ

....

özel kitaplığına aittir.

İngilizce adı: FAÇADE

Levent-İstanbul
Tel: 169 66 80

Kıbrıs satış fiyatı: 450 TL.

Baskı: Apa Ofset Basımevi
Kapak renk ayrımı: Fan Grafik

REDDEDİLEN SEVGİLİ

Jessica Steele

GELİŞİM AŞK ROMANLARI
BEYAZ DİZİ

GELİŞİM YAYINLARI

BİRİNCİ BÖLÜM

Sorrel aynadaki kendinden emin ve ağırbaşlı kadının görüntüsüne hoşnutlukla baktı. Bu görünümü elde edebilmek için çok çalışmıştı.

Roderick Drury'nin aşağıda kendisini beklediğini bilmesine rağmen, kasıtlı olarak onu bekletiyordu... Bugüne kadar öğrendikleri arasında, ağırbaşlı kadınların, erkeklere hiç taviz vermemeleri gerektiği de vardı.

Aynada makyajına son bir kez göz attıktan sonra, şık tayyörünün eteğindeki buruşukluğu eliyle düzeltti. Ona bu şirin daireyi ve birbirinden güzel kıyafetleri alabilme olanağını sağlayan adama içinden teşekkür etti.

'Saygıdeğer Mr. Ollerenshaw,' diye geçirdi içinden. Yaşlı adamın cenazesinde kendinden başka ağlayan olmamıştı. Onu hatırlayınca içi ısınmıştı sanki. Yaşlı tüccarın ne kadar zengin biri olduğunu ise, daha sonra öğrenmişti.

Vasiyet okunduğu zaman, kızı Cynthia Armitage sinir krizleri geçirmişti. Ardından hırsını yenememiş ve Sorrel'e yakası açılmadık küfürler yağdırdıktan sonra da, genç kızı kulağından tuttuğu gibi kapı dışarı edivermişti.

Eğer yaşlı Ollerenshaw vasiyetinde, 'Bu parayı Sorrel'e biraz kendi hayatını yaşaması için bırakıyorum,' diye yazdırmamış ve ardından da, 'Eğer bu parayı dediğim gibi harcamazsan mezarımda rahat etmem,' diyerek genç kızı korkutmamış olsaydı, Sorrel bu paranın tek kuruşuna bile dokunmazdı.

Zaten Sorrel kabul etmemiş olsaydı bile, yine de bu para Cynthia Armitage'a kalmayacaktı. Albert Ollerenshaw, Sorrel'in bu parayı kabul etmemesi gibi bir

durum karşısında, paranın kızına değil de, tarla farelerinin çiftleşme alışkanlıklarını inceleyen bir biyoloji enstitüsüne bırakılmasını istemişti.

Vasiyet hazırlandığı sırada babasının aklının başında olmadığını ispatlamanın kendine pahalıya patlayacağını bilen Cynthia, çaresiz, bu paranın Sorrel'e verilmesine göz yummuştu.

Ama yaşlı adamın kızına da haksızlık ettiği söylenemezdi. Aynı evde yaşamalarına rağmen kızı ve damadı da ona bir bardak su bile vermemişlerdi. Yaşlı adam son nefesini verirken, yanında sadece Cynthia bulunmuştu.

Sorrel, Cynthie Armitage'ı daha fazla düşünmemeye karar verdi. Aradan sekiz yıl geçmişti. Cenazeden sonra olanlar artık geçmişte kalmıştı.

Genç kız dairesinin kapısını kilitledikten sonra asansörün düğmesine bastı. Roderick Drury kendini apartmanın lobisinde bekliyordu. Ağırbaşlı kadınlar da gülümserdi... Ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu. Asansörün kapıları açıldığı zaman Roderick Drury'yi karşısında buldu. Geciktiği için özür dilemeye gerek bile duymadan, "Her zamanki gibi tam zamanında gelmişsin," dedi.

"Sen de her zamanki gibi çok güzelsin," dedi Roderick de. Yirmi dokuz yaşlarında olan genç adam avukattı. Sorrel ile evlenmeyi çok istemesine rağmen, genç kız ona, şu an için evlenmeyi düşünmediğini kesin bir dille belirtmişti.

Arabaya binip kentin banliyösüne doğru yol alırlarken Sorrel, Rod'un biraz önce onu gördüğü zaman gözlerinin nasıl parladığını düşünüyordu. Bu, genç adamın, kendisiyle arkadaşlıktan da öte bir ilişkiye girmek istediği anlamına geliyordu. Sinirlenmeye başlamıştı.

Altı aydan beri sosyete çevrelerinde görünmeye başlamıştı. Daha önceden de, Cynthia ve onun zayıf karakterli kocasıyla aynı çatı altında yaşadığı yıllarda, evli insanların da evlilik dışı ilişkilere girebildiklerini ve bunun üzerinde bir etki bırakmadığını görmüştü. Ama Sorrel, ne Rod Drury ne de başka bir erkekle ilişki kurmak istiyordu. Eğer Rod ona, yine aynı şekilde bakmaya devam ederse, arkadaşlıklarına bir son vermesi gerekecekti Sorrel'in.

"Ailen farkındadır umarım..." Birden sustu. Rod ona garip garip bakıyordu. Ağırbaşlı dış görünümünü unutmuştu birden, ama bir kere konuşmaya başladığına göre, konuşmasını uygun bir biçimde bitirmeliydi. "Herhalde annenle baban, geceyi sizin evde geçirmemin önemli bir olay olmadığının farkındadırlar."

Rod ona gülümsedi. "Rahat ol biraz Sorrel," dedi ona. "Kız arkadaşlarımı her zaman evime götürürüm."

Endişeleri yatışmış olan Sorrel camdan dışarısını seyretmeye başladı. Büyük bir gaf yapmaktan son anda kurtulmuştu.

Rodların evine geldikleri zaman, Sorrel kendini yeniden kontrol altına almayı becermişti. Genç adamın annesiyle babası, onları kapıda karşıladılar.

Kısa bir süre sonra Sorrel onların ne kadar saygıdeğer insanlar olduğunu fark etmişti. Atları çok seviyorlardı, genç kıza, dinlendikten ve onu ahırlara götürmeyi vaat ettikten sonra, dördü birden eve girdiler. Sorrel onlara, ata binmeyi bilmediğini söylememeyi tercih etmişti.

"Herhalde biraz dinlenmek istersiniz," dedi Moira Drury antreye girdikleri zaman. "Hizmetçilerden birini çağırayım da size odanızı göstersin."

Sorrel, Rod'un annesine teşekkür ettikten sonra hizmetçinin peşi sıra yürüdü. Eğer her zamanki Sorrel Maitland gibi davranmış olsaydı, hizmetçiyle göndermek

yerine, Moira Drury'nin onu, bizzat kendisinin götürmek isteyeceğinden emindi. Ama artık kimseye yakınlık göstermek gelmiyordu içinden. Hayat ona, ayakta durabilmesi için, duygularını kendine saklaması gerektiğini öğretmişti. Yıllar önce, cana yakın, içinden geldiği gibi davranan, neşeli, sevgi dolu ve hayatı seven bir insandı... Ve âşıktı....

Beraberinde getirdiği birkaç parça eşyanın yerleştirilmesiyle ilgilenmeye başladı. Neden yine o aklına gelmişti? O hayatından çıkalı, aradan sekiz yıl geçmişti... Sekiz uzun yıl...

'Artık yüreğim kan ağlamıyor,' diye tekrarladı kendi kendine. Cynthia ve Leslie Armitage'ın çocuklarına dadılık ettiği yıllar içinde, insanların aşkı nasıl hafife aldıklarını görmemiş miydi? Kendi başına gelenleri de dikkate alırsa, hayattan dersini almış olması gerekirdi.

Yine de, evleneceklerini sandığı ve sevgisi uğruna her şeye hazır olduğu genç adamın kollarına kendini nasıl da atmıştı? O günler aklına geldiği zaman, artık eskisi gibi yüzü kızarmıyordu, ama genç adamın onu nasıl geri çevirdiği aklına geldikçe, bugün bile aynı acıyı içinde hissediyordu. O günden sonra da, bir daha erkekleri kendine yaklaştırmamıştı.

Oturma odasından içeri girdikten sonra, Sorrel, "Umarım sizleri fazla bekletmemişimdir," dedi ev sahiplerine. Tutumunda bir yumuşama olmuştu genç kızın. Geride bıraktığı sekiz yıl öncesinin anılarını yeniden yaşamanın getirdiği bir yumuşamaydı bu.

Çaylarını içerlerken havadan sudan konulardan söz ettiler. Bu ara Rod'un babası, komşu evlerden birini alan tanıdığı bir işadamından söz etmeye başladı. Sorrel kendi dünyasına dönmüştü yine. Aklına Cyntia'nın babası, yaşlı Mr. Ollerenshaw gelmişti. Yaşayıp yaşamadığı kimsenin umurunda bile olmayan zavallı ihtiyarcık uğruna, Sorrel o evde bir an bile kalmak istememesine rağmen kalmış ve yaşlı adama bakmıştı.

Son kez Leslie Armitage'in o çirkin davranışlarına maruz kaldığı zaman, 'Bu iş burada biter!' demişti genç kız. Ama titrek bacaklarının üstünde yürümeye çalışan ihtiyarcığa bir göz atınca, gelecek sefere onu düştüğü yerden kaldıracak kimsenin olmayacağını düşünmüş ve gitmekten vazgeçmişti.

Anıları onu gerilere götürmüştü. Bir elinde Arabella, diğer elinde, sevimli Benjamin ile misafirlerle dolup taşan evden içeri girdikleri zaman, zavallı Ollerenshaw'ın, saatlerden beri düştüğü yerde kımıldamadan yattığını görünce ne kadar da üzülmüştü. Leslie ile Cynthia bu haberi öğrendikleri zaman kıllarını bile kıpırdatmamışlar, sonuçta yaşlı adamı yerine yatırmak ve doktoru çağırmak Sorrel'e kalmıştı. Birkaç kez Sorrel, Cyntia'ya, babasını bir yaşlılar evine yatırmasını önermişti, ama her seferinde Cynthia bu öneriyi reddetmişti. Sorrel gibi bir bakıcı varken babasının yaşlılar evinde kalması genç kadın için 'Gereksiz masraf kapısı' demekti. 'Biraz hayatını yaşa,' demişti Mr. Ollerenshaw vasiyetinde...

Sorrel yeniden ev sahiplerinin konuşmalarına kulak misafiri olmaya başlamıştı. Bu akşam yeni komşunun akşam yemeğine geleceğini öğrendiği zaman, yüzündeki gülümseme silindi. Ama bir bakıma içi rahatlamıştı... Demek Rod'un ailesi ona çok özel bir kişi gözüyle bakmıyorlardı.

"Ahırları görmek ister miydin?" Annesinin önerisi üzerine bu soruyu genç kıza Rod sormuştu.

Sorrel, "Hem de nasıl," dedikten sonra hiç acele etmeden yerinden kalktı.

Kısa bir süre sonra, Rod'un da, ailesi kadar atlara

düşkün olduğunu öğrenecekti. Rod en sevdiği gri atının yanına gidip de, onunla mırıl mırıl konuşmaya başlayınca, Sorrel kanının genç adama daha çok ısındığını fark etti. Rod onun kendini seyrettiğini anladığı zaman, dudaklarında mahçup bir gülümseme belirmişti.

"Sana bir binici kıyafetini de beraberinde getirmeni söylemeyi unuttum," dedi genç adam ne kadar utandığını gizlemek için. "Ama sana buradan bir şeyler ayarlarız..."

Sorrel hemen, "Ben ata binmem," dedi. Uzun zamandan beri bu konuda genç adama hep kaçamak cevaplar veren Sorrel bu kez ona dürüst bir cevap verebildiği için memnundu.

Rod'un yüzündeki şaşkın ifadeyi ardından da dudaklarında beliren gülümsemeyi görünce, ona daha da ısındığını hissetti Sorrel. "Özür dilerim. Her nedense, herkesin de benim gibi atları sevdiğini sanırım." Sorrel genç adama gülümsedi. Ama Rod'un gözlerinde, hiç hoşuna gitmeyen o parıltı yine belirmişti. "Eğer istersen sana öğretebilirim..."

"Hayır, sağol," diye genç adamın sözünü kesti Sorrel.

Akşam yemeği için hazırlanırken, genç kız yine düşüncelere dalmıştı. Pembe krep elbisenin uzun etekleri yere kadar iniyordu. Beraberinde kendine çok yakışan bu gece elbisesini de getirdiği için memnundu genç kız.

'Bu ziyareti yapmam bir hataydı,' diye düşündü. Rod ondaki bu değişiklikten incinmişti ve bunu da belli etmişti. Ama Sorrel, akşam yemeğinde ona daha sıcak davranmaya çalışırsa, genç adamın bunu yanlış yorumlayacağından ve onun kendisiyle ilgilendiğini sanacağından emindi.

Şansına bu akşam yemekte başkaları da olacaktı. Rod'un ailesi, yeni konuklarıyla ilgilenmekten, Sorrel'

in oğullarıyla pek yakın bir ilişkisi olmadığının farkına varmayacaklardı.

Yemek saat sekizdeydi. Sosyetik hayat ona, insanları bekletmenin bu hayatın bir parçası olduğunu öğretmişti. Ama kendi ailesinden aldığı görgü, aşağıda bekleyen ev sahiplerini daha fazla bekletmesinin uygun olmadığını hatırlatıyordu genç kıza.

Saat tam sekize çeyrek kala, altınsı parıltılar saçan kahverengi saçlarını tepesinde sıkı bir topuz halinde toplamış olan Sorrel, odasından çıktı.

Gayet sakin ve kendinden emin bir tavırla, oturma odasının kapısını açtı. İçeri girdiği zaman, arkası ona dönük olan esmer bir adam, Rod'la ve ailesiyle konuşuyordu. Rod'un "Sorrel!" diye seslenmesi üzerine genç adam hafifçe irkilmişti. Tam o sırada Rod yanına geldi.

Rod, "Ne kadar da güzelsin," diye karşıladı onu. Sorrel bu güzel karşılanmadan hem memnun olmuştu hem de, onun gözlerinde o hoşuna gitmeyen parıltıyı gördüğü için biraz kızmıştı. Rod'un elini tutmasına sinirlenmişti, ama birkaç dakika sonra bu davranışından dolayı genç adama minnet duyacağı nereden aklına gelirdi ki? Rod ona gülümseyerek, "Gel seni Ellis Galbraith ile tanıştırayım," dediği zaman, onun elini tutmamış olsaydı, çoktan yere yığılmış olacağını iyi biliyordu.

Sorrel'in kulakları uğuldamaya başlamıştı. Rod'ın elini sıkıca kavradı. Kafasından her şey silinmişti. Ellis Galbraith adını duymak bile onu sarsmaya yetmişti. Odasına kaçıp saklanmak istiyordu, kendini toparlayabilmesi için, bir süre yalnız başına kalmaya ihtiyacı vardı.

Ama ona bu vakit tanınmadı. Rod onun koluna girmiş, konuklarının durduğu köşeye doğru götürüyordu.

Ellis Galbraith'in şaşkınlığını gözlerinden okumak mümkündü. Şu anda karşısında duran kendinden emin, ağırbaşlı ve şık giyimli kadın ile, bundan sekiz yıl önce, henüz on yedi yaşında, yüzü kireç gibi bembeyaz olmuş, yıkılmış genç kız arasında dağlar kadar fark olduğunu o da görmüştü.

Üstündeki şık kıyafetle gerçekten de güzel olduğunu bilmenin ve son sekiz yıldan bu yana edindiği tecrübelerin getirdiği rahatlık sayesinde Sorrel kısa bir süre içerisinde kendini toparlamayı başarmıştı. Sanki masallarda olduğu gibi, bir iyilik meleği sihirli değneğiyle ona yardım ediyordu... Çünkü hiç kimse onun ne kadar perişan bir halde olduğunu fark etmemişti. Hatta konuşurken bile, sesi her zamanki gibi sakin ve kendinden emin bir şekilde çıkıyordu. Ve yine aynı sakin tavırla, elini, karşısında duran genç adama uzattı. Ellis her zamanki gibi yine çok yakışıklıydı. Şakaklarındaki birkaç beyaz telin ve yüzündeki derinleşen çizgilerin dışında, şu geçen sekiz yıl onun üstünde fazla bir etki yapmamış gibiydi.

Genç adama gülümseyerek, "Rod bizi tanıştırmak istediğini söyledi," dedi Sorrel. "Ama buna gerek olduğunu hiç sanmıyorum, öyle değil mi?" Genç adam elini avuçlarının arasına aldığı zaman, kalbi yerinden fırlayacakmışcasına atmasına rağmen, yine de gülümsemeyi başarmıştı. "Nasılsınız?" diye sordu ona.

Ellis Galbraith'in ağzını açıp da bir şeyler söylemesine fırsat kalmadan Rod hemen atıldı. "Daha önceden tanışıyor musunuz?" diye sordu. "Burada herkesin Ellis'i tanıdığını biliyorum, ama senin onu tanıdığını bilmiyordum Sorrel."

Genç kız Ellis ile aralarında geçenleri hiç kimsenin bilmesini istemiyordu. Genç adamın bir zamanlar onun aşkını reddederek onu kendisinden uzaklaştırdığını hiç-

bir zaman unutamamıştı. O günlerin acısını hâlâ kalbinde taşıyordu.

Sorrel gülümsemeye devam ederek, "Bir zamanlar Wiltshire'da aynı mahallede oturuyorduk," dedi. Genç adamın vereceği cevabı beklerken, bacaklarının artık kendisini taşımayacağını hissediyordu.

"Aradan asırlar geçti." Genç adamın sesi her zaman hatırladığı gibi gür ve dolgundu. Tıpkı cüzdanının dolgun olduğu gibi... Ve Sorrel onun, bugün için, gazetelerin yazdığından daha zengin olduğunu biliyordu. Ama Ellis gözlerini gözlerinden bir türlü ayırmıyordu. "Her zamanki gibi çok güzelsin Sorrel," dedi Ellis. Bakışları bir an için genç kadının sol eline kaydıktan sonra yeniden onun yüzüne çevrildi. "Son karşılaşmamızdan bu yana neler yaptın?" diye sordu gayet sakin bir tavırla.

O son gün gelmişti genç kızın aklına. Ellis onu yanından kovarken gözünü bile kırpmamıştı, ama bu Sorrel için tam bir yıkım olmuştu.

"Bir şeyler yaptım işte," dedi Sorrel gayet havalı bir tavırla. Elini nazikçe genç adamın avcundan kurtardıktan sonra Rod'dan yana döndü ve onun kendine uzattığı şeri bardağını aldı. Sonra da ev sahiplerinin yanına gidip onlarla konuşmaya başladı.

Her nasılsa o akşamki yemeği hiçbir şey belli etmeden geçirmeyi başarmıştı. İlk şokun etkisini hâlâ üstünden atamamış olduğundan o gece yemekte kimseyle konuşmak gelmemişti içinden. Ama böyle davrandığı takdirde, Ellis'in bir şeyler anlayacağını bildiğinden elinden geldiğince konuşmalara katıldı.

Günün birinde Cynthia Armitage'a içinden teşekkür edeceğini hiç düşünmemişti, ama şu andaki rahatlığını tümüyle ona borçlu olduğunu da biliyordu. Son anda, konuklardan biri gelmediği zaman, Cynthia sofranın

düzeni bozulmasın diye hep onu sofraya oturtmuştu. Böylece Sorrel de hem sofra düzenini öğrenmiş hem de hiç tanımadığı insanlarla kaynaşmaya alışmıştı.

Sorrel, sofrada konuşulan konularla ilgili olarak ne zaman bir şeyler söylemeye kalksa, Ellis'in gözlerinin kendinden yana döndüğünün farkındaydı. Sanki genç adam, ondaki bu değişikliğe inanamıyormuş gibiydi.... Sorrel yalnız görünüm olarak değişmemişti, kafaca da epeyce değişmişti.

Söylediği bir söze kahkahalarla gülen Rod'un gülmesi bittiği zaman, Ellis bu fırsattan yararlanarak, "Buralarda mı oturuyorsun Sorrel?" diye sordu.

Sorrel birkaç saniye önce Rod ile ne konuştuğunu bile unutmuştu. "Kentin dışında yaşamaktan her zaman hoşlanmışımdır..." Tam zamanında, 'Senin de bildiğin gibi,' diye eklemeden susmasını bilmişti. Gülümseyerek Moira ve Neville Drury'e baktıktan sonra yeniden Ellis'e döndü. "Yine de," diye konuşmasını sürdürdü genç adamın yakışıklı yüzüne bakarak. "Asıl hayat Londra'da."

Ellis hemen, "Londra'da mı oturuyorsun?" diye sordu.

Sekiz yıl süreyle, onun sağ olup olmadığına bile aldırmayıp şimdi de böyle birdenbire kendisiyle ilgilenmeye başlaması Sorrel'i sinirlendirmişti. Ama duygularını belli etmemeyi başardı. Genç kızın dudaklarında, yine o yapma sükûneti simgeleyen duygusuz bir gülümseme vardı. Ellis'e, "Oraya bayılıyorum," dedikten sonra yeniden Moira Drury'ye döndü. "Ya siz, kente sık sık inebiliyor musunuz bari?" diye sordu.

Sorrel kara kara, bu geceyi hiç açık vermeden nasıl bitireceğini düşünürken, hiçbir şeyin farkında olmayan Neville Drury onun imdadına yetişmişti. Sofradan kalkmaya hazırlanırlarken, Ellis ile konuşması gereken bazı

şeyler olduğunu ileri sürerek diğerlerinden izin istedikten sonra Ellis'in koluna girdi ve genç adamı çalışma odasına götürdü.

Sorrel içinden, 'Sabaha kadar otursanız bile umurumda değil,' diye geçiriyordu. Ama Moira, hiç de öyle düşünmüyordu. "İki meslektaş baş başa verdiler mi saati bile unuturlar, onun için işi uzatmayın lütfen," diye uyardı onları.

İki adam çalışma odasından içeri girdikleri zaman Sorrel, Moira'ya dönerek, "Meslektaş mı?" diye hayretle sordu.

"Ellis de Neville gibi artık yalnızca şirketlerin idari işleriyle ilgileniyor," diye açıkladı Moira.

Bu açıklama Sorrel'i hiç şaşırtmamıştı. Ellis gibi zeki ve atak bir adam masa başına bağlı kalsaydı, o zaman şaşardı zaten.

"Ne içmek istersin Sorrel?"

Bu soruyu soran Rod'du. Başını olumsuz anlamda iki yana salladı. Şu anda canı bir şeyler içmek istemiyordu, sadece odasına çekilip yalnız kalmak istiyordu.

"Bir şey istemem teşekkür ederim. "Genç adama gülümsedi. "Aslına bakarsan temiz hava uykumu getirdi. Acaba..." Dönüp Moira'ya baktı. "Birazdan sizlerden izin isteyip odama çıksam çok ayıp olur muydu?"

"Neden olsun?" diye atıldı Moira. "Biliyor musun canım, her sabah erkenden kalkıp ata bindiğim için, genellikle ben de pek geç saatlere kadar oturmam."

Annesiyle babası yattıktan sonra Sorrel ile baş başa kalamayacağını anlayan Rod'un yüzü bir karış asılmıştı, ama genç adamın bu hali Sorrel'in umrunda bile değildi. Hem Rod'u hem de yeni tanışmış olmasına rağmen annesiyle babasını sevmeye başlamıştı, ama hepsi bu kadardı.

Ama burada Rod'un misafiri olarak kaldığını bildiğinden, bir süre daha aşağıda kaldı ve Rod'la sohbet etti. Genç adama, babasının şirketine girmek isteyip istemediğini sordu.

"Hassas bir konuya parmak bastın," dedi Rod. "Sanırım babam bu duruma alıştı artık." Dönüp annesine gülümsedi. "Birlikte çalışamazdık. Babamın yaptığı işten hiç anlamıyorum." Sonra dönüp Sorrel'e gülümsedi. "Küçüklüğümde, bisikletimin zinciri çıktığı zaman, onu bile yerine takmasını beceremezdim."

Sorrel bunu gülerek geçiştirdi. Moira'nın oğluna, babasının şirketinde, onun için her zaman bir yer olduğunu söylediğini duymuştu. Ama genç kızın kulağı, çalışma odasının kapısındaydı.

Aradan yirmi beş dakika geçmesine rağmen, hâlâ onların çalışma odasından çıkmadığını gören Sorrel, hafifçe esnedi. Rod ile Moira'dan izin istedikten sonra odasına çıktı.

Yatak odasının kapısını arkasından kapadığı an, eski anılar belleğine üşüşmeye başlamışlardı. Şimdi sekiz yıl öncesiydi artık... On yedi yaşında, gencecik bir kızdı. Ellis Galbraith'in hem ofisi hem de ev olarak kullandığı küçük daireden içeri adımını attığı an, karşısında duran bu yakışıklı adama deli gibi âşık olmuştu. Gündüzleri birlikte çalışıyorlardı, geceleriyse Sorrel genç adamın hayaliyle yatıyordu.

Ellis o zamanlar bile hayat adamıydı. Ne yaptığını gayet iyi bilmenin rahatlığı vardı üstünde. Parasızlık nedeniyle mühendislik eğitimini yarıda bırakmak zorunda kalan genç adamın aklında milyonlarca yaratıcı proje yatıyordu ve gece yarılarına kadar oturup projelerinin üstünde çalışıyordu.

O sıralarda Ellis yirmi sekiz yaşlarındaydı. Önemli firmaların, projeleriyle igilenmemesi genç adamı çileden çıkartmış, sonunda boğazına kadar borca girmeyi göze alarak, kendi işini başlatmaya karar vermişti.

Birkaç ay içinde masasının üstündeki evraklar, yapması gereken işleri engellemeye başlayınca, kendine bir yardımcı almayı akıl etmişti. Sonunda gazeteye ilan vererek kendisine yardımcı olacak bir asistan sekreter aradığını yazmıştı. Ve böylece Sorrel de onun yanında çalışmaya başlamıştı.

Sorrel genç adama deli gibi âşık olduğundan, geç saatlere kadar çalışmak onun için hiç de sorun olmamıştı. Birlikte çok iyi bir uyum içinde çalışıyorlardı. Bazen, saatine bir göz atıp, vaktin ne kadar geç olduğunu fark eden Ellis, onu kucaklayıp, "Küçük Sorrel, senin gibi birini hak etmedim ben," derdi. Sonra Sorrel'i her yanı dökülen arabasıyla evide kadar bırakmakta ısrar ederdi.

Sorrel onun kendisini eve bıraktığı geceleri ne kadar da severdi. Kinglingham'dan Sorrel'in ailesiyle birlikte oturduğu Salford Foley'e kadar olan yirmi beş kilometre boyunca hiç durmamacasına konuşurlardı. Ve Sorrel yatağa yattığı zaman, saatlerce gözleri tavana dikilmiş bir halde, genç adamı düşünürdü.

Ailesi onu çok iyi yetiştirmişti. Çalışmanın ruha iyi geldiğine inanan babası, kızının geç saatlere kadar çalışmasını memnuniyetle karşılıyor ve onu, bu kadar çok çalıştığı için gönülden kutluyordu. Kızının işi nedeniyle geç saatlere kadar ofiste kaldığını bildiğinden, onun geç saatlerde eve gelmesine de ses çıkarmıyordu.

Ellis ile birlikte çalışmaya başlayalı daha altı ay bile olmadan, Ellis ilk teklifini almıştı. Yaptığı bir takım ürünler için iyi bir alıcı bulmuştu genç adam. Sorrel o günü dünmüş gibi hatırlıyordu. Çünkü o gün, kendisine Ellis için sadece güzel bir yardımcı olmaktan çıkıp, onun sağ kolu olmuştu.

Daha sonra düşündüğü zaman, Sorrel genç adamın telefonunu kapadıktan sonra, kemiklerini kırarcasına kendini kucaklamasının, onun için hiçbir anlam taşımadığını anlamıştı.

Ama o sırada, yüzleri birbirine o kadar yakındı ki, Sorrel, ilk öpenin kendi mi yoksa Ellis mi olduğunu hiçbir zaman anlayamadı. Tek bildiği şey, öpüşmüş olmaları ve kendinin de genç adamdan uzaklaşmaya hiç niyetli olmadığıydı. Genç adam başını geriye atıp onu uzun uzun inceledikten sonra, "Sen daha bir bebeksin Sorrel," dediği zaman bile onun ne demek istediğini anlamamış ve hatta ona, "Senin gibi bir mucit böyle derse, ben de o adama, senin gözlerin bozuk derim, " diye karşılık vermişti.

O günden sonra Ellis onu birkaç kere dışarı çıkarmıştı. Sorrel artık onun kız arkadaşı olduğuna inanıyordu. Gece onu geç saatlerde evine bıraktığı zaman, ya da birlikte bir yerden geldikleri zaman, Ellis, kapıda ona iyi geceler derken hep öpüşüyorlardı. Ama genç adamın bu küçük yakınlıklarından çok fazla etkilendiğini ve 'Aşkın gözü kördür,' deyiminin ne kadar doğru olduğunu kısa bir süre sonra, çok acı bir şekilde öğrenecekti.

Uzun bir süre sonra, konuyu yeniden gözden geçirdiğinde, Ellis'in, kendine, 'Borçlarım bitip de kâra geçtiğim gün senin için de bir iyilik düşüneceğim, Sorrel,' dediği zaman, onun kendisiyle evlenmeyi aklının köşesinden bile geçirmediğini anlayacaktı.

Genç adamın bunu söylerken kastettiği tek şey onun maaşına çok iyi bir zam yapmaktan ibaretti.

Ama o sıralarda Sorrel, genç adamın kendisiyle birlikte olmak istediğini sanıyordu. Oysa Sorrel'in bekleyecek sabrı yoktu. On yedi yaşındaydı, âşıktı ve Mrs. Galbraith olacağı günü iple çekiyordu...

On yedi yaşında olmanın verdiği rahatlıkla, Ellis'in kendini sevdiğinden ne kadar da emindi o zamanlar... Şimdi bile aynı acıyı duyabiliyordu... O umut dolu günler çabuk sona ermişti. Bir sabah erkenden işe geldiği zaman, anahtarlarını evde unutmuş olduğunu fark eden Sorrel, genç adamınkileri istemek için Ellis'in yeni kiraladığı küçük daireye gitmişti.

Ellis üstünde bir bornozla kapıyı açmıştı ona. Onun içine bir şey giymemiş olduğunu hemen fark eden Sorrel birden heyecanlanmıştı. Genç adam ise hiçbir şeyin farkında olmadan, "Aman Tanrım, saat o kadar geç oldu mu?" diye bir çığlık atmıştı. Sonra genç kızı içeri alarak, kendine bir kahve hazırlamasını söylemişti.

Sorrel ilk kez onun kaldığı daireye geliyordu. Daire o kadar küçüktü ki, Sorrel fincanları aramak için, aynı zamanda yatak odası olarak da kullanılan küçük oturma odasına geçtiğinde neredeyse çarpışıyorlardı. Ama Ellis atik davranıp onu tutmuştu. Sorrel birden kendini genç adamın kollarında bulmuştu.

Ellis, "Tanrım ne kadar güzel kokuyorsun," diyerek, başını genç kızın saçlarının arasına gömmüştü. Kalbi küt küt atmaya başlayan Sorrel yarı aralık dudaklarını hiç tereddüt etmeden genç adama uzatmıştı.

Genç adamın bir anlık tereddütü ona asırlar geçiyormuş gibi gelmiş ve o an Ellis'in kendisini öpmeyeceğini sanmıştı genç kız. Ama Ellis'in dudakları dudaklarına dokunur dokunmaz öpüşmeleri hızla her zamanki masumiyetini yitirip, giderek ateşli bir hal almaya başlamıştı.

Kısa bir süre sonra Sorrel genç adamı istediğini anlamıştı. Ellis'in onun vücudunda dolaşan elleri gittikçe daha tahrik edici olmaya başlamıştı. Ve bir süre sonra dünya gözlerinin önünden silinmişti... İkisinin de bir tek isteği vardı, içlerinden yükselen arzuyu dindirmek.

Sorrel kendini genç adama teslim edeceğini biliyordu, çünkü Ellis onu istiyordu. Hayatında hiç böyle bir duyguyu yaşamamıştı o güne kadar.... Ellis'e muhakkak sahip olmalıydı.

Genç adam onun göğüslerini okşarken, Sorrel onun da kendini sevdiğinden emindi artık. Karşılık olarak, o da genç adamın güçlü omuzlarını okşamıştı. Onun çıplak göğsünü öperken, "Evlenene kadar beklemek zorunda olmadığımıza seviniyorum Ellis," demişti.

"Evlenmek mi?" Genç adam birden onu okşamayı bırakıp genç kızı omuzlarından sıkıca kavramıştı.

Ama Sorrel hâlâ ona gülümsüyordu. Genç adamın kendisine, şu anda evlenmek için yeterli paraları olmadığını ama bir gün paraları olacağını ve o zaman evleneceklerini söyleyeceğinden o kadar emindi ki...

"Evlendiğimiz zaman bana maaş ödemek zorunda da kalmayacaksın," demişti Sorrel genç adama. Ama genç adamın onu çalıştırmak istemeyeceğinden de emindi. Öyle ki Ellis onu omuzlarından sıkıca tutup yatağın üstüne oturttuğu zaman bile, genç adamın aklından bunları geçirdiğinden o kadar emindi ki..."

Ama Ellis sertçe, "Beni iyi dinle Sorrel!" demişti.

Ama Sorrel hiçbir şey dinlemek niyetinde değildi. Onu seviyordu, genç adamın da kendini sevdiğinden emindi, ona yakın olmak, başını onun siyah tüylerle kaplı göğsüne dayamaktan başka bir şey istemiyordu. Dudaklarında, her şeyini ona vermeye hazır olduğunu gösteren bir tebessümle genç adama bakmaya devam etmişti.

Genç adam için iş hayatının aşktan önce geldiğini bildiğinden, "Eğer hemen evlenmek istemiyorsan, bekleriz," demişti. Sonra dudaklarında mahçup bir gülümsemeyle, şöyle eklemişti; "Ama, seni o kadar çok seviyorum ki... İzin ver de de seninle birlikte yaşayayım."

"Benimle birlikte yaşamak mı?" diye bağırmıştı Ellis o zaman.

Ama hâlâ genç adamın aklından geçenlerin farkında olmayan, sadece kendinden emin olan Sorrel, "Ailemi düşünüyorsun, öyle değil mi?" demişti. Dudaklarında kocaman bir tebessüm vardı genç kızın. "Bu konuda biraz tutucu davranacaklarından eminim... Ama... ama... "Yine utanmaya başlamıştı ama birden kendini toparlayarak, "O zaman biz de çocuk yapmamaya dikkat ederiz, ta ki..." diye eklemişti.

"Çocuk mu?"

Ellis'in bu sözcüğü söylerken yüzünde beliren dehşet ifadesi, sonunda Sorrel'in aklını başına getirmişti. "Çocuklarımız olsun istemiyor musun?" diye sormuştu titrek bir sesle.

Ve genç adamın sertçe, "Üstünü başını düzelttikten sonra lütfen buradan çıkıp gider misin Sorrel!" demesi, onun ne evliliğe ne de çoluk çocuğa karışmak istemediğini anlamasına yetmişti.

"Üstümü başım..." Ellis'in kendini de istemediğini anladığı zaman Sorrel'in yanakları kıpkırmızı olmuştu. Ama yine de, "Beni de istemiyor musun?" diye sormadan edememişti.

"Tanrı aşkına, buradan çıkıp gider misin!" gürlemişti Ellis.

"Ama... ben seni seviyorum," diye itiraz etmişti Sorrel. "Sen..."

O an yüzü bir maske kadar ifadesizleşmişti Ellis'in, "Benim hayatımda sana yer yok Sorrel!"

Genç adam ona bir tokat atmış olsaydı, ya da onu dövmüş olsaydı, yine de canının bu kadar acımayacağını biliyordu Sorrel. Ama genç adamın sözleri, istenilen etkiyi yapmıştı. Birkaç dakika sonra Sorrel koşarak otobüs durağına gidiyordu. O gün nereye gittiğini

ve ne yaptığını hatırlamıyordu bile. Ama ne evine dönmüş ne de ofise gidip Ellis'in anahtarlarla birlikte gelmesini beklemişti.

Bu darbenin ardından ertesi sabah yeniden toparlanmaya çalışmıştı. Bugüne kadar Ellis'in kendine yollamış olduğu kitaplara bir göz atan genç kız, onun kendini sevdiğinden hâlâ emindi. Gece boyunca ne hata yaptığını düşünüp durmuştu. Şimdi hatasını biliyordu artık. Ellis'i korkutan ne evlilik ne de ailesi olmuştu, genç adamı çocuk fikri korkutmuştu. Ellis'in ailesi hakkında kendine anlattıklarından, babasının çok genç bir yaşta evlenip hemen üç çocuk sahibi olduğunu öğrenmişti. Adamcağız bir ev geçindirme gailesinden, bir türlü fikirlerini uygulayacak zaman bulamamış ve istediklerini gerçekleştiremeden yaşlanıvermişti.

Ertesi gün Sorrel işine giderken, nasıl davranacağını çok iyi planlamıştı. Bundan sonra ne çocuklardan ne de evlilikten söz etmek yoktu.Eskisi gibi birlikte, uyum içinde çalışacaklardı ve ta ki Ellis işinde, istediği gibi başarılı olana kadar sevgileri onlara yetecekti.

Ama olaylar Sorrel'in umduğu gibi gelişmemişti. Bir gün önce olanları unutmaya hazır olduğunu söylemek amacıyla kapıdan içeri girdiğinde, daktilosunun başında hiç tanımadığı bir genç kızın oturduğunu gördüğü zaman gözlerine inanamamıştı. Ciddi bir yüzle yanına gelen Ellis, onu kolundan tutup dışarı çıkarmış, içeride oturan kızın kendilerini duymayacağından emin olunca da, sıkılı dişlerinin arasından, "Seni tekrar göreceğimi hiç ummuyordum," demişti.

Sorrel hayretle genç adama bakıp, "Ummuyor muydun?" diye sormuştu.

"Dün söylediklerimden sonra, artık seni istemediğimi anladığını sanmıştım," dedi genç adam.

Ve bugün bile, hatırladıkça yanaklarının kızarması

na neden olan, utanç verici bir davranışta bulunmuştu genç kız. "Ama ben seni seviyorum Ellis... Her zaman da seveceğim."

"Sakın böyle bir şey yapma," demişti Ellis sertçe. "Böyle yapmakla hem kendi zamanını... hem de benimkini boşa harcamış olursun." Sonra da, ofisin kapısını genç kızın yüzüne kapatıvermişti.

Daha sonra Wenda Sykes ile nişanlarının bozulduğunu da yine gazetelerden öğrenmişti Sorrel. Artık hemen hemen her gün, onun resmine gazetelerde rastlıyordu... Ve her seferinde de, genç adamın yanında güzel bir bayan oluyordu.

Albert Ollerenshaw öldüğü zaman, Sorrel'e bıraktığı yüklü para, Cynthia Armitage'ın çılgına dönmesine neden olmuştu. Mr. Ollerenshaw kızının parayı nasıl çarçur ettiğini bildiğinden, bıraktığı vasiyetnameye göre, Cynthia kendine ve çocuklarına kalan paranın tümüne birden sahip çıkamayacak ve parayı belirli aralıklarla alabilecekti. Gözü iyice dönen Cynthia öfkesini Sorrel'den aldı. "Bunca yıl o yaşlı şeytana baktıktan sonra bana yaptıklarına bak!" diye öfkesini kustu genç kıza. "Ya sen üç kâğıtçı şırfıntı! Babam sana yalnız dünyanın parasını bırakmakla kalmamış, hepsini birden alabilme hakkını bile vermiş!" Ve ardından daha neler neler söylemişti. Sorrel hayatında hiç böyle bir saldırıya maruz kaldığını hatırlamıyordu. Sonunda Cynthia, "Demek babam senin biraz hayatını yaşamanı istiyormuş, öyle mi? Öyleyse bir an önce yaşamaya başla! Ama burada değil... Defol!".

Sorrel daldığı hayallerden uyandı. Yanaklarından aşağı yaşlar süzüldüğünü ilk kez o zaman fark etti. Yıllardan beri ilk kez ağlıyordu. Ama bu yaşlar sadece Mr. Ollerenshaw için değildi...

İKİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah kahvaltı etmek için aşağıya indiği zaman Sorrel kendini yine her zamanki gibi kontrol altına almıştı. Gözyaşlarının, gençlere mahsus olduğunu düşünmüştü hep, dün gece ağlamanın kendine ne yararı olmuştu ki sanki? Hem neden ağlamıştı? Güzel bir dairesi vardı... Bankadaki hesabında duran para onu bir ömür boyu idare ederdi... Ayrıca Rod Drury gibi bir erkek arkadaşı da vardı.

Ama yakın bir gelecekte Rod ile yollarının ayrılacağını hissediyordu. Eğer Rod, ona her baktığında, gözlerinde o hiç de hoşuna gitmeyen parıltılar dolaşmaya devam ederse, Sorrel'in ondan ayrılmaktan başka seçeneği kalmayacaktı.

Drurylerin hizmetçisinin onu kahvaltı sofrasına götürmek üzere yanına gelmesiyle, Sorrel'in düşünceleri yarıda kesilmişti. Mrs. Richards, yüzünde özür dileyen bir ifadeyle, "Hep birlikte ata biniyorlar," dedi. "Mr. Roderick düşündü ki... "Mrs. Richard birden duraksamıştı.

"Öğleden önce yatağımdan kalkmayacağımı mı sanıyordu?" diye kadının cümlesini tamamladı Sorrel.

Mrs. Richards kahvaltısını hazırlamak üzere yanından ayrıldığı zaman, genç kız iyi bir sosyete kadının öğleden önce yatağından kalkmadığını düşünüyordu. Oysa yıllarca Arabella ve Benfamin ile birlikte sabahın erken saatlerinde yataktan kalkmayı alışkanlık haline getirmiş olan Sorrel, bu alışkanlığından kolay kopamayacağının farkındaydı.

Kahvaltısını bitirdikten sonra dışarı çıktı. Ellis Galbraith'i düşünmemeye kararlıydı. Ama bahçedeki elma

ağacına doğru yürürken, genç adamın eskisi gibi gece geç saatlerde yatıp sabahları da erkenden kalkıp kalkmadığını düşünüyordu yine. Büyük bir çaba harcayarak onu kafasından atıp, onun yerine Rod'u düşünmeye çalıştı.

Şimdi oturduğu apartman dairesini kiraladığı sırada yasal işlemlerde kendine yardımcı olması için bir avukat ararken tanışmıştı Roderick Drury ile. Yasal işlemler bitip de Sorrel dairesine taşındıktan sonra, genç adamın peşini bırakmadığını fark etmişti birden. Genç adamın, geçmişi hakkında hiçbir bilgisi olmadığını biliyordu ve ona kendisi hakkında bilgi vermek de istemiyordu.

Cynthia Armitage onu evinden kovduktan sonra, doğru ailesinin yanına dönmüştü. Ama orada da pek uzun kalamamış, sonunda Londra'ya yerleşmeye karar vermişti. Rod'a, kendine bir ev bulana kadar küçük bir pansiyonda kaldığını ve Mr. Ollerenshaw'ın mirasını alana kadar kendine küçük bir iş bulduğunu anlatmak, ona kendi hakkında gereğinden fazla bilgi vermek olurdu. Sorrel, başkalarına kendi hakkında ne kadar az bilgi verirse, onlarla arasındaki ilişkiyi o kadar mesafeli tutabileceğine inanıyordu. Bu sayede, insanların içinde, ama onlardan uzak bir hayat sürebilecekti. Çok içine kapanık bir insan olmuştu nedense...

Elma ağacının altındaki banka oturduktan sonra, gözünden gözlüklerini çıkardı. Annesiyle babasından başka yakını olmadığını düşünüyordu genç kız. Babası son yıllarda ne kadar da yumuşamıştı! Herhalde bir genç kız yetiştirmenin getirdiği sorumluluk duygusuydu onu bir zamanlar katı yapan. Böyle bir mirasa sahip olduğunu öğrendiği zaman, kızının kendi başına ve dilediği gibi yaşamaya hakkı olduğunu kabul etmişti. Ama yine de babası mağrur bir insandı. Kızının zen-

gin olduğunu bilmesine rağmen, ondan beş kuruş bile istememiş, ancak Sorrel'in onları ziyarete geldiği zamanlarda getirdiği küçük hediyeleri kabul etmişti.

Sorrel onları ne kadar özlediğini düşünürken gözleri arka bahçeye açılan kapının önünde duran uzun boylu genç adama takıldı. Yüreğinin hop etmesinden, yanılmadığını anlıyordu. Genç adam da onu görmüştü, ağır ağır elma ağacına doğru yürümeye başladı.

Gölgede oturduğunda gözlük takmasına hiç gerek olmadığını bilmesine rağmen, Sorrel aceleyle taktı gözlüğünü. Rod ile birlikte Londra'ya dönene kadar, Ellis Galbraith ile bir daha karşılaşmayacaklarını sanmıştı.

Ellis yanına geldiği zaman, 'İzninle,' bile demeden, hemen yanına oturdu. Saçlarını tepesinde topuz haline toplamış olan Sorrel, üstündeki krem rengi keten elbisesiyle son derece şık bir görünümü olduğunu biliyordu.

Gayet sakin bir tavırla, "Druryler ata biniyorlar," dedi genç adama.

Ellis'in gözlerinin üstünde olduğunu hissedebiliyordu. Kalbinin küt küt atmasına rağmen, dıştan hiç açık vermediğinden emin, sakin sakin genç adama döndü ve çok özlediği yakışıklı yüze doya doya baktı. O tanıdık keskin çene, kararlı dudaklar... Genç adamın gözlerine baktı ve güldüğü zaman, gözlerinin kenarlarının nasıl kırıştığını hatırlayınca, sanki birden eskilere dönüverdi.

Ellis bakışlarını onun yüzünden ayırmaya hiç de niyetli görünmüyordu. Yalnızca tek bir davranışta bulundu genç adam... Uzanıp gözünden gözlüğünü çıkardı Sorrel'in.

"Bunlara ihtiyacın yok," dedi genç kıza. Sorrel o sakin görünümünü bozmamak için büyük bir çaba harcarken, "Ben Druryleri görmeye gelmemiştim," diye ekledi.

Sorrel, genç adamın kendini görmek için buraya gelmiş olmasından etkilenmemeye çalışarak, ağır ağır, "Şeref verdiniz," dedi. "Yoksa, alt kat hizmetçisini mi görmek isterdiniz?" Gözleri bulutlanmıştı... Ellis'in yüzünde belli belirsiz bir tebessüm oluşmuştu. Hayır, onun gülmesini istemiyordu Sorrel. Oysa bir zamanlar yaptıkları saçma sapan esprilere nasıl da kahkahalarla gülerdi. "Duyduğum kadarıyla kadınlar arasında iyi bir üne sahipmişsin," diye ekledi, genç adamın yüzündeki gülümsemeyi silebilmek için.

Başarılı olmuştu da! Hakkında söylenenlere pek kulak asmayan biri olmasına rağmen, Ellis yine de kendini savunma ihtiyacını duymuştu. "Yerinde olsam, dedikodulara kulak vereceğime kendi gözlerime inanırdım."

"Yani?" Sorrel umursamaz bir tavırla genç adama baktı.

"Yani, son sekiz yıl içersinde sen de epey değişmişsin."

Sorrel umursamaz bir tavırla, 'O kadar çok oldu mu?' demekten kendini son anda alıkoydu. Genç adama, artık kendisini hiç sevmediğini anlatmaya çalışırken, oyunu fazla ileri götürüp gerçeği belli etmekten korkuyordu.

"Aradan sekiz yıl geçtikten sonra, beni hâlâ on yedi yaşındaki tatlı ve masum kız olarak karşında bulacağını sanmıyordun herhalde?"

Ellis, "On yedi yaşındayken, saflığın en büyük hazinendi," dedi kısaca. "Gençliğinin baharını yaşıyordun... Bu sana ayrı bir güzellik veriyordu."

Sorrel'in imalı bir tavırla, "Ama bunu bana hiç söylememiştin," demesi üzerine, genç adamın çeneleri ka-

sılmıştı.
"Seni bu hale getiren evlilik mi oldu?"
Demek Ellis onun evli olduğunu sanıyordu! Sorrel ne söyleyeceğini şaşırmış bir halde otururken genç adam sözlerini sürdürdü. "Günün birinde seninle yeniden karşılaşacağımı ve seninle aynı masada yemek yiyeceğimi hiç tahmin etmemiştim. Dün akşamki konuşmaların beni çok şaşırttı."
Sorrel sertçe, "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun," dedi.
"Para için evlendiğinin farkındayım. "Birden genç adamın davranışları yumuşamıştı. "Neler oldu Sorrel?" diye sordu yavaşça.
"Ne mi oldu?" Sorrel şaşkın şaşkın ona bakıyordu. Onun bu evlilik hikâyesini nereden çıkardığını merak etmeye başlamıştı.
"Parmağında alyansın yok." Ellis'in sesi çok yumuşak çıkıyordu. "Seni çok mu üzdü? Ondan boşandın mı?'
Genç adamın endişesi Sorrel'i birden yumuşatmıştı. "Evlendiğimi mi sanıyorsun? Evlendiğimi sonra da boşandığımı sanıyorsun, öyle değil mi?"
"Öyle olmadı mı?"
Sorrel gözlerini genç adamdan kaçırdı. Başını ağır ağır iki yana sallarken, genç adamın buna nasıl bir tepki gösterdiğini görememişti, görmek de istemiyordu zaten. "Ben hiç evlenmedim."
Aralarında uzun bir sessizlik oldu. Ellis gelip de yanına oturana kadar gayet mutluydu, şimdi de onun gitmesini istiyordu. Son altı aydan beri yaşadığı sakin hayattan sonra, yeniden o çalkantılı yaşama dönmek istemiyordu artık.
Odasından bir şey alması gerektiğini bahane ederek orada kaçmaya hazırlandığı sırada, Ellis büyük bir cü-

retle, "Öyleyse neler yaptın Sorrel Maitland?" diye soruverdi.
Genç kız onun neyi kastettiğini çok iyi anlamıştı. "Beni kulağımdan tutup kapının önüne koyduktan sonra neler yaptığımı ve nasıl böyle değiştiğimi mi öğrenmek istiyorsun?" Kendini kontrol altına almayı başarmıştı genç kadın. Hatta Ellis'e gülümseyerek bakmayı bile başarmıştı. "Umduğun gibi kendimi nehre atmadım." Kısa bir sessizlikten sonra, ağır ağır, "Büyüdüm Ellis," dedi.
Yıllardan beri ilk kez genç adamın adını ağzına alıyordu, boğazı kurumuştu. Ellis'in tek kaşını kaldırıp beğeniyle baktığını gören Sorrel elinde olmadan ona gülümsedi.
"Çok iyi bir iş başarmışsın," dedi genç adam, bakışları Sorrel'in üstünde dolaşırken. "Eskiden de biçimli bir vücudun vardı, ama şimdi..."
Sorrel, "Çok naziksin," diye mırıldandı. Ellis'in gülmesine katılmaya hazırlandığını fark edince, hemen ayağa kalktı. "İzninle," dedi genç adama. Ama Ellis onu kolundan tutup durdurduğu zaman, her yanına ateş basmıştı sanki.
"Hemen gitme," dedi Ellis. "Seni görmeyeli çok uzun zaman oldu."
Ama Sorrel kalbini bu tür konuşmalara kapamayı öğrenmişti artık. "Özür dilerim," dedi, "Ama son karşılaşmamızda, beni bir daha görmek bile istemediğin gibi bir kanı uyanmıştı bende."
"Tanrım, çok acımasız olmuşsun." Ama Ellis hâlâ onun kolunu bırakmaya niyetli görünmüyordu. Öfkeyle Sorrel'in gözlerinin içine baktı. "Ne zamandan beridir gözlerinle gülmeyi unuttun sen?" diye bağırdı genç kızın yüzüne.
"Öyle bir şey yaptığımın farkında bile değildim."

Genç adamın kendini kararlı bir tavırla durdurmaya kalkışması çok hoşuna gitmişti.

Ellis birden taktik değiştirerek, "Rod Drury ile evlenecek misin?" diye sordu.

"Düşüneceğim, karar verdiğim zaman ilk sana haber veririm." Bu kez söylediklerinin genç adamın hoşuna gitmeyeceğini anlamıştı. Ellis'in daha fazla soru sormasını istemiyordu, yoksa kısa bir süre sonra kendi hakkındaki bütün gerçekleri öğrenecekti. O da taktik değiştirdi. "Ya sen?" diye sordu Ellis'e. "Bir keresinde gazetede okuduğumu hatırlıyorum... Galiba nişanlanmıştın."

Genç adam daha ağzını bile açmadan, Sorrel onun söyleyeceklerinin hiç hoşuna gitmeyeceğini tahmin etmişti. Ellis açık açık, "Yoksa benim her hareketimi kontrol mu ediyorsun, Sorrel?" diye sordu.

Sorrel büyük bir çaba harcayarak ona gülümsemeyi başarmıştı. "Eskiden hiç böyle kibirli değildin."

Genç adamın gözleri birden koyulaşmıştı. "Nişanlanmıştık," dedi kısaca. "Ama sonunda ayrıldık."

"Zincirini boşaltıverdi, öyle mi?" Sorrel'in dudaklarındaki o yapmacık gülümseme hâlâ yerli yerinde duruyordu.

"O zamanlar şimdiki kadar zengin değildim. Wenda'nın, her parmağını şaklatışında, ona her istediğini veren, bir ayağı çukurda bir sevgilisi olduğunu öğrendiğimiz zaman bu işi bitirdim."

Sorrel hayretle, "Onunla... evlendi mi?" diye sorunca, Ellis başını iki yana salladı.

"Buna gerek yoktu, o istediğini elde etmişti. Yaşlı adam öldüğü zaman, bütün mirasını Wenda'ya bırakmıştı."

Sorrel yaşlı Ollerenshaw'ın mirasının dörtte birine ancak sahip olmuştu, yine de bu, genç kızın gözünde

büyük bir miktardı. Sakin görünmeye çalışarak, "Anladığım kadarıyla, yaşlı bir adamın vasiyetinde kendine bir miktar para bıraktığı başka bir kıza rastlasan, onu da Wenda gibi göreceksin," dedi genç kız.

"Adamın şansı olmazsa, bu çok iğrenç bir şey," dedi Ellis soğukça. "Wenda yaşlı adama sülük gibi yapışmıştı... Adamcağız onun neyin peşinde olduğunu bile anlayamadan öldü."

Sorrel'in midesi bulanmaya başlamıştı. "Belki de adama iyi davranmıştır," dedi sadece.

"Sana katılıyorum."

Sorrel ürkmüştü. Eğer Ellis onun bu parayı nasıl edindiğini öğrenirse, onu da, eski nişanlısıyla aynı sınıfa dahil edebilirdi.

Ama yine de kendinde, "Sevgilini kaybettin diye dünyaya küstün mü yoksa?" diyecek cesareti bulmuştu.

Ama Ellis, bir omuz silkmesiyle, bu işi bu kadar umursamadığını göstermişti. "Yaşlı adam öldüğü zaman beni yeniden arama cesaretini gösterdi."

"Sen de ona nedenini sormuşsundur, öyle değil mi?" dedi Sorrel. Sonra yavaşça ekledi, "Herhalde Wenda senin... sekreterin değildi, değil mi?"

Ellis genç kızın neyi ima ettiğini artık anlamıştı. "Onu kulağından tutup kapı dışarı etmek zorunda kalmadım," dedi kısaca.

Gözlerini genç adamın delici bakışlarından kaçırmayı başaran Sorrel, başını aksi yöne çevirince, Rod'un kendilerine doğru gelmekte olduğunu gördü.

Sorrel yavaşça yerinden kalktı ve bu kez çekinmeden genç adamın gözlerinin içine baktı. "Kadınlar yönünden pek şanslı sayılmazsın."

"Sen hiçbir zaman benim kadınım olmadın Sorrel, öyle değil mi?"

'Son anda kurtulmuştum,' diye geçirdi içinden genç kız. Sonra Rod'a doğru yürüdü. Rod kolunu omzuna attığı zaman, ilk kez bu yakınlık onu sevindirdi. Birkaç dakika sonra başını çevirip elma ağacının altına baktığında, Ellis'in orada olmadığını gördü.

Rod eğer onun bu kadar erken kalkacağını bilse sabah sabah ata binmeyeceğini söyleyip genç kızdan tekrar tekrar özür diliyordu.

Öğle yemeğinde, Sorrel bir gün öncesine oranla daha rahattı. Moira Drury'nin de ona karşı olan davranışlarında gözle görülür bir yakınlaşma olmuştu. Sorrel bir önceki günkü burnu havada davranışının, Rod'un annesini etkileyeceğinin farkındaydı.

Yemek boyunca Rod'un gözünü üstünden ayırmadığını hissediyordu. Sorrel'in bütün endişesi, annesiyle babasının da bunun farkına varmaları ve onunla Rod arasındaki ilişkinin arkadaşlıktan da öte bir düzeyde olduğunu sanmalarıydı.

Yemeğin sonlarına doğru, Sorrel'in tedirginliği had safhaya ulaşmıştı. Artık sofrada, sadece Moria ile Neville'in birkaç hafta sonra verecekleri evlilik yıldönümü partisinden başka bir şey konuşulmaz olmuştu. Oğlunun gözlerindeki anlamı, tam da Sorrel'in korktuğu gibi, yanlış yorumlayan Moria, verecekleri partiye Sorrel'i de davet etti.

"Çok naziksiniz," dedi Sorrel. Bu partiye gelmemesi için iki tane çok iyi neden vardı. Birincisi, Rod ile aralarındaki ilişkinin tam da korktuğu gibi, yalnış bir yöne doğru gelişmekte olduğuydu, ikincisi ise, Ellis Galbraith'in de bu partiye davet edildiğinden emindi ve genç adamla bir daha karşılaşmak istemiyordu. "Ama o hafta sonu boş olup olmadığımı bilmiyorum, randevu defterimi yanıma almamışım da."

"Hatırlarsan, sana o hafta sonunu benim için boş

bırakmanı söylemiştim," diye hatırlattı Rod. "Seninle tanıştıktan sonra, annemin bu partide seni de görmek isteyeceğinden emindim." Sorrel çılgınlar gibi nasıl bir bahane uydururum diye düşünürken, Rod gülümseyerek ona baktı. "O hafta sonunu benim için boş bırakacağına söz vermiştin, Sorrel."

Üç çift gözün kendine dikkatle baktığını bilen Sorrel'in gülümsemekten başka çaresi kalmamıştı. "Öyleyse randevu defterimde o günleri boş bırakmışımdır," dedi. Sonra Moira ile Neville'e dönerek, "Beni davet ettiğiniz için çok teşekkür ederim," diye ekledi. "Partinize gelmek isterim."

Rod ile birlikte Londra'ya dönerlerken, Sorrel'in aklı hep Ellis Galbraith'deydi. Onunla yeniden karşılaşmanın kendisini çok sarstığını biliyordu. Bu yetmiyormuş gibi, bir de Rod ona karşı aşırı bir yakınlık göstermeye başlamıştı. Sorrel'in iyiden iyiye canı sıkılıyordu.

Rod Drury'nin aklı başında, yakışıklı ve zengin bir adam olduğunu biliyordu. Evlendiği kadını mutlu ederdi ama bu kadının Sorrel Maitland olmaması şartıyla.

Armitageların evliliğini gördükten sonra, bekâr kaldığına hiçbir zaman pişman olmamıştı Sorrel. Cynthia ve Leslie Armitage'ın evlilikleri ona ders olmamış bile olsa, Ellis'in annesiyle babasının aşkla başlayan evliliklerini düşünmek bile, Sorrel'in haline şükretmesine yetiyordu. Sonunda Ellis'in annesiyle babası ayrılmışlardı.

Rod Drury arabayı genç kızın apartmanının önünde park ederken, Sorrel de, birbirlerini severek evlenen ve bu sevgiyi evlilikleri boyunca ayakta tutmayı başaran çiftler var mıdır diye düşünüyordu. Aklına Rod'un ailesiyle kendi anne ve babası geldi.

Her zamanki gibi, Sorrel apartmanın kapısını anahtarıyla açınca, Rod onu dairesine kadar çıkarmakta ıs-

rar etti. Yalvaran gözlerini genç kıza çevirerek, "Birkaç dakikalığına içeri giremez miyim?" diye sordu.

Sorrel, 'Acaba ona, artık onunla görüşmek istemediğimi şimdi mi söylesem?' diye düşünürken, birden aklına, birkaç hafta sonra birlikte gidecekleri parti geldi ve kendini tuttu. Geleceğine söz vermişti ve ne yazık ki, verdiği sözleri yerine getirmek gibi bir alışkanlığı vardı.

Rod'un kapıdan içeri girmeye hazırlandığını görünce, "Çok yorgunum," dedi. Genç adamın konuşmayı ne kadar sevdiğini ve bir kere içeri girerse, öyle kolay kolay gitmeyeceğini çok iyi biliyordu.

Rod'un kapıda konuşmaya bile razıymış gibi bir hali vardı. "Temiz hava çarptı herhalde," dedi genç adam.

"Çok haklısın."

"Bu sabah Ellis Galbraith'in neden seni görmeye geldiğini daha bana anlatmadın." diye, genç kızın unutmaya çalıştığı bir konuyu yeniden gündeme getirdi Rod.

"Ben de neden geldiğini bilmiyorum," dedi Sorrel soğukça. Ama Rod'un bu sözlerden alındığını fark edince hemen yumuşadı. "Oradan geçerken, beni elma ağacının altında otururken görmüş." Biçimli omuzlarını hafifçe silkti. "Tabii doğal olarak yanıma kadar gelip bana bir "Merhaba," demek istemiş."

Rod'un gitmek için acele etmediği her halinden belli oluyordu. "Bir zamanlar birbirinize yakın oturuyormuşsunuz, öyle değil mi?"

"Öyle." Sorrel anahtarı kapının kilidine soktu. Genç adamın gitmesi için, içinden dualar edip duruyordu. "Ama bu, yıllar önceydi."

Sorrel dairenin kapısını ancak kendi geçebileceği kadar açtıktan sonra, aralıktan içeri süzüldü. 'İyi geceler,' dilemek için Rod'a döndü. Ama Rod onu öpmeden bırakmak niyetinde görünmüyordu. Ancak Sorrel'

in daha fazla dayanacak hali kalmamıştı.

"İyi geceler Rod," diyerek başını genç adamın erişemeyeceği kadar içeri çekti. "Bu güzel yolculuk için sana çok teşekkür..."

"Memnun kaldın mı?" Rod onu öpemeyeceğini anlamasına rağmen, yine de gitmeye niyetli görünmüyordu.

"Hem de nasıl." Sorrel kapıyı onun yüzüne kapatmamak için kendini zor tutuyordu.

"Seni yarın ararım." Sorrel'in kapıyı birkaç milim kapaması üzerine genç adam bir adım gerilemek zorunda kalmıştı. "Seni yarın saat..."

"Yarın mı?"

"Yarın akşam bir galaya gideceğimizi unuttun mu yoksa?" diye sordu Rod.

"Nasıl unuturum," Tabii yalan söylüyordu Sorrel. "Ama birden aklıma gelmedi işte."

Sonunda Rod gitmeye karar vermişti. Onun arkasından kapıyı kapayan Sorrel, bir süre kapıya yaslanıp öylece durdu. Ona neler oluyordu böyle? Düne kadar sakin giden hayatı neden birden pürüzlenmeye başlamıştı? Neden şimdiye kadar 'Hayır,' demediği Rod'un 'İyi geceler' öpücüğüne bu akşam hayır demişti?

Birden gözlerinin önüne Ellis geldi. Genç adamın dudaklarına hiçbir zaman hayır dememişti. Onun kolları arasındayken kendini ne kadar da mutlu hissederdi!

Bir zamanlar on yedi yaşındaki masum bakışlı genç kızı gözlerinin önünden silmek ister gibi, başını iki yana salladı...

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Uykusuz geçen bir geceden sonra, Sorrel yataktan kalktığı zaman kendini hurda gibi hissediyordu.

Gardırobunun kapılarını ardına kadar açarak, o gün ne giyeceğine karar vermeye çalıştı. Gardıroptan çıkardığı elbiseler yatağın üstünde küçük bir yığın halini almıştı. Bir zamanlar avuç dolusu para döküp aldığı bu kıyafetler şu anda onun için bir anlam taşımıyordu nedense.

Sonunda, her zaman rahat ettiği bir kıyafet giymeye karar verdi. Gardırobun köşesinden çıkardığı solmuş blucini giydikten sonra üstüne de eski bir pamuklu tişört geçirdi. Yatağın üstündeki yığına baktıktan sonra, bu kadar azla yetinebildiğine göre, neden bunlara bu kadar para harcamış olduğunu düşündü.

Cevabını birden bulmuştu. Ve buna o kadar şaşırmıştı ki, en yakınında duran koltuğa çöktü ve başını ellerinin arasına aldı. Bir süre böylece oturdu. Gerçek onu umduğundan daha çok sarsmıştı. Böyle davranmasının tek nedeni vardı: Ellis Galbraith'in hoşuna gittiğine inandığı kadınlara benzemeye çalışmıştı!

Wenda Sykes'ın gazetelerde çıkan resimleri gözünün önüne geldi, kendinden emin, güzel giyimli, tam bir sosyete kadınıydı o. Yaşlı Ollerenshaw ona, 'Hayatını yaşa,' derken, herhalde böyle olmasını istememişti ondan. Aslında yaşlı adamın vasiyetinde yazdıklarıyla hiçbir ilgisi yoktu bütün bunların. Böyle pahalı bir kata yerleşmesinin ve birbirinden güzel elbiseler almasının ve son zamanlarda sosyetik çevrelerle kaynaşmasının tek nedeni Ellis Galbraith'in beğendiği kadınlar gibi olmaktı.

Yeni farkına vardığı bu gerçeğin etkisiyle hayli sarsılmış olan genç kızın kendini toparlaması epeyce zamanını almıştı. İlk tepkisi bu konuda bir şeyler yapmak isteği oldu.

Ama biraz daha düşününce, yeni büründüğü kişiliğin Ellis'i ne kadar etkilemiş olduğunu hatırladı. Kendinden emin, sosyetik kadın rolünü oynamakla yalnız Ellis'in ilgisini çekmekle kalmamış, Rod Drury ve ailesini de etkilemeyi başarmıştı.

Kafası karışmıştı. Her zamanki gibi rahat kıyafetleri seven genç kız havasına mı dönmeliydi, yoksa başladığı oyunu sonuna kadar sürdürmeli miydi? Bu konuda hemen bir sonuca varmak kolay değildi? Tam o sırada telefon çaldı.

Saat daha sekiz buçuk bile değildi. Sorrel arayanın Rod Drury olmaması için dua ediyordu. Ama Rod'un, onun geç saatlere kadar uyuduğunu sandığını biliyordu, öyleyse arayan Rod olamazdı. Bu sefer de, arayanın Rod olması için dua etmeye başladı.

Ellis Galbraith'in gür sesini duyduğu zaman, neredeyse ahizeyi elinden düşürüyordu.

"Telefon numaramı nereden buldun?" Sesi sert çıkmıştı. Ses tonu, genç adama açıkça, bu işten hiç hoşlanmadığını belli ediyordu.

"Biraz zor oldu," dedi Ellis. Ama Sorrel'in bu açıklamayla tatmin olmadığını anlamış olmalı ki, "Rod Drury'yi aramak zorunda kaldım," diye ekledi.

"Numaramı sana Rod mu verdi?" diye bağırdı Sorrel.

"Biraz itiraz etti ama." Sorrel onun bıyık altından güldüğünü hissedebiliyordu. "Ama senin üstünde bazı haklarının olduğunu da eklemeyi ihmal etmedi. Bu gece seni tiyatroya götürüyormuş." Kısa bir sessizlikten sonra, Sorrel'in kendine bir cevap vermesine fırsat

bırakmadan, "Onun senin üstünde bazı hakları var mı Sorrel?" diye sordu.

"Bu seni ilgilendirmez!" diye parladı genç kız. Derin bir nefes aldı. Bundan yararlanan Ellis de, onun konuşmasına fırsat vermeden hemen atıldı.

"Demek yok. Öyleyse benimle çık."

Bu adam ne kadar da cüretliyli böyle! "On yedi yaşındayken yapmıştım bunu," dedi Sorrel öfkeyle. Ve daha fazla düşünmeden, pat diye telefonu genç adamın yüzüne kapadı.

'Keşke on yedi yaşımda yaptıklarımdan söz etmeseydim,' diye geçirdi içinden. Ellis'in bir zamanlar kendini ne kadar incitmiş olduğunu bilmesini istemiyordu.

Odanın içinde bir aşağı bir yukarı yürürken, içinden Ellis'e lanetler yağdırıyordu. Neden yeniden hayatına girmişti? Artık onu unutmuştu, o acıyı atlatmıştı. O zamandan bu yana hiçbir şeyin kendini incitmesine izin vermemişti. Ne Cynthia Armitage'ın ağza alınmaz sözleri, ne de Mr. Ollerenshaw'ın ölümü onu bu hale getirememişti. Şu anda elleri titriyor, midesi bulanıyordu. Sorrel yeniden Ellis Galbraith'e lanetler yağdırmaya başladı.

Akşam olup da, uzun yeşil elbisesini giydiği zaman, yeniden o sosyetik havasına bürünmüştü. Rod'a kapıyı gayet sakin bir şekilde açtı ve genç adamın yaptığı komplimanı soğukkanlılıkla kabullendi.

"Umarım piyes söylendiği kadar iyidir," dedi Rod tiyatro salonunda yerlerini aldıkları zaman. "Yine de, her ihtimale karşı, bir gece kulübünde kendimize yer ayırttım."

Sorrel asık yüzlü olmamaya çalışarak, "Çok iyi etmişsin," dedi. Birkaç dakika sonra da perde açıldı ve oyun başladı.

Piyes gerçekten de çok güzeldi, Sorrel kendini oyuna verip her şeyi unutmak istiyordu, ama nedense, Ellis Galbraith'in hayali bir türlü gözlerinin önünden gitmiyordu. Sorrel iyice rahatsız olmaya başlamıştı.

Oyunun arasında bir şeyler içmek için lobiye çıktılar. Rod içkilerini almak üzere bara doğru yürürken, Sorrel'in bakışları lobide dolaşıyordu.

İlk gördüğü kişi Ellis Galbraith oldu. Bir an önce içkilerini içip yerlerine dönmek için sabırsızlanan kalabalığın arasında bile, uzun boyu, yakışıklılığı ve iyi giyimiyle hemen göze çarpıyordu genç adam.

Tam önünde duran ve kendinden daha uzun boylu olan adama içinden şükran duyuyordu Sorrel. Ellis onu görmemişti.

Yoksa Ellis, onu burada bulacağını bildiği için mi buraya gelmişti? Ama biletlerin çok önceden satılmış olduğunu hatırlayan Sorrel, bunun bir tesadüften başka bir şey olmadığını kabullenmek zorunda kaldı.

Genç adamın kendine doğru yürüdüğünü fark edince, kalbi küt küt atmaya başladı. Bir an için paniğe kapılıp oradan kaçmayı bile geçirdi aklından. Ama birden, Ellis'in sağındaki bir kadına hitap ettiğini gördü. Ardından Wenda adının geçtiğini duydu. Bakışlarını Ellis'in yakınlarında bir yerde duran güzel sarışın kadına çevirdi. Ellis'in bir zamanlarki nişanlısıydı.

Sorrel kıskançlığın ilk acısını hissettiği zaman çok şaşırdı. Demek Ellis onun yanına gelip 'Merhaba,' demektense, aralarında her şeyin bittiğini söylediği, eski nişanlısıyla konuşmayı tercih etmişti.

Hâlâ genç adamın kendini görmemiş olduğunu sanan Sorrel için, bundan sonraki birkaç dakika içinde olanlar, gerçekten de çok şaşırtıcıydı.

Ellis öyle bir yerde durmuştu ki, eğer sağına dönerse, Wenda ile burun buruna gelebilirdi. İşte tam o sırada Wenda, "Merhaba Ellis," diye seslendi genç ada-

ma. Sorrel gözlerine inanamıyordu. Ellis'in gözlerinde beliren tiksinti ve nefret, genç adamın kendine seslenen kadını görmek bile istemediğini söylüyordu. Ama her şeye rağmen Ellis centilmen bir erkekti, sesin geldiği yana döndü ve genç kadını başıyla şöyle bir selamladı.

Sorrel, Ellis'in neden Wenda'yı bıraktığını biliyordu. Genç kadın yaşlı bir adama iyilik etmişti... Eğer bir gün Ellis, Sorrel'e kalan paranın da yaşlı bir adama ait olduğunu öğrenirse, onu da Wenda gibi bir köşeye atar mıydı? Ona da tıpkı böyle nefret ve tiksintiyle bakar mıydı?

Sorrel ağırbaşlı kadınlar gibi davranmayı öğrendiği için tekrar Tanrıya şükretti. Çünkü şu anda Ellis tam karşısında duruyordu. Genç adamın gözlerindeki nefret ve tiksinti kaybolmuş, yerine büyük bir hayranlık gelmişti. Bakışlarını genç kızın üzerinde dolaştırdı Ellis.

Sorrel nihayet konuşmayı başardı ve, ''Evinden epeyce uzaklardasın,'' dedi genç adama. Bu başarısından dolayı kendi kendini kutluyordu.

Ellis'in kaşları hafifçe kalkmıştı. ''Kentte bir dairem var.''

Sorrel onu örnek alarak, gayet soğukkanlı bir tavırla, ''Nasıl, oyunu beğendin mi?'' diye sordu.

Ama Ellis oyunun kuralını bozmuştu. ''Her şeyin bir sırası var,'' dedi Sorrel'e. ''Daha bu sabah başladığımız konuşmayı bitirmedik.''

Genç kız umursamaz bir tavırla omuzlarını silkti. ''Ben de bitirdiğimizi sanıyordum,'' dedi ağdalı bir tonla,sanki bu sabahki telefon konuşmasını çoktan unutmuş gibi.

Genç adamın, onun davranışlarından rahatsız olmasına hiç şaşırmamıştı. Gözlerinin hafifçe kısılmasından,

Sorrel'den böyle bir cevap beklemediği belliydi. Genç kızı baştan aşağı şöyle bir süzdükten sonra, ''İnanamıyorum,'' dedi.

Sorrel hiç düşünmeden, ''Neye inanamıyorsun?'' diye sordu.

Ellis gözlerini bir an bile genç kızın gözlerinden ayırmadan, ''Karşımda duran bu kadının gerçek Sorrel Maitland olduğuna inanamıyorum,'' dedi.

'Oh, hayır,' diye geçirdi içinden genç kız. 'Ellis benim gerçek kişiliğimi anlamasın Tanrım.' Ama bir zamanlar Ellis ile birbirlerine ne kadar yakın oldukları aklına gelince, genç adamın kendini çok iyi tanıdığını hatırladı. Madem onu o kadar tanıyordu da, neden kulağından tuttuğu gibi ofisinden ve kalbinden atmıştı? Öfkelenmeye başlıyordu Sorrel.

Şuh bir tavırla küçük bir kahkaha attı. ''Bu benim gerçek kişiliğim Ellis.''

Ellis gayet yumuşak bir sesle, ''Bütün bunlara ben mi neden oldum Sorrel?'' diye sordu.

İşte o zaman, Sorrel, bakışlarını genç adamdan kaçırma ihtiyacını duydu. Başını çevirdiği zaman, Rod'un, elinde içki bardaklarıyla, onlardan yana geldiğini gördü.

''Biraz fazla kendini beğenmişlik etmiyor musun?'' dedi sonunda genç adama. Bu kadar soğukkanlı davranabildiği için kendini kutladıktan sonra, dönüp Ellis'in gözlerinin içine bakmayı da ihmal etmemişti. Sonra Ellis'i orada bırakıp Rod'a doğru yürüdü.

Titreyen ellerinin arasında tuttuğu bardaktaki içkisinden birkaç damlasının yere dökülmesini, lobinin kalabalık olmasına yordu. Ama Rod, onu Ellis ile konuşurken gördüğünü söylediği zaman, ellerinin neden titrediğini hemen anlamıştı Sorrel. Ellis ile ilgili hatırladığı şeylerin arasında, genç adamın kışkırtılmaktan hoş-

landığı da vardı. Birkaç dakika önce genç adamın gözlerinde parlayan ışık, savaşa davet edildiğini ve bu daveti kabul ettiğini gösteriyordu.

Sorrel gecenin geri kalan bölümünde kendi kendine yanılmış olduğunu söyleyip durdu. Evet Sorrel onun buluşma teklifini reddetmişti, ama genç adamın da her elini attığı kadının koşarak kollarına atılmaya hazır beklemediğini bilecek bir olgunluktaydı.

Ellis'i kafasından çıkarıp atmaktı niyeti. Onun için de, Rod'a karşı, farkında olmadan gerektiğinden daha yakın davranmaya başlamıştı. Rod da bu durumdan çok memnun gözüküyordu.

Gece uzayıp gidiyordu. Rod'un yer ayırttığı kulüpte yemeklerini yedikten sonra saatlerce dans etmişlerdi. Tam Sorrel, Ellis'i tümüyle kafasından silip attığına kanaat getirdiği bir sırada, Rod onun adını yeniden ortaya attı ve genç adamın kendini arayarak Sorrel'in telefon numarasını istediğini söyledi.

Sorrel'in dudaklarındaki gülümseme silinmemişti bile. Soğukkanlılığını hiç kaybetmeden, Rod'a döndü ve, "Aslında ne seni ne de beni aramasına gerek yoktu," dedi. "Wiltshire'da tanıdığımız birinin telefonunu öğrenmek istiyordu, ama bu gece tiyatroda karşılaşacağımızı bilseydi, herhalde ikimizi de aramak zorunda kalmazdı."

Eve döndükleri zaman saat iki olmasına rağmen, Rod yine de Sorrel'in kendini içeri davet etmesini bekler gibiydi.

Ama Sorrel hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi kapısını açtıktan sonra Rod'a dönüp, "Bu güzel gece için sana çok teşekkür ederim," dedi gülümseyerek.

Rod hiç vakit kaybetmeden, "Yarına bir işin var mı?" diye sordu.

"Beni ara." Genç adamın kendini öpmeye hazırlandığını görünce de hemen atıldı, "İyi geceler Rod"

Sorrel kapısının çalınmasıyla gözlerini açtığı zaman, kendisini daha yeni yatmış gibi hissediyordu. Uykulu gözlerle saatine baktığında sekiz buçuk olduğunu gördü.

Dün gece epeyce geç bir saatte yattığı için, bu sabah normal kalkma saatini geçirmiş olmasına o kadar şaşırmamıştı. Aceleyle sabahlığını üstüne geçirdikten sonra kapıyı açmaya gitti.

Karşısında Ellis Galbraith'i bulmak genç kadının üstünde soğuk bir duş etkisi yaratmıştı.

"Ne..." Ama o kadar şaşkındı ki, genç adamın sakin bir tavırla içeri girmesini ve kapıyı arkasından kapadıktan sonra oturma odasına geçmesini tek kelime bile söylemeden izledi. Tekrardan, "Ne..." diye başladı. Birden bütün öfkesi kabarmıştı. "İçeri nasıl girdin?" diye bağırdı genç adama "Beni bu saatte uykudan kaldırmanın anlamı ne ?"

Uykulu haliyle ne kadar güzel ve çekici olduğunun farkında bile değildi. Ellis onu gözleriyle uzun uzun süzdükten sonra, "Dışarı çıkmakta olan apartman sakinlerinden biri içeri girmemi sağladı," dedi. Genç adamın gözleri hâlâ Sorrel'in üzerindeydi. "Eskiden gün ağarmadan kalkardın yataktan."

"Artık o..." Ellis'in gözlerindeki dondurucu öfke karşısında birden durdu. Ellis ona, sanki boğazını sıkmaya hazırlanıyormuş gibi bakıyordu. Genç adamın kendine doğru bir adım atmasını, korkudan irileşmiş gözlerle izledi.

"Yoksa yatakta yalnız başına değil miydin?" diye bağırdı Ellis.

Sorrel faltaşı gibi açılmış gözlerle, Ellis'in büyük bir hışımla yatak odasına girmesini izledi. İnanmaz göz-

lerle, Ellis'in biraz önce girdiği kapıya bakıyordu. İnanamıyordu! Ellis onun yanında birinin olduğunu sanıyordu.!

Ama birden öfkesi ağır basmıştı. Ellis'in böyle bir davranışta bulunmaya hiçbir hakkı yoktu! Aynı hışımla, genç adamın arkasından, yatak odasına daldı.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" Ellis kendinden yarım metre ötede durmuş, boş yatağa bakıyordu.

Ellis'in bütün öfkesi boşalmış gibiydi, çenesindeki bir sinir durmadan atıyordu. Birkaç saniye sonra, Ellis, "Tanrı bilir," diye homurdandı. Ve hemen ardından da Sorrel kendini genç adamın kollarının arasında buldu.

Ellis'in kollarının arasında olmak Sorrel için büyük bir mutluluktu... Bu güne kadar düşünmeye bile cesaret edemediği büyük bir mutluluk... Ve Sorrel genç adama olan kızgınlığını sürdürebilmek için büyük bir çaba harcamak zorunda kalıyordu. Ama Ellis onu öpmeye çalışmamıştı henüz. Tabii bu, daha sonra da öpmeyeceği anlamına gelmiyordu. Ama Sorrel buna izin vermemeliydi.

Genç adamı göğsünden itip kendinden uzaklaştırmaya çalıştı ama bunun da yararı olmamıştı. "Eğer benim ırzıma geçmek istiyorsan Ellis Galbraith, o zaman bir önce başla!" dedi öfkeyle. "Ve eğer böyle bir niyetin yoksa hemen şu anda çık git buradan!"

Daha cümlesini bitirmeden, genç adamın güleceğini tahmin etmişti. Gerçekten de Ellis gülüyordu. Ama işin en garip yanı, Sorrel de gülmeye hazırlanıyordu.

Birden, daha fazla dayanamayarak, o da gülmeye başladı. Başını arkaya atmış, gözlerini genç adamın gözlerine dikmiş, gülüyordu. Birdenbire kahkahaları duruluverdi. Ürkmüştü. Genç adamın gözleri onun ruhunu okur gibiydi. Hemen başını önüne eğdi. Biraz sa-

kinleşmiş olmasına rağmen, yine de kendinde, genç adamdan uzaklaşacak gücü bulamıyordu. 'Uzaklaşmalıyım' diye tekrarladı kendi kendine.

Ama Ellis onu kollarında biraz daha sıktı. "Bırak da seni biraz daha kollarımın arasında tutayım," diye mırıldandı Sorrel'in kulağına.

Genç kız, son bir gayretle, onu kendinden uzaklaştırmaya çalıştı. Ama Ellis'in saçlarının arasında dolaşan sıcak nefesi bütün gücünü tüketmişti. Sanki onun teninin kokusu hiç aklından çıkmamış gibi, "Her zamanki gibi çok hoş kokuyorsun," diye fısıldadı Ellis.

Bu halde ne kadar süreyle kaldıklarını hatırlamıyordu bile Sorrel. Ellis başını genç kızın saçlarının arasına gömmüştü. "Sen o tanıdığım kızsın, öyle değil mi Sorrel?" demesi üzerine genç kız birden kendini toparladı.

Kollarının arasında tuttuğu vücudun taş gibi sertleştiğini hisseden Ellis genç kızın yüzüne baktı. Bu yüzde gördüğü buz gibi ifade karşısında, kolları iki yanına düşmüştü.

Sorrel ondan bir adım uzaklaştı. "Yanılıyorsun, Ellis," dedi yavaşça. Ama Ellis ağır ağır başını iki yana sallıyor, ona asıl yanılanın kendisi olduğunu anlatmaya çalışıyordu.

"Bana yalan söyleme... Eskiden hiç söylemezdin," diye hatırlattı Ellis ona. "Benim tanıdığım kız gülmesini bilirdi... Benim tanıdığım kızın gözlerinin içi gülerdi. Biraz önce aynısını yaptın Sorrel... Birkaç dakika önce benimle birlikte güldün ve bana hâlâ eski Sorrel olduğunu kanıtladın."

Sorrel ondan bir adım daha uzaklaştı. Artık on yedi yaşında olmadığını ona nasıl anlatacaktı. Sakin görünmeye çalışarak, "Bir zamanlar senin uğruna her türlü çılgınlığı yapmaya hazır olan genç kız değilim artık."

Ellis'in tersini söylemeye hazırlandığını görünce, aceleyle, "Olmak da istemem," diye ekledi.

Bu sözler genç adamı durdurmaya yetmişti. Sorrel onun yeniden kendisiyle tartışmaya gireceğini sanırken, genç adam yavaşça, "Seni o kadar çok mu incittim?" diye soruvermişti.

Sorrel son zamanlarda bu umursamaz omuz silkişlerine iyice alışmaya başlamıştı. "O dediğin yıllar önceydi," dedi.

Ellis'e, buradan çıkıp gitmesini istediğini anlatmak için, yatak odasından çıktı ve dairesinin kapısına doğru yürümeye başladı. Ellis'in sabahın bu kadar erken bir saatinde neden kapısını çaldığını öğrenmek bile istemiyordu artık. Şu anda istediği bir tek şey vardı: Yalnız kalmak.

Ellis hiç itiraz etmeden onun peşinden gelmişti. Kapının önüne gelince bir an duraksayan genç adamın bakışlarının altında ne yattığını bir türlü çözemiyordu Sorrel, ama bunun yaptıklarından dolayı duyduğu pişmanlığı yansıtmadığından da emindi.

Tek kelime bile etmeden çıkıp gitmeye hazırlanmış gibi durmasına rağmen, Sorrel kapıyı açtığı zaman, "Seni ofisine kadar bırakayım," dedi Ellis yavaşça.

Sorrel ne diyeceğini şaşırmış bir halde genç adama bakıyordu. Herhalde Ellis, onu işten kovduktan sonra, genç kızın Londra'ya gelerek burada sekreterlik yaptığını sanıyor olmalıydı..

Sorrel'in yerinden bile kıpırdamadığını görünce, genç adamın yüzündeki ifade bir anda değişmişti. Başını çevirip salona ve salondaki pahalı mobilyalara bir göz attı. Gözlerinde yanıp sönen şüphe, Sorrel'i hiç şaşırtmadı.

"Ne tür bir iş yaptığını bilmiyorum ama, anladığım kadarıyla, kendi araban olacak kadar zenginsin," de-

di Ellis. Ve cevap vermesi için Sorrel'e epeyce bir zaman tanıdı. Ama Sorrel'in şüphelerini doğrulayacak bir cevap vermeye yanaşmadığını görünce, iyice sinirlenmeye başlamıştı. "Seni ofisine kadar bırakmamı istiyor musun?" diye sordu ters ters.

Şu ana kadar Sorrel onun hayatından çıkıp gitmesini istemişti, ama şimdi, onu bırakmak istemediğini fark ediyordu.

"Arabam var... Ama gidecek bir işim yok."

Ellis'in yüzünde buz gibi bir ifade belirmişti. "Bütün bunların parasını kim veriyor?" Sorrel'in bir cevap vermesine fırsat bırakmadan, "Drury mi?" diye sordu öfkeyle.

"Hayır." Dün gece, Wenda Sykes ile karşılaştığı zaman genç adamın gözlerinde beliren tiksinti ve nefreti hatırlayan Sorrel, ona yaşlı Ollerenshaw'dan söz etmeye cesaret edemedi. "Hatta," diyerek kapıyı ardına kadar açtı. "Paramı veren kişiyi hiç tanımadığını söyleyebilirim sana."

Sorrel, kendisinde bir duş alıp giyinecek gücü bulduğu zaman saat on olmuştu. Ellis, onun tanımadığı bir erkeğin metresi olduğuna inanarak buradan çıkıp gitmişti. Paranın gerçekten kimden geldiğini öğrenseydi, Sorrel'den kim bilir nasıl tiksinirdi.

Artık Sorrel, Ellis'i hâlâ sevdiğini ve onu hiç bir zaman unutmamış olduğunu biliyordu. Bu nedenle, Ellis'in kendini telefonla ya da evden aramasını istemiyordu. Herhalde Ellis onunla kısa bir flört peşindeydi, ama onun kollarının arasında olduğu zaman kalbinin nasıl küt küt attığını bilen Sorrel, ondan uzak durmazsa, yeniden incinebileceğini çok iyi anlamıştı. Böyle bir şeye bir kez daha katlanamazdı! Buna dayanacak gücü yoktu!

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ellis'in çekip gitmesinden bu yana, aradan iki hafta geçmiş, genç adam onu ne telefonla ne de kapısına kadar gelip aramamıştı.

Herhalde Ellis onun, zengin sevgilisiyle ilgilenmekten, kendine zaman ayıramadığını sanmıştı. Sorrel'in yalnız başına yaşadığını bildiğinden, sevgilisinin evli biri olduğu sonucuna varmış olmalıydı. Bütün bunlar Sorrel'in umurunda bile değildi, 'Varsın istediği gibi düşünsün,' diyordu içinden. En ummadığı zamanlarda Ellis ile karşılaşmaktan bıkmıştı... Öyle olunca, genç adamı unutma fırsatını bulamıyordu.

Ellis'in onu, kısa bir süre için bile olsa, kollarının arasında tuttuğu o sabahtan bu yana iki hafta geçmiş olmasına rağmen, Sorrel, yeni yaşam tarzını değiştirme konusunda hiçbir girişimde bulunmamıştı. Rod ile olan ilişkilerinin üstünde de pek durmamıştı bu dönemde. Ama eninde sonunda Rod konusunda bir karara varması gerektiğini çok iyi biliyordu. Son zamanlarda, genç adamın ona karşı olan davranışlarında, hoşuna gitmeyen bir yakınlaşma olmaya başlamıştı.

Sorrel, o gece Rod ile gidecekleri bir parti için hazırlanıyordu. Ne giyeceğini bile umursamadığını fark edince, bu partiye gitmesinin kendisi için hiç önem taşımadığını anladı birden. Şöyle bir silkindi. Rod'a haksızlık ediyordu. Evet, ondan kendine âşık olmasını istememişti ama özellikle son zamanlarda, Rod kendisini kollarının arasına almaya kalktığında yalnızca sudan bahaneler bulmakla yetinmiş, onu kendinden kesin olarak uzaklaştırmaya çalışmamıştı.

Neden Rod'un artık kendisini öpmesini istemediğini çok iyi biliyordu Sorrel. Bunu engelleyen Ellis'in haliydi. İki hafta önceki o kısacık öpüşmeden sonra, bir daha asla dudaklarını başka bir erkeğin dudaklarına değdiremeyeceğini anlamıştı.

Ama bir kere söz vermişti. Rod'a onunla birlikte bu partiye geleceğini söylemişti. Gidecekti de... Ancak geri döndükleri zaman ona, onu bir daha görmek istemediğini, aralarındaki her şeyin bittiğini söyleyecekti.

Bir karara varmanın getirdiği rahatlığı hissetti içinde bir an. Bu rahatlığın bir bölümünün, Rod'la evlilik yıldönümü partisine gitmek zorunda olmayışından kaynaklandığını biliyordu. Daha önce, partiye geleceğine dair söz vermiş olmasına rağmen, bu kararından sonra, ne Rod'un, ne de ailesinin, onu aralarında görmek istemeyeceklerinden emindi genç kız.

Kafası rahatlamış olan Sorrel, Rod'u beklemek üzere, salondaki koltuklardan birine oturdu. Artık bir daha Ellis ile karşılaşma korkusu olmadığından, içi rahattı.

Her zamanki gibi Rod onu kompliman yağmuruna tutmuştu. "Bu gece bütün erkekler beni kıskanacak," dedi genç adam, Sorrel kapıdan çıkarken.

"Çok kalabalık olacak mı?"

"Kim var kim yok, çağırmışlar," dedi Rod, arabayı çalıştırırken. "Fentonlar öyle küçük partilerden hoşlanmazlar, onlar bir parti verdikleri zaman, herkesi evlerinde toplamaktan hoşlanırlar."

"Neşeli bir parti olacağa benzer," dedi Sorrel gayet soğukkanlı bir havayla.

Rod'un tahmin ettiği gibi, Fentonların evi gerçekten de çok kalabalıktı. Salon, oturma odası, yemek salonu, hepsi misafirlere açılmıştı. Yukarıdaki yatak odaları ise vestiyer görevini görüyordu. Ama partinin samimi bir havası vardı. İçeri girdikten kısa bir süre sonra

Rod ile Sorrel küçük bir grubun içinde buldular kendilerini.

Havadan sudan konuşmalar, ara sıra dans etmeler... ve saatler geçip gidiyordu. Sorrel sıkılmamıştı, ama aklını tümüyle bu partiye veremediğinin de farkındaydı. Bu arada Rod onu birkaç arkadaşıyla tanıştırmıştı. Bir ara hep birlikte bir köşeye çekilmiş ondan bundan söz ederken, birden Beverly adındaki kadın, kapıdan yana dönerken "Şa Cynthia'ya bakın" dedi. "Kırkına merdiven dayadı. Hâlâ böyle geç gelip, dikkatleri üzerine toplamaya bayılıyor."

Beverly'nin sesinden, bu yeni gelene karşı herhangi bir sevgi duymadığı belli oluyordu. Ama, diğerleriyle birlikte kapıdan yana bakan Sorrel'in damarlarında akan kan donmuştu adeta.

Kolunu kocasından kurtaran Cynthia Armitage, kendine en yakın duran adamı yanaklarından öptükten sonra, "Tatlım!" diye küçük bir çığlık atarak bir başka erkeğe doğru ilerledi. Sorrel, Cynthia'nın hiç acele etmeden kendilerine doğru ilerlediğinin farkındaydı. Cynthia'nın huyunu bilirdi. Burada, ikisinin de misafir olmalarına aldırmadan, çirkin bir sahne yaratabilirdi.

Birden Beverly, "Artık daha fazla dayanamayacağım," dedi. Cynthia'nın cırtlak sesinden rahatsız olmuşa benziyordu. "Hadi gidip bir şeyler yiyelim."

Rod hemen Sorrel'e dönerek, "Acıktın mı?" diye sordu. Sorrel, buradan kaçmak için daha uygun bir bahane düşünemiyordu. Hep birlikte yemek salonuna geçtiler.

Beverly'nin neden Cynthia Armitage'dan hoşlanmadığını Sorrel hiçbir zaman öğrenemedi. Ama o odadan ayrıldıktan sonra Beverly'de gözle görülür bir rahatlama olmuştu. Kısa bir süre sonra, yine aralarında tatlı

tatlı konuşuyorlardı.

Birden Beverly, "Gece yarısı oldu," dedi.

Kocası, karısının bu sözleri üzerine kahkahayı bastı. "Korkma güzel karıcığım, arabamız kabağa dönüşmez." Sonra diğerlerine dönerek, "Karımın yarın sabah golf sopalarıyla randevusu var," diye açıkladı. Daha sonra birbirleriyle vedalaşarak ayrıldılar. Rod'un da halinden, orada daha fazla kalmaya niyeti olmadığı anlaşılıyordu.

Sorrel, genç adama dönerek, "Biz de gidelim mi?" diye sordu. Genç adamın dudaklarında beliren sevgi dolu gülümsemeden, onun aklından geçenleri okumuş olduğunu hemen anladı.

Ev sahipleriyle vedalaştıktan sonra, Sorrel atkısını almak için yukarıdaki yatak odasına çıktı. Sorrel bu partiden, Cynthia Armitage ile karşılaşmadan ayrılabileceğini sanmakla ne kadar yanıldığını, yatak odasından içeri girdiği zaman anladı. Cynthia odada bulunan iki kadınla konuşuyordu.

Sorrel'i gördüğü zaman Cynthia'nın yüzü birden mosmor kesildi. Sorrel, çirkin bir sahne yaratmadan buradan ayrılma hayallerinin suya düştüğünü anlamıştı. Eski patronu şirret bir sesle, "Tanrım... Sen ha!" diye bir çığlık attı.

Sorrel şaşkın şaşkın çevresine bakınırken, Cynthia yanlarında başkalarının da olmasına aldırmadan, aklına gelen bütün kötü sıfatları genç kıza yağdırmaya başlamıştı. Yanında duran diğer kadınlara, Sorrel'in nasıl babasını kandırarak, kendi mirasına konduğunu anlatıyordu.

"Üstünde gördüğünüz her şey, bana kalması gereken parayla alınmıştır!" diye bağırdı Sorrel'in üstündeki gece kıyafetini göstererek.

Sorrel gayet soğukkanlı görünmeye çalışarak, yata-

ğın üstünde duran atkısını aldı. İçinde kabarmaya başlayan öfke, Cynthia'ya, kendisiyle ilgili gerçekleri söylemesi için onu adeta zorluyordu. Cynthia'nın babasının parası olmasa, onun bugün bu kadar rahat yaşayamayacağını söyleseydi acaba odada duran iki kadının yüzü ne hal alırdı diye merak etti.

Ama genç kız kendini kontrol etmeyi çok iyi bilmişti. Bu arada Cynthia'nın söyleyecekleri bitmiş gibiydi. Sorrel odadakilere arkasını dönüp kapıya doğru yürüdü ve tek kelime bile etmeden çıkıp gitti.

Eve dönerlerken, farkında olmadan Rod onu sakinleştirmişti. Yukarı katta neler geçtiğini bilmeyen genç adam, yol boyunca Sorrel'e partiyle ilgili bir sürü ayrıntı anlatmıştı. Ama genç kızın aklının yarısı hâlâ, kısa bir süre önce geçen olaydaydı. Odada kalıp Cynthia'ya, karşı taarruza geçmediği için şimdi pişmanlık duyar gibi oluyordu. İçini dökmekle Cynthia'nın rahatladığını anlamıştı. Kendisi de aynı taktiği uygulayabilirdi, ama yapmamıştı işte. Cynthia'yı herkesin içinde küçük düşüreceği yerde, büyük bir soğukkanlılıkla oradan çıkıp gitmeyi yeğlemişti.

Cynthia'ya olan zehrini boşaltamadığı için şimdi pişmanlık duyuyordu, ama apartmanın önüne gelince, kafasından bu düşünceleri uzaklaştırdı. Merdivenleri çıkarlarken, Rod'un, kolunu omzuna atması üzerine, Sorrel, Rod ile olan ilişkilerine nasıl bir son vereceğini düşünmemiş olduğuna üzüldü.

Sorrel'in oturduğu dairenin kapısının önüne geldikleri zaman Rod birden, "Benimle aynı zamanda partiden ayrılmak istemene ne kadar sevindiğimi bilemezsin" dedi.

Sorrel birden kanının donduğunu hissetti. Genç adamla konuşmakta biraz geç kaldığını fark etti. Şimdiye kadar onu hiç bu kadar ciddi ve bu kadar kararlı

gördüğünü hatırlamıyordu. Yanıldığını umarak, konuyu partiye çevirdi. "Güzel bir partiydi, değil mi?" diye sordu Rod'a.

Ama Rod, "Seninle konuşmak istediğim bazı önemli konular vardı. Onun için de, partiden erken çıkmak istemiyordum," deyince, taş gibi bir şeyin yüreğine oturduğunu hissetti genç kız.

"Rod ben..."

Ama Rod onu duymamazlıktan gelerek," Seni sevdiğimi anlamış olman gerek," diye konuşmasını sürdürdü. "Sana evlenme teklif edebilmem için beni içeri almayacak mısın?"

"Rod..." Sorrel ümitsizce genç adamın yüzüne bakıyor, ondan kendisine yardım etmesini istiyordu adeta. Rod'un yüzündeki, hayal kırıklığına uğramış ifadeyi görünce, hemen, "Rod, ben... üzgünüm," dedi.

Artık bir daha birbirlerini görmemelerinin iyi olacağını söylemesine gerek kalmamıştı, çünkü genç kızın söyledikleri, Rod'un Sorrel'ın ne demek istediğini anlamasına yetmişti.

"Başka bir şey söyleme," dedi Rod birden. "Bir süre teklifimi düşün," diye telaşla devam etti. Ama Sorrel üzgün bir ifadeyle başını iki yana sallıyordu.

Genç kız yumuşak bir sesle, "Seninle evlenemem," dedi. Bundan sonra söyleyeceklerinin genç adamı ne kadar üzeceğini bilmesine rağmen, yine de söylemesi gerektiğini biliyordu. "Çok üzgünüm Rod,"diye tekrarladı. "Seni çok beğeniyorum, ama seni sevmiyorum."

Ama genç adam, "Zamanla sevebilirsin..." diye ısrar etmeye kalkınca, Sorrel yeniden başını iki yana salladı.

"Sevemem Rod." Bunu kendinden o kadar emin bir tavırla söylemişti ki, Rod hemen, "Yoksa başka birini

mi seviyorsun?'' diye sormak zorunluluğunu hissetmişti.

Sorrel ona gerçeği söyleyebilirdi, ama gururu buna engel olmuştu.

''Hayır, kimseye âşık değilim,'' dedi.

''Öyleyse benimle evlen. Çok iyi anlaşıyoruz, hem sonra...''

''Hayır Rod. Ben kimseyle evlenmeyi düşünmüyorum.''

Genç kızın gözlerindeki dürüstlük karşısında Rod, daha fazla ısrar etmenin bir anlamı olmadığını anlamıştı. Ama genç adam uzanıp onu yanağından öptükten sonra, bir daha arkasına bile bakmadan uzaklaştığında, Sorrel kendini çok üzgün hissetti. Rod gözden kaybolana kadar onun arkasından baktıktan sonra yavaşça dairesinin kapısını açtı ve içeri girdi.

Yüreğinde bir ağırlık vardı. Genç adamı üzmemek için elinden geleni yapmış olduğunu bilmesine rağmen, yine de onu incittiğinin farkındaydı. Sorrel bir an, oturma odasından gelen bir sesle irkildi. Kapıdan içeri bakınca, karşısında Ellis Galbraith'i buldu.

Gözlerine inanamıyordu. Ellis Galbraith, anahtarı olmadığı halde, elini kolunu sallaya sallaya dairesinden içeri girmeyi başarmıştı. Artık evi emniyetli bir yer değildi. Birden öfkeyle patladı.

''Buraya nasıl girdin?''

Ama birden, genç adamı kolundan tutup dışarı atamayacağını anlayarak, olduğu yerde kaldı.

Ellis gülümseyerek ona bakıyordu. ''Demek dostumuz Drury'nin şansı yokmuş!''

Sorrel hayretle genç adama bakıyordu. Kapıyı dinlemekle kalmadığı gibi, hiç utanmadan bunu söyleyebiliyordu da...

Ellis yeniden gülümsedi. ''Bana kahve yapmayacak

mısın?''

''Kahve mi?'' Sorrel'in gözleri kocaman olmuştu. ''Sana öyle bir kahve veririm ki!..'' diye patladı birden. ''Gecenin bu saatinde benden kahve istiyorsun demek? Yorgun olabileceğim hiç aklına gelmedi mi?''

Bir an için Ellis'in, söylediklerini umursamadığını sanmıştı. Ama genç adamın yüzünde pes etmiş gibi bir ifade belirince yanıldığını anladı. ''Pekâlâ'' dedi Ellis, ayağa kalkarken. Ama Sorrel'in ümitleri pek kısa ömürlü olmuştu, çünkü genç adam sokak kapısına doğru yürüyeceği yerde mutfağa doğru gidiyordu. ''Öyleyse kahveyi ben yaparım.'' Mutfak kapısına gelince, ''Sen de ister misin?'' diye sordu ona.

Ellis'in bu cüretkâr davranışı karşısında sinirlenmesine rağmen, yine de ona, gerektiği kadar kızamadığının farkındaydı Sorrel. Genç adamın, duygularını yüzünden okumasını istemediğinden, pencerenin yanına gidip dışarısını seyretmeye başladı.

''Şeker istemem,'' diye homurdandı onun arkasından.

Ellis onun homurdanmasını fark etmemiş gibi, dönerek, ''Hatırlıyorum,'' dedi.

Sorrel onun mutfakta kahveyi hazırladığını duyuyordu. Sekiz yıl öncesine kadar giderek, onun, kahvesini şekersiz içtiğini hatırlamasının önemli bir şey olmadığını tekrarlıyordu Sorrel kendi kendine. Ellis'in çok iyi bir hafızası olduğunu biliyordu. Öyleyse neden onun söylediklerinden anlam çıkarmaya çalışıyordu ki? Ama Ellis'in ses tonunda da onun bu düşündüklerini doğrular bir hava vardı sanki. Sekiz yıl önce olanları hiçbir zaman unutmamış gibiydi...

Sekiz yıl önce, kendini nasıl aptal durumuna düşürdüğünü hatırlayan Sorrel için bu bir teselli olmaktan çok uzaktı. En azından, genç adamın o son günü unut-

muş olmasını diliyordu içinden.

Ellis elinde kahve fincanlarıyla oturma odasına döndüğü zaman Sorrel'in yüzü yeniden ciddileşmişti. Kahvelerini içer içmez Ellis'i buradan kovacaktı... Gecenin bu saatinde ne hakla evine giriyordu bu adam?

Yeterince öfkesini körüklemiş olan Sorrel, Ellis'e hoşgörülü davranmamaya kararlıydı. Ellis'in, tam karşısında duran koltuğa yerleşmesini bekledi. Ellis halinden memnun görünüyordu, bütün geceyi burada oturup onunla konuşarak geçirmeye hazır gibiydi... Ama Sorrel'in bu konudaki düşüncelerini bilmiyordu!

Sorrel ''Ne kadar süreden beri bu kapının arkasındaydın?'' diye konuşmaya başladı.

Genç adamın dudaklarının hafifçe yukarı doğru kıvrılması Sorrel'in sözlerinin, onu eğlendirdiğini gösteriyordu. ''Drury'nin aşkını ilan etmesini duyacak kadar.''

Sorrel, genç adamın, kendi düşmanca davranışlarına karşılık vermemeye kararlı olduğunu anlamıştı.

''Başkalarının... özel konuşmalarına kulak kabartmanın uygun bir davranış olmadığının farkında mısın?'' diye söylendi.

''Eğer tam önünde diz çökmüş... Sana ilanı aşk ederken, ortaya çıkmaya kalksaydım...Drury biraz utanmaz mıydı acaba?''

''Belki de haklısın,'' dedi Sorrel. sakin bir tavırla arkasına yaslanırken. Yapabileceği bir tek şey vardı. Her zamanki kendinden emin havasına bürünecekti. ''Yine de, bir an için bile olsa, kulaklarını tıkamak aklına gelmedi mi?''

Genç adamın dudaklarına yayılan gülümsemeye kendisinin neden olduğunu düşündü. Aradan geçen sekiz yıl, genç adamın bu gülümsemesini silememişti. Boğazına bir şeylerin takıldığını hissederek bakışlarını yere

çevirdi. Onun komiğine gden bir şeyler söylediği zaman hep böyle gülümserdi Ellis. Sorrel kendini yeniden kontrol altına alabilmek için büyük bir çaba harcıyordu.

Ama genç adama yeniden baktığında, kendini hemen toparladı. Ellis'in yüzü birden ciddileşmişti. Büyük bir dikkatle Sorrel'in yüzünü inceliyordu. Sorrel'in biraz önce nasıl yutkunduğu gözlerinden kaçmamış gibiydi. Ama genç adamın, bu durumu, başka bir şekilde yorumladığını öğrendiği zaman, Sorrel içinden Tanrıya şükretti.

''Hiç değişmemişsin Sorrel... Hâlâ başkalarını incitmekten hoşlanmıyorsun, öyle değil mi?''

Sorrel gayet ciddi bir tavırla onun gözlerinin içine baktı. Ona, gerçekten de hiç değişmemiş olduğunu söylemeyi ne kadar da istiyordu.

Ama Ellis, ''Aşkını reddetmekle Drury'yi incittiğini düşündün, değil mi?'' dedi.

''Bir başkasını incitmek... hoş bir şey değildir.''

''Değildir, haklısın.'' Genç adamın sesi acı doluydu. Sorrel'in anlayabildiği kadarıyla, Ellis, bir zamanlar onu incitmiş olduğu için pişmanlık duyar gibiydi.

''Kahven soğuyor,'' dedi Sorrel ona.

Sonra kendi kahvesini eline alıp içmeye başladı, ama Ellis fincanına uzanmamıştı bile.

''Drury'ye kimseyle evlenmeyi düşünmediğini söyledin,'' dedi Ellis, gayet sakin bir tavırla.

Sorrel neredeyse kahveyi boğazına kaçırıyordu. Genç adam onların konuşmalarına kulak misafiri olduğunu inkâra bile kalkışmadığı gibi, duydukları hakkında bilgi de almak istiyordu.

'Yetti artık!' diye geçirdi içinden Sorrel. Boğazını temizledi. Artık Ellis'in bu tür sorularına cevap bile vermeyecekti.

Ellis onun gözlerinde yansıyan buz gibi ifadeyi görmüştü. Ama nedense bu gece, Sorrel'in bütün tersliğine rağmen, yılmamakta kararlı görünüyordu.

"Yoksa gerçekten hiç kimseyle evlenmeyi düşünmüyor musun?"

Sorrel, "Artık on yedi yaşımdayken yaptığım gibi, onunla her duygumu paylaşmak istemediğimin farkında bile değil,' diye geçirdi içinden. Anlamlı bir tavırla, Ellis'in hâlâ dolu duran kahve fincanına baktı. Sonra bakışlarını onun gözlerine kaldırdı... Ve o an uyarı zilleri çalmaya başladı kafasında.

Kapıdan içeri ilk girdiği zaman da, genç adamın gözlerindeki o kararlı ifadeyi görmüştü. Ama şimdi, onun, kendinden istediği bilgileri almadığı sürece buradan çıkmaya niyetli olmadığını daha iyi anlıyordu.

Artık ona daha fazla nazik davranma gereğini duymayarak, "Gitsen iyi olacak," dedi birden.

Ellis onun kendisini burada istemediğini anlamamazlıktan gelerek, "Ona yalan mı söylüyordun yoksa?" diye sakince sordu. Bakışlarını, bir an bile Sorrel'in gözlerinden çekmeden, "Ona, bir başkasını sevmediğini söylediğin zaman, yalan mı söylüyordun?" diye sordu..

Sorrel içinin buz gibi olduğunu hissediyordu. Genç adama verecek bir cevap bulamamıştı.

Ellis ise hâlâ aynı konuda konuşmaya devam ediyordu.

"Söyle bana Sorrel... Yoksa hâlâ âşık mısın?"

Saniyeler geçiyordu... Sorrel gözünü bile kırpmadan, onun sert hatlı yüzüne bakıyordu. Birden paniğe kapıldı. Ya Ellis gerçeği öğrenirse? Ya, hâlâ onu unutamadığını anlarsa? Sorrel her zamanki soğukkanlı davranışının arkasına gizlendi ve şuh bir kahkaha attı.

"Tanrım! Duygularımı o kadar çok mu belli ediyorum?"

Ama imalı konuşmaların kendisine pek bir yararı dokunmadığının farkındaydı genç kız. Ellis'in kılı bile kıpırdamamıştı. Hâlâ oturduğu yerden dikkatle onun yüzüne bakıyordu. Ve Sorrel, onun, gerçeği ağzından almaya ne kadar kararlı olduğunu fark etti.

"Bir seferinde bana, beni hep seveceğini söylemiştin," dedi Ellis.

"Öyle mi demiştim?" Yeniden şuh bir kahkaha atmayı her nasılsa becermişti. "Tanrım, o zamanlar kim bilir ne kadar tecrübesiz bir kızmışım!"

Daha fazla yerinde oturamayacağını anlayınca, ayağa kalktı ve imalı bi tavırla kapıdan tarafa bakmaya başladı. Ellis'in anlatmak istediğini anlayarak yerinden kalktığını görünce, içi birden rahatladı. Ama Ellis, yerinden kalktığı zaman kapıya doğru yürümedi. Bakışlarında ise, Sorrel'in tanımlayamadığı bir ışık yanıp sönüyordu. Genç adam kendisine doğru ilerliyordu.

"Demek artık tam bir kadın oldun," dedi Ellis, Sorrel'in karşısına dikilerek.

Ne diyeceğini bilemeyen Sorrel, orada öylece duruyordu. Ama Ellis'in elinin, kendisine doğru uzandığını fark edince, her zamanki gibi, soğukkanlı kadın kimliğinin ardına gizlenemedi. Kalbi birden küt küt atmaya başlamıştı.

Ellis elini yanağından çekince, Sorrel uzunca bir süreden beri tuttuğu soluğunu boşalttı. Dilinin ucuna kadar gelen, "İyi geceler," sözcüğü, genç adamın geri çekilmeye niyetli olmadığını anladığı zaman, dudaklarında donup kalmıştı.

Hemen ardından, Ellis uzanıp, onun topuzunu tutan tokaları teker teker çıkarmaya başlamıştı. Tokaları yere atarken, genç kızın, tepesinde topladığı saçları gür bir şelale gibi omuzlarına dökülmeye başlamıştı.

Sorrel soğukkanlılığını, topuzundan çıkan son tokayla birlikte yitirdiğini anladı.

Ellis bir adım geri çekilip onu süzdü. "Şimdi bir zamanlar tanıdığım genç kıza benzedin işte," derken, genç adamın gözlerinin içi gülüyordu.

"Sen de çok iyi biliyorsun ki.." Ama bakışları karşılaştığı zaman, Ellis'in gözlerindeki yumuşaklık, Sorrel'in susmasına neden olmuştu. Ve cümlesini bir daha tamamlayacak zamanı bulamadı... Genç adam onu kollarının arasına almıştı.

Daha önce de paniğe kapıldığı olmuştu Sorrel'in ama şu anda bayılabileceğini hissediyordu. Her zamanki gibi soğukkanlı ve kendinden emin bir biçimde davranabilmeyi çok isterdi.... Ama genç adama karşı duyduğu özlem daha ağır basmıştı.

Sorrel büyük bir mücadele veriyordu. Mantığıyla duyguları arasında geçen bir savaşa, sonunda, Ellis'in dudakları bir son vermişti.

Birden ruhu huzur bulmuştu genç kızın. Ellis'in yumuşak dudakları büyük bir arayış içinde dudaklarının üstünde dolaşırken, Sorrel sanki bütün hayatı ona bağlıymış gibi, Ellis'e sıkı sıkıya sarılmıştı.

Kollarını genç adamın boynuna doladığının farkına bile varmamıştı. Öpüşmelerinin gittikçe daha arzulu bir hal almaya başladığının da farkında değildi. Tek bildiği şey, yıllardan beri özlemini çektiği o dudaklara, o sıcacık dokunuşa, kalbinden bir türlü atamadığı o canından çok sevdiği adama yeniden kavuştuğuydu.

"Güzel Sorrel," diye mırıldandı Ellis onun kulağına. Sonra ellerini onun omuzlarında dolaştırmaya başladı. Sorrel'in elbisesinin askılarını yumuşak hareketlerle omuzlarından aşağı indirdi. "Seni ne kadar arzuladığımı bilemezsin." Genç adamın sesi boğuklaşmıştı. Sorrel onu ne kadar etkilemiş olduğunun bilincine

ancak o zaman varabildi ve bundan büyük bir mutluluk duydu.

Ellis onu yeniden büyük bir arzuyla öpmeye başlamıştı. Ama genç adamın omuzlarından indirdiği elbisenin askıları, Sorrel'in, kollarını onun boynuna dolamasını engelliyordu. Ellis soru soran bakışlarını genç kızın yüzüne çevirdi. Sonra uzanıp onun elbisesinin fermuarını açtı. Sorrel en ufak bir itirazda bile bulunmamıştı. Tam tersine, kendine bu kadar büyük bir engel oluşturan bu kumaş parçasından kurtulduğuna sevinerek, yere düşen elbisesinden bir adım uzaklaştı. Bu arada Ellis de ceketini çıkarmıştı.

Ellis'in bakışlarının incecik sutyeninin üstünde dolaştığını hissettiği zaman, Sorrel en ufak bir utanma bile duymamıştı. Dudakları yeniden birleştiğinde Ellis'in boğazından küçük bir inilti yükselmişti. Genç kızı kucakladığı gibi, yatak odasına götürdü.

Onunla aynı yatakta yan yana yatabilmek, onun vücudunun sıcaklığını hissedecek kadar ona yakın olmak, Ellis'in kendinden bu kadar etkilenebileceğini görmek... Bütün bunlar Sorrel'e bir düş gibi geliyordu.

Ellis ona, "Sevgilim, bir tanem," diye fısıldadıkça, Sorrel kendini cennetteymiş gibi hissediyordu.

Ellis'in becerikli ellerinin sutyeninin kopçasını açtığını fark etmemişti bile. Ellis sutyeni bir kenara attıktan sonra geri çekilip, genç kızın diri göğüslerine baktı bir süre.

"Ne kadar da güzelsin." Ellis'in parmakları Sorrel'in göğüslerinde dolaşmaya başlamıştı. Genç adamın her dokunuşu, onun göğüs uçlarının biraz daha sertleşmesine, arzuyla kendini okşayan avuçlara doğru dikleşmesine neden oluyordu.

Ellis'in elleri şimdi onun düz karnına inmişti. Bu arada Sorrel de, onun gömleğinin düğmelerini açmıştı.

Genç adamın siyah tüylerle kaplı göğsünü okşuyordu büyük bir özlemle.

Ellis'in, gömleğini üstünden çıkarmasına yardım etti. Biraz önce okşadığı o güçlü göğüs şimdi kendi göğüslerini eziyordu.

Sorrel'in genç adama karşı duyduğu arzu gittikçe çoğalmaktaydı. Onun, üstünde kalan son iç çamaşırını da çıkarmasına itiraz etmemişti, ama adam geri çekilip onun çıplak bedenini gözleriyle okşamaya başlayınca birden utandı.

Ellis'i kendine doğru çekip onu dudaklarından öptü. Genç adam ona, "Çok güzelsin sevgilim. Mükemmel bir vücudun var. Neden senden uzak duramadığımı şimdi anlıyor musun?" dediği zaman, Sorrel mutluluğundan uçacak gibi olmuştu.

"Benden uzak durmak mı istedin?" diye sordu Sorrel hayretle.

Ellis onu öptükten sonra, "Denedim... Hem de çok denedim... Ama bir türlü senden kopamadım," dedi.

Bu itiraf Sorrel'in aklını başından almaya yetmişti. Artık tümüyle genç adamın olmaktan başka isteği yoktu. Ellis onun ipek kadar yumuşak omuzlarını, diri göğüslerini, düz karnını okşuyordu. Sorrel'in heyecandan ve arzudan, kalbi küt küt atıyordu. Yeniden öpüştükleri zaman, Ellis'in boğazından boğuk bir inilti koptu.

"Benim olmalısın, Sorrel. Benimle yaşamalısın."

"Oh, Ellis!" Sorrel her an ağlamaya hazır bir haldeydi.

Birkaç saniye sonra da gerçekten ağlıyordu. Ama bunlar mutluluk gözyaşlarıydı. Ellis'in kendisiyle evlenmek istediğinden ve onunla birlikte Kent'teki evde yaşamak istediğinden o kadar emindi ki genç kız...

Ellis yeniden onu büyük bir istekle öpmeye başlamıştı. "Başka bir erkeğin faturalarını ödediğini düşünmek

bile istemiyorum," diye fısıldadı öpüşmelerine ara verdikleri bir sırada.

Sorrel'in kanı damarlarında donmuştu sanki. Bir kaç saniye öylece yattı genç adamın kollarında. Bir zamanlar kendini çok kötü bir şekilde yaralamış olan adamın kollarının arasında çırılçıplak yatıyor ve onun kendini yeniden incitmesi için zemin hazırlıyordu. Birden yataktan kalktı ve bir koltuğun üstünde duran sabahlığını telaşla üstüne giydi. Ellis kendisiyle evlenmek istediğine göre, genç adama parasının asıl kaynağını açıklamak zorunda kalacaktı ve o zaman da, Wenda'nın başına gelenler, kendi başına da gelecekti. Bu işe burada son vermenin yerinde bir karar olacağından emindi genç kız.

Gayet soğuk bir tavırla, yatakta şaşkın şaşkın kendine bakan adama döndü ve yine buz gibi bir sesle, "Bir zamanlar bana yeterince uzun kaldığımı söylemiştin," dedi bakışlarını onun şaşkınlıktan irileşmiş gözlerinden kaçırarak. "Eğer buradan gitmek nezaketini gösterirsen, çok sevinirim."

"Gitmek mi?"

Ellis'in ağzından bir tek bu kelime çıkmıştı. Başka bir şey söylemeden yataktan kalktı ve gömleğini giymeye başladı. Gözleri kararmıştı. Öfkeyle Sorrel'in karşısına dikildi.

"Sana ne oldu böyle?"

Sorrel bu yarı çıplak haliyle, her zamanki gibi, soğukkanlı bir sosyete kadını havalarını oynayamayacağını çok iyi bilmesine rağmen, yine elinden geldiğince ağırbaşlı davranmaya çalıştı.

Ağdalı bir tonla, "Aman, Ellis," dedi. Genç adamın, omuzlarına batan tırnaklarını hissetmemiş gibi görünmeye çalıştı. "Hani tam sevişmemizin yarısında beni evinden kovduğun o sabahı hatırlıyor musun? Ben o

olayı hiç o kadar büyütmüş müydüm?''

Ellis suratına bir tokat yemişcesine bir adım gerilemişti. ''Tanrım! Bundan sekiz yıl önce... Aramızda geçen bir olaydan dolayı... benden intikam alabilmek için mi, biraz önceki ateşli kadın rolünü oynadığını söylemek istiyorsun bana?''

Genç adamın şaşkınlığı geçmiş, yerini büyük bir düş kırıklığı almıştı. Onu, omuzları çökmüş bir halde karşısında görünce, Sorrel bir an için Ellis'e, her şeyi anlatmayı düşündü.

Ama dersini almıştı. Ellis'in gözlerindeki parıltıyı görünce, sözünden geri dönmemeye karar verdi. Yüreği Ellis için çarpsa bile, ayakta kalabilmesi için, farklı davranması gerekiyordu.

''Çok iyi bir gece geçirdik Ellis,'' dedi ağır ağır.

Ellis'in gözlerinde beliren öfkeyi görmemek için gözlerini başka yere çevirdi.

''Bir gece içinde iki teklif... Bu herhangi bir genç kıza yeter de artar bile.'' Sonra, sanki yeni aklına gelmiş gibi, ''Yoksa başka bir teklif daha mı vardı?'' diye sordu.

Genç adam onu baştan aşağı şöyle bir süzdükten sonra, arkasına bile bakmadan kapıya doğru yürümeye başladı.Tam kapıya geldiği zaman, ''Nasıl yorumlarsan yorumla, ancak... sana alışkın olduğun gibi bir hayat sağlayacak durumdayım,'' dedi.

Kapı kapandığı an, Sorrel kendini en yakın koltuğa attı. Gerçekten de çok hareketli bir gece geçirmişti, önce Cynthia Armitage ile karşılaşmış, ardından Rod'u incittiği için üzülmüş, sonra da Ellis ile karşılaşmıştı. Ama Ellis'in, ruhunda yarattığı fırtınalar diğer ikisiyle kıyaslanamazdı bile.

Keşke ağlayabilseydi... Ama ağlayamıyordu işte. Kendini yenik hissediyordu. İçinde bir şeyler ölmüştü

sanki. Hayatında kendini hiç bu kadar mutsuz hissettiğini hatırlamıyordu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Uykusuz geçen bir geceden sonra, artık Ellis Galbraith'i unutması gerektiğine kesin karar vermiş olarak yataktan kalkan Sorrel, kendini oyalayabilmek için, oturduğu daireyi temizlemeye başladı.

Sanki bütün her şey onu fikrinden caydırmaya çalışıyor gibiydi. Oturma odasındaki halıyı süpürürken elektrik süpürgesine takılan tokalar yeniden ona Ellis'i hatırlatmıştı. Genç adam bu tokaları teker teker saçlarından çıkarırken, ona karşı koymaya bile çalışmadığı aklına gelince, dün gece dökemediği gözyaşları yanaklarından aşağı süzülmeye başladı.

"Kahretsin!" diye fısıldadı. Ama sesinde hiçbir nefret belirtisi yoktu. Ve bütün gün boyunca Ellis aklından çıkmadı. Aslında genç kız da, onu unutmanın pek o kadar kolay bir şey olmadığını biliyordu.

Dün gece Ellis kendisine, onunla birlikte yaşamayı teklif ettiğinde, bunun sandığı gibi bir evlenme teklifi olmadığını artık anlamıştı genç kız. Dün gece onu yanılttığı ve onun, Sorrel'in sırf kendisinden öç almak için böyle bir oyuna karıştığını sanmasını sağladığı için kendini defalarca kutladı.

'Acaba dün gece çok açık verdim mi?' şüphesi, kısa bir süre için bile olsa, içini kemirdi. Ama gece aralarında geçenleri bir daha gözden geçirince, davranışlarının çok normal olduğuna karar verdi. Ellis'i yanıltmakla kötü mü etmişti acaba? Yo, hayır, onu değiştiğine inandırmakla en akıllı hareketi yapmıştı. Hele son sahneden sonra, Ellis'in artık onun, on yedi yaşıdaki o saf ve masum kız olmadığını anlamış olması gerekirdi.

Ondan sonraki gün de, Sorrel, Ellis'i bir türlü kafasından çıkaramamıştı. Birlikte oldukları o kısacık süre içinde yaptıklarını, sürekli kafasından geçiriyor, o anları yeniden yaşıyordu.

Ama üçüncü günün akşamına doğru, Ellis'in neden,

'Başka bir adamın senin faturalarını ödemesine tahammül edemem,' dediğini anlamaya başlamıştı. Ellis'in, daha önceden fark edemediği bir yanını görüyordu şimdi: Sahiplik duygusu.

Ellis ile birlikte yaşamayı kabul etmiş olsaydı, ki bunun süresinin ne kadar olacağını kestiremiyordu, genç adamın o süre içinde ona tümüyle sahip çıkmak isteyeceğinden emindi artık. Ellis ona, 'Gel,' derken, 'Her şeyinle gel, her şeyinle benim ol,' demek istemişti. Ve Sorrel'in manevi ihtiyaçları olduğu kadar, bütün maddi ihtiyaçlarını da karşılamakta ısrar edeceğinden emindi artık genç kız.

Başka nasıl bir kanıt istiyordu acaba? Wenda'nın, maddi ihtiyaçlarını karşılayabilmek için yaşlı bir erkekten para aldığını öğrendiği zaman onu nasıl da kolayca içinden söküp atmıştı.

Son zamanlarda Sorrel'in telefonu hiç çalmaz olmuştu. Perşembe günü telefonu çaldığı zaman, genç kızın yüreği ağzına geldi. Ama mantığı ona, 'Eğer arayan Ellis ise, kendini şanslı say,' diyordu.

Ellis'in parmaklarının kendi numarasını çevirmeyeceğinden emin bir biçimde ahizeyi eline aldı. Rod'un sesini duyduğu zaman biraz şaşırmıştı.

"Merhaba Rod," dedi sakin bir tavırla.

Biraz havadan sudan konuştuktan sonra, Rod onu neden aradığını söyledi. Annesiyle babasının evlilik yıldönümleriyle ilgiliydi bu.

"Hatırlıyorum," dedi Sorrel. Ama içinden, genç adamın bu konuyu daha fazla uzatmamasını diliyordu. Ancak dileği yerine gelmemişti.

"Benimle geliyor musun?" diye sordu Rod.

"Bunun iyi bir fikir olmadığı kanısındayım, Rod," dedi Sorrel, elinden geldiğince nazik olmaya çalışarak.

"Sana evlenme teklif ettim diye mi böyle düşünüyorsun?"

"Ben..." Sorrel durakladı. Genç adamın ses tonu, yakın bir tarihte bu teklifini tekrarlamayı planladığını söylüyordu. Sorrel ise onu bir daha incitmek istemiyordu, onun için Rod ile açık konuşmayı tercih etti. "Gelirim Rod," dedi. "Ama bu, gelecekte bana aynı teklifi tekrarlamanı istediğim anlamına gelmez."

"Anlıyorum," dedi genç adam.

Sorrel her an onun kendisine veda etmesini bekledi, ama Rod konuşmayı sürdürdü. Biraz daha partiden söz ettikten sonra, "Annemle babamın bu hafta sonunu mutlu geçirmelerini istiyorum, Sorrel" diye ekledi.

"Mutlu olacaklarından eminim," derken Sorrel, Moira ile Neville Drury'nin, hayatında karşılaştığı pek ender mutlu çiftlerden biri olduğunu düşünüyordu.

Ama Rod hâlâ ısrarla aynı konuyu sürdürüyordu. "Benim anlatmak istediğim o değil Sorrel. Ailem hâlâ benim gözümün içine bakar."

"Ya?"

"Öyle ya," diye mırıldandı Rod. "Onları çok iyi tanırım. Eğer bu hafta sonu partiye yalnız gidersem, aramızdan kara kedi geçtiğini sanacaklardır... Benim için üzülecekler ve tabii, o zaman da partiden pek zevk almayacaklar. Halbuki ben, bu hafta sonunun onlar için mükemmel bir şekilde geçmesini istiyorum."

"Daha önce de evine kız arkadaşlarını götürdüğünü söylemiştin Rod. Neden onlardan birine telefon edip..."

"Ama annem seni davet etti," dedi Rod ısrarla. "Hem sana bir şey söyleyeyim mi?.. Bu hafta sonu beraberimde evime götürmek istediğim tek kız sensin. Ayrıca, beğenmediğim bir kızı bu partiye götürürsem, bu hem kıza hem de aileme karşı büyük saygısızlık olur-

du."

Sorrel, "Durumu biraz..." diye başladıysa da, Rod'un sözünü kesmesi üzerine, "Abartmıyor musun?" diye cümlesini tamamlayamadı.

"Sana bir daha evlenme teklifi yapmayacağıma söz veriyorum," diye ısrar etti Rod. "Benimle gel, Sorrel. Bu hafta sonu iki eski dost gibi olacağız. Sana söz veriyorum. Bu annemle babam için o kadar önemli ki."

Sorrel ahizeyi yerine bırakırken, onunla birlikte gitmeyi kabul ettiği için çoktan pişmanlık duymaya başlamıştı bile. Aslında bütün korkusunun Rod ile birlikte olmaktan çok, Ellis ile tekrar karşılaşmaktan kaynaklandığını biliyordu, ama bunu Rod'a açıklamasına olanak yoktu tabii.

Hafta sonu için kendine gerekli olan eşyaları küçük valizine yerleştirirken birden kendi kendine şu soruyu sormak ihtiyacını duydu. 'Neden Ellis Galbraith ile tekrar karşılaşmaktan korkuyorsun?, Birbirlerine herhangi bir borçları yoktu, öyleyse? Yeniden karşılaştıkları zaman hiç konuşmayacaklar mıydı? Sorrel valizini kapatırken, onu bir daha yanına bile yaklaştırmamakta kararlıydı.

Rod Drury sözünü tutmuş, cuma günü akşamüstü, onu almaya geldiğinde genç kıza karşı olan tutumu dostluktan öteye gitmemişti. Yol boyunca havadan sudan konuşmuşlardı. Drurylerin evine geldikleri zaman, Sorrel, parti gecesi hariç, bu hafta sonunun gerçekten iyi geçebileceğine inanmaya başlamıştı.

Onları karşılamak için bahçeye kadar inen Moria, "Sana geçen sefer kaldığın odayı ayırdım," dedi Sorrel'e. "Bu hafta sonu için iki kız kardeşim, onların eşleri ve Neville'nin kardeşleri de geldiler. Hepsi de at delisidir. Şu anda ahırlarda olmalılar. Ama çay saatinde hepsiyle tanışma fırsatını elde edeceksin."

"Bu arada, ben Sorrel'in valizini yukarı çıkarayım," dedi Rod. "Zaten üstümü değiştirmek için yukarı çıkacaktım."

Sorrel'in kalacağı odanın önüne geldikleri zaman Rod ona valizini verdi ve, "On beş dakika sonra görüşmek üzere," diyerek oradan ayrıldı.

Sırf annesiyle babasının hatırı için Rod'un duygularına böylesine gem vurmaya çalışması Sorrel'i çok duygulandırmıştı. Valizinden eşyalarını çıkarırken, Rod'u eskisinden daha çok beğendiğini düşünüyordu. Elini yüzünü yıkayıp makyajını tazeledikten sonra odasından çıktı. Aynı anda Rod da odasından çıkmış, ona doğru yürüyordu. Birlikte aşağı kattaki oturma odasına indiler.

Odadan içeri girdikleri zaman herkesin hep bir ağızdan konuşmakta olduğunu gördüler. Rod genç kızı teker teker ailesinin bütün bireyleriyle tanıştırdı. Çay saati süresince hep atlardan konuşuldu. Sorrel o akşam, yemeği erken yiyeceklerini, daha sonra, gelecek olan diğer konuklar için açık büfe hazırlandığını öğrendi. Genç kız Ellis'i düşünmemek için, atlarla ilgili konuşmalara kulak misafiri olmaya, hatta arada bir konuşmaya katılmaya çalıştı. Moria ile Neville'in konuşmalarından anladığı kadarıyla, ertesi sabah herkes ata binecekti. Öğle yemeğinin Habberleigh'de Pig and Flute'da yenileceğini de öğrenmişti bu arada, ama sözü edilen yerin nerede olduğunu bile bilmiyordu.

Ata binmesini bilmediği için onlara katılamayacağını anlamasına rağmen, Sorrel yine de heyecanlanmıştı. Ama Rod'un birden, "Eğer hava böyle giderse, eminim çok iyi vakit geçirirsiniz," demesi üzerine, odaya bir sessizlik çöktü. Herkes hayretle genç adama bakıyorlardı.

"Yoksa bizimle birlikte gelmiyor musunuz Roderick?" diye hayretle sordu halası.

Rod neşeyle halasına döndü, "Korkarım öyle olacak," dedi.

Halası, "İyi ama..." diye itiraz edecek oldu.

Moira hemen atıldı. "Sorrel ata binmesini bilmiyor, Sybil. Doğal olarak Rod da..."

"Ata binmesini bilmiyor mu?" Yaşlı kadının yüzünde beliren hayret dolu ifade karşısında Sorrel gülmemek için kendini zor tuttu. Ama Sybil Hala kendini çabuk toparlamıştı. Kardeşine dönerek, "Bunun çaresine bakmalıyız Neville," dedi. "Eğer sen de yoksa birinden ödünç al. Küçük hanımın sıkıntı çekmeden bize katılmasını sağlamalıyız. Bu partiyi bozmak istemiyorum."

"Parti bozulmayacak ki," dedi Sorrel hemen. "Rod size katılmayacağını söylerken şaka ediyordu." Sonra Rod'a dönerek, "Öyle değil mi Rod?" diye sordu.

Gözleriyle genç adama, daha önce kendisine vermiş olduğu sözü hatırlatmaya çalışıyordu. Arkadaş olduklarına göre, Rod'un sürekli onun yanında kalmasına hiç gerek yoktu.

Birkaç saniye Rod onun gözlerinin içine baktıktan sonra, gülümseyerek Sybil'a döndü.

"Halamı üzmemek için her şeye katlanırım," dedikten sonra, "Eğer istersen, ahırdan sana en sakin atı seçebiliriz..." dedi Sorrel'e.

"Aslını istersen, ben şöyle uzunca bir yürüyüşe çıkmayı düşünüyordum," dedi Sorrel. Herhalde bu uzun yürüyüşün sonunda ayakları su toplayacaktı, ama ata binmekten daha iyiydi bu. Hem yürümeyi de severdi.

O akşamki yemek, Sorrel'in hayatında katıldığı en neşeli yemeklerden biri olmuştu. Neville Drury, otuz yıllık evliliğinin ne kadar mutlu geçmiş olduğu hakkında uzunca bir konuşma yaptı.

Neville Drury'nin bu dokunaklı konuşması ve karısıyla sık sık göz göze gelip birbirlerine gülümsemeleri Sorrel'i çok etkilemişti. Durumunun ağlamaya uygun olmadığını bildiğinden, göz pınarlarına dolan yaşların yanaklarından süzülmesini önlemek için büyük bir çaba harcamak zorunda kaldı.

Yemek bitince, konukları beklemek üzere, hep birlikte salona geçtiler. İşte gecenin en sevmediği anı gelip çatmıştı Sorrel için.

Ama aradan bir saat geçmesine ve herkesin dans etmeye başlamasına rağmen, Ellis or.alarda görünmeyince, genç kız rahatlamıştı. Ellis'in yakışıklı yüzünü görememenin acısına katlanmak, onunla aynı salonda olup da ondan uzak kalmaya çalışmaktan daha iyiydi.

Dansta kavalye sıkıntısı çekmemişti. Tam biraz önce dans ettiği genç bir adam onu yeniden dansa davet etmek üzere yanına geldiği sırada, Sorrel'in gözleri kapıdan yana kaydı ve Ellis'i görünce kalbi duracak gibi oldu.

Hemen karşısında duran genç adamdan yana dönerek, "Memnuniyetle," diyerek kendini onun kollarına bıraktı.

Dudaklarındaki gülümseme gerçek duygularını yansıtmıyordu. Gözleri sık sık diğer dans edenlere kayıyordu. Dans bittiği zaman, ısrarcı kavalyesini nasıl başından savacağını düşünürken, birden Rod onun imdadına yetişti.

"Nasıl, eğleniyor musun?" diyerek Sorrel'i kollarının arasına aldı. Rod'un çok iyi dans ettiğini bildiğinden, Sorrel hiç itiraz etmemişti.

Yine de gözlerinin kapıdan yana kaymasını engelleyememişti. Ellis orada yoktu. Bakışları dans edenlerin arasında dolaşmaya başladı. Ellis'in kollarında dans eden sarışın kadını görünce, kıskançlığın sızısını kalbinin derinliklerinde hissetti.

Birden, Rod'un kendisinden bir cevap beklediğini fark ederek, "Şey... harika," dedi.

"Geldiğine pişman olmadın, değil mi?"

Sorrel'in gözleri yine Ellis'in kara saçlarına takılmıştı. Sarışın kadınla ne kadar da samimi dans ediyorlardı! "Hayır," dedi Rod'a dönerek. Ama aklı, Ellis'in kollarında döndürdüğü sarışındaydı hâlâ.

"Yarın diğerleriyle birlikte gitmemde bir sakınca yok, değil mi?" diye sordu Rod. Ama Sorrel, daha geçen hafta Ellis'in kollarının arasında kendisinin durduğunu düşünüyordu.

Yine Rod kendisiyle konuşuyordu. Şöyle bir silkindikten sonra, "Gitmeseydin gücenirdim," dedi genç adama. Hayır, bundan sonra Ellis'in kiminle dans ettiğiyle ilgilenmeyecekti...

Bu arada Ellis o sarışınla iki kere dans etmiş, arkasından güzel bir esmerle, ardından tekrar sarışınla dansa kalkmıştı. Sorrel artık yukarı çıkıp yatma zamanının geldiğini düşünüyordu. Hem bundan sonra Ellis istese bile onunla dans etmemekte kararlıydı.

Aslında kendisi de hiçbir dansta kavalyesiz kalmamıştı. Ama bunu, Ellis'e meydan okumak için yapmamıştı... Hem Ellis umurunda bile değildi... Onun burada olması kendisini hiçbir şekilde etkilemiyordu ki...

Sorrel konuklar gidene kadar Drury ailesi ile birlikte aşağıda kalmasının gerekli olup olmadığını düşünürken, birden Ellis'in, onun varlığından bile haberi olmadığını anladı. Biraz önce dans ettiği Graeme adlı kavalyesi ona içki almak üzere bara gittiği bir sırada, başını çevirince, genç adamla burun buruna geldi.

Ellis bir süre hiçbir şey söylemeden sadece onu süzmekle yetindi. Sonra, Sorrel'i görmemezlikten gelip oradan uzaklaşacağı yerde, "Benimle dans eder misin

Sorrel Maitland?" diye sordu. Sesinde, Sorrel'i savaşa davet eder gibi, kışkırtıcı bir ton vardı.

Sorrel onun bu davranışını garipsemişti. Daha geçen hafta ona, onun kollarından kolayca sıyrılabileceğini, ondan hiç etkilenmediğini ispatlamamış mıydı? Ama Ellis'in kendisini dansa kaldırmasının asıl nedeninin, o sarışın kadının, burnunu pudralamak için yukarı çıkması olduğunu anladığı an, büyük bir kıskançlık duydu.

"Başka bir zaman, belki," diye mırıldandı genç kız soğukça. "Graeme birazdan içkilerinizle birlikte burada olur."

Ellis'in gözleri hafifçe kısılmıştı. Onun bu soğukkanlı davranışından hiç hoşlanmadığı belli oluyordu. Ama Sorrel, bu gece Ellis Galbraith'in kendisinden, 'Hayır,' cevabını almaya hazır olmadığını anladığı zaman, ne yapacağını şaşırdı.

"İçkilerimizi Graeme içer," dedikten sonra Ellis onun koluna girdi ve genç kızı dans pistine götürdü.

Sorrel için için ona öfkeleniyor, ama bunu kimseye belli etmemek için de büyük bir çaba harcıyordu. Birkaç kez üst üste dans ettikten sonra Ellis birden Sorrel'e dönerek, "Bu gece seni burada göreceğimi hiç ummamıştım," dedi.

Sorrel genç adamın sözlerini kendine göre yorumlamıştı. Ellis büyük bir olasılıkla, o gece olanlardan sonra, onun kendisiyle yeniden karşılaşmak istemeyeceğini düşünmüştü. Genç adamın kendisinden bir cevap beklediğini biliyor, ama ne söyleyeceğine bir türlü karar veremiyordu. Sonunda her zamanki havasına bürünerek, şuh bir tavırla, "Ya, öyle mi?" dedi. "Neden böyle düşündün acaba?"

"Belli olmuyor mu?" Ellis, Sorrel'in şuh havasını bir anda yok etmeyi gayet güzel başarmıştı. "O gece

Drury'nin evlenme teklifini geri çevirdikten sonra onu bir daha görmek istemeyeceğini sanmıştım."

"Oh, bu daveti çok önceden kabul etmiştim," diye savundu Sorrel kendini. "Rod istedi..." Kendini savunmaya çalışırken şuh havasını kaybetmeye başlamıştı. Müzik bitmişti, kendisini Ellis'in kollarından kurtardı. "Hem neden onu bir daha görmek istemeyeyim ki?" diye sordu.

Niyeti başka bir şey söylemeden oradan uzaklaşmaktı. Ama daha bir adım bile atamadan, Ellis'in çelik gibi sert parmaklarını kolunda hissetti. Birlikte salonun, bahçeye açılan kapılarına doğru yürümeye başladılar. Ellis sanki hiçbir şey yokmuş gibi herkese gülümsüyordu.

"Burası ne kadar da sıcak oldu, öyle değil mi?" diyerek genç kızı kapıdan dışarı çıkardı. Birkaç dakika sonra bahçede yürüyorlardı.

Sorrel bu durumda sadece iki seçeneğinin olduğunu biliyordu. Ya durup Ellis ile ağız dalaşına girecekti, ki genç adam buna hiç de niyetli görünmüyordu, ya da soğukkanlı davranacaktı.

"Ne kadar da güzel bir gece," dedi Ellis'e dönerek.

Genç adamın parmakları biraz gevşemişti. Ama yine de oyunu Sorrel'in kurallarına göre oynamaya niyetli görünmüyordu. Konuşmaya dans ederken bıraktıkları yerden devam etti.

"Her zaman iyi kalpli bir insandın Sorrel," dedi. "Eskiden bütün sokak kedilerini beslemeye çalışırdın."

Sorrel omuzlarını silkti. "Hayvanları severim."

"Kediler, köpekler, çocuklar, yaşlı insanlar... Sen herkese karşı iyiydin."

Ellis yaşlı insanlardan söz ettiği zaman, Sorrel hafifçe ürperdi. Genç adam onun titrediğini fark etmişti... Ama bu durumu başka bir açıdan yorumlamıştı.

"Üşüyorsun." Genç kızı salona götüreceği yerde, onu kollarıyla sardı ve birlikte bahçede yürümeye devam ettiler.

"İnsanlar nasıl da değişiyorlar, öyle değil mi?" Sorrel 'Bu sözleri söyleyen ben miyim?' diye geçiriyordu içinden. Bir an önce eve dönmek, yatak odasına çıkıp uyumak istiyordu... Evden epeyce uzaklaşmışlardı... O geceden sonra, Ellis'in bir daha kendisini öpmek istemeyeceğinden emindi... Yine de eve dönmek istiyordu.

"Haklısın, hepimiz değişiyoruz,"dedi Ellis. "Ama temelde, değişmeyen bazı özelliklerimiz oluyor. Ne kadar değiştiğimizi düşünürsek düşünelim, aslında pek o kadar değişmiyoruz sanırım."

Ellis'in farkında olup olmadığını bilemiyordu, ama genç adamın ses tonu onu etkilemeye başlamıştı. "Sen felsefe mi okumuştun?" diye sordu Sorrel alaycı bir tavırla. Ama Ellis, umduğu gibi sarsılmamıştı.

"Bundan birkaç yıl önce Kinglingham'e döndüğüm zaman, senin eskisi gibi çocuklara karşı çok iyi kalpli olduğunu düşünmüştüm."

"Kinglingham'e mi dönmüştün?" Sorrel olduğu yerde durmuştu. Demek bundan birkaç yıl önce Ellis onun oturduğu kasabaya gelmiş ve kendisi bunun farkında bile olmamıştı.

Ellis de durmuştu. Kolunu onun omzundan çekti. "Yanında iki tane küçük çocuk vardı." Yüzü gölgelerin arasında kaldığından, Sorrel onun yüzündeki ifadeyi göremiyordu. "Neredeyse yanına kadar gelip sana bir, 'Merhaba,' diyecektim," diye konuşmasını sürdürdü.

'Acaba gerçekten beni mi görmüştü?' diye düşünüyordu Sorrel. Belki de onu, Armitageların çocuklarıyla birlikte, annesine gittiği günlerden birinde görmüştü.

"Ama o ben değil miydim?" diye sordu Sorrel. Bir yandan da, o sıralarda Ellis yanına gelip kendisine, 'Merhaba,' deseydi, ne yapardı, onu düşünüyordu.

Ellis uzunca bir süre düşündükten sonra, "Bir türlü anlayamıyorum," dedi. "Sen hiç evlenmedin, öyle değil mi?"

'Ama bu, beni başkalarının çocuklarına bakmaktan alıkoyamaz,' diye geçirdi içinden Sorrel. Herhalde Ellis onu başkalarıyla karıştırıyor olmalıydı. "Hayır," dedi genç adama. "Hiç evlenmedim."

"Pekâlâ. Ancak, sana bir soru daha sormak istiyorum. Hiç çocuğun oldu mu Sorrel?"

"Hayır, hiç çocuğum olmadı Ellis." O sırada Ellis yanına gelmiş olsaydı, ne gibi bir tepki göstereceğini artık biliyordu Sorrel. Yanakları kızarırdı, onunla konuşurken, kekelerdi... Birden artık eve dönme zamanının geldiğini düşündü.

Hatta arkasını dönüp eve doğru bir adım bile attı. Ama daha önce yaptığı gibi, Ellis onu kolundan tutup durdurmuştu. Sorrel'in kalbi küt küt atmaya başlamıştı.

Ellis gayet yumuşak bir sesle, "Neden hiç evlenmedin Sorrel?" diye sordu.

Sorrel havalı bir şekilde omuzlarını silkelemeye çalıştı. Ama o kadar gerilmişti ki, bu denemesi başarısızlıkla sonuçlandı.

Ellis onun cevabını beklemeden, "Geçen gece bana öyle geldi ki, beni de kocan olarak görmek istemiyordun sanki..."

Demek yanılmamıştı! Demek Ellis gerçekten ona evlenme teklif etmişti! Birden her şeyi unutan genç kız, "Demek ciddiydin!" diye bağırdı. "Bana evlenme teklif edi..."

Ama Ellis onu duymamış ve konuşmasını sürdürdü

"O gece epeyce öfkeliydim, öyle değil mi?"

'Öfkeli ve heyecanlı,' diye geçirdi içinden Sorrel.

Ellis hâlâ konuşuyordu. "Ama sen de çok inatçı bi kadınsın, Sorrel... On yedi yaşındayken de öyleydin.. Herhalde öyle... ters bir anda... sana yaptığım teklif ten beni sorumlu tutmazsın. Galiba bu işten ikimiz de ucuz kurtulduk, ne dersin?"

"Sana katılıyorum," dedi Sorrel, elinden geldiğince umursamaz bir tavır takınmaya çalışarak.

"Bak, buna sevindim işte. Şimdi, sorumu cevapla bakalım."

"Ne sorduğunu unutmuşum," diye küçük bir yalan uydurdu genç kız. Ama Ellis ona inanmamıştı. Kolunu tutan parmaklar canını acıtmaya başlamıştı. Sonra Ellis onun hafızasını tazeledi.

"Sana neden hiç evlenmediğini sormuştum."

Sorrel yeniden omuzlarını silkme numarasını denemek istedi... Bir işe yaramamıştı. Düşünmeye çalıştı. Ellis'in bu karanlıkta yüzünü görmediğini bildiğinden, duygularının anlaşılacağından korkmuyordu. Ellis, genç kızın umursamazlığının farkına varmış olmasına rağmen, yine de bir cevap alana kadar onu bırakmaya niyetli görünmüyordu.

"Sanırım... kimseyi yeterince beğenmedim," dedi Sorrel. Ellis'in şimdilik bu kadarıyla yetinmesi gerekiyordu.

"Demek kimseyi yeterince beğenmedin..." diye mırıldandı genç adam. Sesi çok ciddiydi. "Yoksa kimseye yeterince güvenemedin mi, Sorrel?"

Genç adamın gerçeği bütün çıplaklığıyla görebilmesi Sorrel'i çok şaşırtmıştı, ama bu konuda yapabileceği bir şey yoktu.

"Güvenme çocukca bir duygudur," dedi soğuk bir

sesle.

Ve davranışının ne kadar kaba olduğuna bile aldırmadan, kolunu genç adamın elinden çekti. Ama daha iki adım bile atamadan, Ellis yanı başında belirmişti. Bu kez genç kızı omuzlarından iki eliyle tutup kendine doğru çekti ve başını göğsüne yasladı.

"Bütün bunların nedeni ben miyim?" diye üzgün bir esle sordu. "Yanına başka bir erkeği yaklaştırmanı engelleyen benim yaptıklarım mı oldu?"

Genç adamın, aradığı cevabı alana kadar kendini serbest bırakmayacağını anlamıştı Sorrel. Ama yeniden onun yüzünden acı çekmek istemiyordu... Ona bu şansı tanımayacaktı... Ellis ona bu fırsatı verse bile.

Ama genç adam ona bu fırsatı vermedi. Sorrel'i kollarının arasında tutarken, bir eliyle onun başını kendisine doğru kaldırdı. Dudakları birleşti. Bu öpüşmeyle Ellis ona her şeyini veriyordu sanki. Sorrel bu öpücüğün sıcaklığı karşısında, gözlerinin dolu dolu olduğunu hissetti.

Ama Ellis, onu çok kötü yaralamıştı. Genç kız ona âşık olmak istememişti... Kalbi kırılsın istememişti... ve kalbinin bir kez daha kırılmasını istemiyordu.

Ellis onu kollarının arasında tutuyordu sadece. Sorrel onu kendinden uzaklaştırabilmek için büyük bir çaba harcaması gerekmediğini gördü. Genç adamı yavaşça kendinden uzaklaştırdı. İkinci kez öpüşmeden ayrılmışlardı. Yeniden acı çekmektense, ondan uzak durması çok daha iyiydi.

"Eğer başka erkekleri yanıma sokmadığımı sanıyorsan, aldanıyorsun Ellis," dedi Sorrel buz gibi bir sesle.

Ellis'in, nefesini hızla içine çektiğini duyduğu zaman, genç adama ulaşabildiğini anladı. Artık Ellis'in de ses tonu, en az kendininki kadar soğuk çıkıyordu. "Şim-

di bana, benden sonra hayatına başka erkeklerin...''

Sorrel'in çın çın öten kahkahası genç adamın sözlerini yarıda kesmişti. ''Evet, aynen onu söylemek istiyordum.'' Artık alay etme sırası kendisindeydi.

''Kim?''

Ellis şimdi de bu adamın kim olduğunu öğrenmek istiyordu. Sorrel'in şaşkınlığı bir kat daha artmıştı.

Ama genç kadının cevabı hazırdı.

''Kim olabilir ki?'' Yeniden alaycı bir kahkaha attı. ''Oturduğum dairenin, arabamın, giydiğim onca güzel elbisenin paralarını veren adamdan başka kim olabilir ki?''

Ellis'in, ateşli bir anında, onun faturalarını bir başkasının ödediğini düşünmek bile istemediğini söylediğini hatırlıyordu. Şu anda onu, yine ateşli bir anında yakalamıştı. Ellis burnundan soluyordu.

''Bu adama... âşık mısın?''

Mr. Ollerenshaw'ı ne kadar sevdiğini hatırladı genç kız. İçinden, 'Affedin beni Mr. Ollerenshaw', diye geçirdikten sonra, Ellis'e döndü ve, ''Hem de nasıl,'' deyiverdi.

Sorrel yeniden eve doğru yürümeye başladığı zaman, Ellis'in onu durdurmak için en ufak bir hareket bile yapmadığını fark etti. Genç kız çenesini kaldırıp omuzlarını dikleştirdikten sonra ağır ağır Drurylerin evine doğru yürümeye başladı.

ALTINCI BÖLÜM

Ertesi sabah kahvaltı sofrasında, bir gece öncenin sarhoşluğunu hâlâ atamamış olan birkaç kişi vardı, ama Sybil, ata binmenin onları düzelteceğini iddia ediyordu. Hep bir ağızdan, dün geceki partinin unutulmaz bir parti olduğunu tekrarladılar.

''Bizimle hâlâ gelmek istemediğinden emin misin?'' diye sordu Rod bir ara ona. ''Sana göre bir atı hemen bulurum. Senin yanından bir an bile ayrılmayacağıma dair söz veriyorum.''

Sorrel başını iki yana salladı. Rod çok düşünceli bir insandı. Ama onlarla birlikte giderse, genç adamın eğlenmesine engel olacağını biliyordu. Hem zaten ata binmekten de hoşlanmazdı.

''Ben uzun bir yürüyüşe çıkmakta kararlıyım,'' dedi Rod'a.

''Öyleyse yürüyüşünü bitirdikten sonra Habberleigh'e gel. Öğle yemeğini hep birlikte yemiş oluruz. İstersen arabamı alabilirsin.''

Ama Sorrel yine başını iki yana salladı. ''Yıllardan beri şöyle gönlümün dilediği gibi uzun bir yürüyüş yapamadım,'' dedikten sonra kendinden yana bakmakta olan Moria'ya gülümsedi. ''Öğle yemeği saatinde nerede olacağımı bile bilmiyorum.''

''Dolaşabileceğin pek çok yer burada'', diyerek Moira da onlara katılmıştı. ''Ama eğer o kadar uzun yürümek istiyorsan, Mrs. Richards'a söyleyelim de sana bir piknik sepeti hazırlasın.''

Sorrel kimseye yük olmak istemiyordu. Mrs. Richards ile diğer hizmetçilerin zaten yeterince işi olduğunu bildiğinden, 'Hayır,' anlamında başını iki yana salladı. Ama Moria yanına yemek almadan çıkmasını istemiyordu genç kızın. Kahvaltı biter bitmez Moria, Mrs. Richards ile konuşmak için mutfağa geçti, Sorrel de odasına çıktı.

Sorrel üstüne keten pantolonuyla ona uygun bir bluz

giydikten sonra, ceketini de omuzuna atıp tekrar aşağı indi. Rod onu antrede bekliyordu. Herkes telaşla bir o yana bir bu yana koşturup duruyordu. Sonunda ahırlara doğru gittiler. Rod arkada kalmıştı.

"Keşke sen de bizimle gelseydin, Sorrel," dedi genç adam yeniden. "Umarım yürüyüşün iyi geçer."

"İyi eğlenceler," dedi genç kız ona.

Rod'un ahırlara doğru gitmesi üzerine Sorrel de eve girdi. Mrs. Richards ona büyükçe bir piknik sepeti hazırlamıştı, ama Sorrel bu kadar büyük bir sepetle yola çıkamayacağını söyledi ona. Sonunda o büyük sepet üç sandviçten oluşan küçük bir pakete indirilmişti. Mrs. Richards yağmur yağabileceğini düşünerek, küçük paketi bir naylona sarmayı da ihmal etmemişti.

Havanın güneşli değildi, ama, Sorrel yine de yağmur yağacağını pek sanmıyordu. Ancak Mrs. Richards yağmur konusunda ısrar ediyordu.

Ama Sorrel'in aklı başka yerdeydi. Dün gece Ellis'e dairesinin, arabasının ve giyeceklerinin parasını veren adamı sevdiğini söylediğinden beri, genç adamı bir daha görmemişti. Şu anda evinde mi yoksa kentte mi olduğunu bile bilmiyordu.

Kırlara doğru giden yolu izleyen Sorrel, kısa bir süre sonra karşısında bir ev buldu. Ellis'in nerede oturduğunu bilmiyordu, ama Drurylerin yakınında bir evde oturduğunu bildiğinden, bu evden uzak durmasının daha uygun olacağını düşündü. Eğer bu ev Ellis'in eviyse, onunla karşılaşma olasılığı vardı.

Sola sapan patikayı izleyen genç kız kısa bir süre sonra evi arkasında bırakmıştı.

Düşünceleri yeniden Ellis'e kaydı. Onun, dün geceyi, dans ettiği o sarışın kadınla geçirdiğinden emindi. Ellis'den ayrılıp salona döndüğü zaman sarışın kadını etrafta görmediğini çok iyi hatırlıyordu.

Ellis Galbraith'i düşünmemeye çalışarak hızlı adımlarla yürümeye başladı. Birden, bu kadar acele etmesine hiç gerek olmadığı aklına geldi. Önünde kocaman bir gün vardı ve bunu doldurmak kendisine kalmış bir şeydi. Küçük bir tepeye ulaşmıştı. Ceketini yere atıp üstüne oturdu.

Birkaç damla yağmur yüzüne düştüğü zaman, Sorrel hiç de rahatsız olmamıştı. Ceketini yerden alıp sırtına geçirdi. Elinde tuttuğu sandviç paketi başına dert olmaya başlamıştı, onu buralarda bir yerlerde bırakmayı düşündü bir an. Nasıl olsa hayvanlar yerdi.

Ancak, Mrs. Richards'ın bu sandviçleri hazırlamak için nasıl uğraştığını hatırlayınca, bu düşüncesinden vazgeçti. Paketi ceketinin cebine yerleştirdi.

Sorrel tepeden aşağı indikten sonra yarım saat kadar daha yürüdü. Moria Drury haklıydı, buraları çok güzel yerlerdi. Yağmur damlaları birbiri ardından düşmeye ve uzaklarda şimşekler çakmaya başlayınca, Sorrel kendine sığınacak bir yer aramaya başladı.

Ama böyle açıklık bir yerde sığınabileceği tek yer ağaçların altıydı. Ama fırtınada ağaç altlarının ne kadar tehlikeli olduğunu bildiğinden bundan vazgeçti. Yeniden çevreyi gözden geçirmeye başladığı zaman, uzaklarda, tek başına duran bir ev gördü. Yağmur dinene kadar evin saçak altında durmasına kimsenin bir şey demeyeceğinden emindi genç kız.

Tam eve doğru giden yolu yarılamışken, birden Ellis'in evinin de buralarda bir yerlerde olduğunu hatırlayarak, olduğu yerde durdu. Bu arada yağmurdan sırılsıklam olduğunun farkında bile değildi. Islanan giysileri üstüne yapışmıştı.

Ya bu ev onun eviyse? Ya Ellis evdeyse? Ya...

Kendine doğru yürüyen uzun boylu adamı görünce birden durdu. Genç adam sanki yağmurun farkında de-

ğilmiş gibi, ağır adımlarla ona doğru yürüyordu.

Sorrel, Ellis'i hemen tanımıştı. Kaçmaya hazırlandı... Ama daha bir adım bile atamadan, gururu onu olduğu yerde durdurdu. Ellis onun artık erkeklere güvenmediğini düşünüyordu. Şimdi kaçmaya kalkışırsa, ona ne kadar haklı olduğunu ispatlamış olmaz mıydı?

Zaten kaçacak zamanı da kalmamıştı. Ellis yanına gelmişti bile. Genç adam, sanki güneşli bir günde yürüyüşe çıkmış gibi rahattı. "Ne o yürüyüşe mi çıktın?" diye sordu genç kıza.

Bu soru Sorrel'in çok hoşuna gitmişti, ama neden bu kadar hoşuna gittiğini bir türlü çözümleyemiyordu. Hiç gülümsemeden genç adamın yüzüne baktı. "Herkes atla gitti." Sesi kendi kulaklarına garip geliyordu. "Ben de kendi başıma bir piknik yapayım dedim." Böylesine yağmurlu bir havada, söyleyecek başka söz bulamamıştı!

Ellis onu elinden tuttu ve eve doğru yürümeye başladılar.

Nereye gittiklerini çok iyi bilmesine rağmen, Sorrel yine de, "Nereye gidiyoruz?" diye sormaktan kendini alamamıştı.

"Bu güneşin altında dolaşman senin için iyi olmaz," dedi Ellis. Ama genç adamın yüzü çok ciddiydi. Evin önüne gelince de, "Burası benim evim," diye ekledi.

Sorrel birden paniğe kapılmıştı. Belki de Ellis onun, evinin nerede olduğunu bildiğini sanıyor ve buraya kendisini görmek için geldiğini sanıyordu...

Daha Ellis evin kapısına bile varmadan, "Ben seni görmeye gelmiyordum," deyiverdi Sorrel.

Ellis hiç gülümsemeden genç kıza baktı. Ters ters, "Biliyorum" dedikten sonra kapıyı açıp Sorrel'i içeri soktu.

Hızlı yürümemiş olmalarına rağmen Sorrel'in kalbi

küt küt atıyordu. Genç kız, her yerinden sular damlayarak, antredeki pahalı halının üstünde duruyor, Ellis'in kendisini nereye götüreceğini merakla bekliyordu.

Gözlerini yerde oluşan küçük su birikintisinden kaldırıp Ellis'e baktı. "Halın mahvoluyor," dedi.

Ellis de kendisinden akan suların oluşturduğu su birikintisine baktıktan sonra, "Endişelenme," dedi. Ve genç kıza gülümsedi.

O kısacık an içinde, Sorrel savunmada olduğunu unutmuş ve onun gülümsemesine kocaman bir gülümsemeyle karşılık vermişti.

Ellis onun ışıl ışıl parlayan yüzüne bir süre baktıktan sonra birden yüzü ciddileşti. Sanki biri zorla boğazından söküp alıyormuş gibi, boğuk boğuk, "Tanrım, seni ne kadar çok seviyorum bilemezsin, Sorrel," diye inledi.

Sorrel'in dudaklarındaki gülümseme anında kaybolmuştu. Bir düş görmüş olmalıydı. Çünkü fincan gibi irileşmiş gözlerle Ellis'e bakarken, genç adam, biraz önceki sesine hiç benzemeyen bir rahatlıkla, "Yukarı çıkıp üstümü değiştireceğim," dedi. "Zatürreyi mi yoksa benim bornozlarımdan birini mi tercih ederdin?"

Sorrel ancak o zaman, iç çamaşırlarına kadar ıslanmış olduğunu hatırladı. "Kurutma makinen var mı?" diye sordu hiç düşünmeden.

Genç adamın dudaklarında muzip bir gülümseme belirmişti. "Buralarda bir yerlerde... bir tane olmalı."

"Mutfakta olabilir mi?" diye sordu genç kız.

Ama Ellis çoktan merdivenleri yarılamıştı bile. "Üstünü değiştir de, sonra icabına bakarız," dedi.

Sorrel tek kelime bile etmeden genç adamın peşinden yukarı çıkmaya başladı. Ellis onu yatak odalarından birine soktu. Genç adamın bakışları onun üstüne

yapışmış olan giysilerindeydi. "Şu üstündekileri çıkar... Sana bornoz vereyim," dedi Ellis.

Sorrel hiç vakit kaybetmeden banyoya geçti ve kapıyı arkasından kapadı. Hiç düşünmeden üstündeki ıslak giysileri çıkarmaya başladı. Kafası hâlâ birkaç dakika önce Ellis'in kendine söylediği o sözcüklerdeydi. Ellis ona 'Tanrım seni ne kadar çok seviyorum bilemezsin, Sorrel' demişti. Yoksa hayal gücü ona bir oyun mu oynamıştı? Genç adamın yüksek sesle konuşmadığını biliyordu... Öyleyse? Belki de ondan bu sözcükleri duymak istediği için, zihni kendisine bir oyun oynamıştı. Evet.... evet, öyle olmalıydı, bunun başka açıklaması olamazdı.

Sorrel üstünden çıkardığı ıslak bluzunu banyonun bir kenarına bıraktıktan sonra ıslak pantolonunun fermuarını açmaya çalıştı. Nasıl yanılabilirdi? Genç adamın fısıltı halinde konuştuğundan emindi. Ellis'in kendisini sevdiğini sanmıştı... Ama yanılmıştı.

Sıra ayakkabılarıyla çoraplarını çıkarmaya geldiğinde hâlâ aynı konuyu düşünüyordu. İkinci bir kez yanılmak istemiyordu artık. Eğer Ellis ona böyle bir itirafta bulunmuş olsa o zaman, hemen ardından, onunla nasıl o kadar sakin bir şekilde konuşabilirdi? Hayır, hayal gücü ona bir oyun oynamıştı... Artık bundan emindi genç kız.

Yavaş yavaş nerede ve nasıl bir durumda olduğunun bilincine varmaya başladı. Ellis'in evindeki yatak odalarından birinin banyosundaydı ve çırılçıplaktı. Ellis ona bornozlarından birini vereceğini söylemişti. Genç kız hafifçe ürperdi. Ve aynı anda, banyonun kapısı açıldı ve Ellis, elinde bir bornozla eşikte belirdi.

Banyonun öbür ucunda duran Sorrel'in olduğu yerde kalması üzerine, havluyla bornozu ona kadar götürmek Ellis'e düşmüştü. Genç adam ona doğru yürü-

dü. Aralarında bir adımlık bir mesafe kalmıştı. Pencereden vuran gün ışığının altında Sorrel'in kızarmış yanaklarını gören Ellis, birden olduğu yerde kalakaldı.

Genç adamın dudaklarından kopan, "Aman Tanrım!" sözcükleri Sorrel'in yanaklarının daha fazla kızarmasına neden olmuştu.

Şimdiye kadar Ellis dışında hiçbir erkeğin önüne çırılçıplak çıkmadığından, sanki böyle şeylere çok alışkınmış gibi davranmasına olanak yoktu. Eğer biraz daha, böyle liseli mahçup kızlar gibi kızarmaya devam ederse, genç adamın her şeyi anlayacağından emindi. Kendini toparlamaya çalıştı. Her zamanki soğukkanlı görünümüne bürünmeye çalışırken, Ellis de gayet rahat bir tavırla eğilmiş, onun biraz önce yere bıraktığı ıslak çamaşırları topluyordu.

Ellis çamaşırlarını aldıktan sonra ona arkasını döndü. "Üstünde kalan son parçanın da kurutulmasını istemez miydin?" diye sordu genç kıza.

"Is... ıslan... ıslanmamış bile," diye kekeledi Sorrel.

Ellis başka bir şey söylemeden banyodan çıktı. Sorrel'in her yanı titriyordu. Daha fazla ayakta duramayacağını anlayan genç kız, banyo küvetinin bir köşesini iliști.

Neden öyle kızarmıştı sanki? Ona ne kadar rahat bir kadın olduğunu ispatlamaya çalışırken, böyle liseli kızlar gibi kızarmasının ne anlamı vardı sanki?

Sorrel kendi kendine kızıyordu. Daha birkaç hafta önce onun kollarının arasında çırılçıplak yatmamış mıydı? Öyleyse neden Ellis külotunu da çıkarıp kendine vermesini istediği zaman öyle itiraz etmişti?

Halbuki o gece, Ellis'in kollarının arasında yatarken hiç utanmamıştı... Yanakları da kızarmamıştı. 'Ama

o zaman arzu doluydun, diye hatırlattı ona içinden bir ses. O sırada ikisi de o kadar arzu doluydular ki, dünya umurlarında bile değildi. Ama biraz önce olanlar o gecekine benzemiyordu. Hiç beklemediği bir anda Ellis'in içeri girmesi ve onu çıplak bir halde görmesi aynı şey değildi.

Şu anda Rod'un sözüne uyarak, öğle yemeğini yemek için Pig and Flute'a gitmediğine bin pişmandı. Eğer gitmiş olsaydı, bunlar başına gelmeyecekti. Sorrel topuzunu tutan tokaları çıkarıp, saçlarını kurulamaya başladı. Yanına, saçlarını taramak için bir tarak bile almamıştı.

Aynada birbirine dolanmış saçlarına bir göz atınca, 'Aman Tanrım!' diye inledi. Yanında tarak olmadığı gibi ruj da yoktu. Yağmur bütün makyajını silip götürmüştü. Bu yüzle nasıl aşağı inip Ellis'in yanına gidebilirdi.

Soğukkanlı görünümüne son darbeyi de bornoz indirmişti. Kendine üç beden büyük gelen bornozun içinde, babasının bornozuyla dolaşan küçük bir kıza benzemişti. Elleri bornozun uzun kollarının içinde kaybolmuştu.

Homurdanarak bornozun kollarını kıvırmaya başladı. Sonra parmaklarıyla saçlarını açmaya çalıştı. Hiç olmazsa aşağı indiği zaman, insan içine çıkacak bir halde olmak istiyordu.

'Keşke Ellis'in beni evine getirmesine izin vermeseydim,' diye geçirdi içinden. Aynı anda, genç adamın merdivenlerden aşağı indiğini duydu. Herhalde ıslak elbiseleri de elindeydi.

Sorrel, Ellis'in ıslak giysilerini almasına izin verdiği için kendine kızıyordu.

Ellis giysilerini kurutup kendisine getirene kadar bu odada beklemeyi düşündü bir an. Genç adamın, ken-

disinden bir an önce kurtulmak istediğinden, emindi.

Belki de bugün dün gece dans ettiği sarışınla randevusu vardı. Bir süre bu konuyu düşündü. Eğer Ellis'in randevusu varsa, bu onun bileceği bir işti. Kimse ona bu yağmurda dışarı çık da Sorrel'i kurtar dememişti. Ellis kendiliğinden onun yardımına koşmuştu. Hem ıslak elbiselerini çıkarmasını o önermişti. Eğer acelesi olsaydı, Sorrel'i arabasıyla Drurylerin evine bırakmayı tercih ederdi.

Aradan on dakika geçmesine rağmen Sorrel bir türlü odadan çıkmak istemiyordu. Ama birazdan Ellis'in yukarı çıkıp kendisine neden aşağı inmediğini sormasından korkuyordu. Hem sosyetik kadınlar kendilerini bekleyen erkekleri bu kadar çok bekletmezlerdi.

Sorrel oturduğu yerden kalktı. Çaresiz aşağı inecekti. Odadan çıktıktan sonra bir süre üst katın koridorunda oyalandı, duvarlarda asılı duran birbirinden güzel tablolara baktı.

Arkasından gelen ayak sesleriyle irkildi. Ellis yeni değiştirdiği giysileriyle merdivenin alt basamağında duruyordu. Bu haliyle hiç de şövalyelere benzemiyordu, ama kendi halini gözlerinin önüne getiren genç kız, 'Sana gülmediğine şükret,' diye geçirdi içinden.

İlgisiz bir tavırla, "Tarağımı yanıma almayı unutmuşum," dedi. Ellis ağzını bile açmamıştı. Eliyle ona aşağı inmesini işaret etti. Onu izleyen Sorrel kendini oturma odasında buldu.

Ellis tek kelime bile etmeden oturma odasının kapısını arkalarından kapadıktan sonra, dönüp Sorrel'i baştan aşağı süzdü.

Genç kızın kalbi küt küt atmaya başlamıştı. Ama Ellis'in, cebinden çıkardığı bir tarağı kendine doğru uzattığını görünce, içi biraz olsun rahatladı. Düşürürüm korkusuyla tarağı eliyle sıkıca tutan Sorrel ağır ağır saç-

larını taramaya başladı. Ama aşağı inmekle büyük bir hata ettiğini anlıyordu. Ellis'in gözlerinde beliren parıltı, kendisi izin verene kadar, Sorrel'in bu evden çıkamayacağını söyler gibiydi.

Ellis kollarını göğsünün üstünde kavuşturmuş, Sorrel'in saçlarını taramasını bitirmesini büyük bir sabırla bekliyordu.

Sorrel, genç adamın kendisiyle konuşmak istediğini biliyor ve bu anı geciktirebilmek için de elinden geldiğince işini ağırdan almaya çalışıyordu.

Sonunda saçlarını tarama işini bitirmişti. Tarağı Ellis'e uzattı. Genç adam yine tek kelime bile etmeden, tarağı cebine yerleştirdi.

Aralarındaki bu sessizliği ilk bozan yine Sorrel oldu.

"Herhalde giysilerim kurumuştur," dedi genç kız.

"Daha değil." Ellis'in sesi sakin çıkıyordu, ama bakışlarını bir an bile onun yüzünden çekmemişti. "Otursana Sorrel."

İşte Sorrel de bu andan korkuyordu zaten.

"Eşyaların kuruyana kadar seninle biraz konuşuruz," diye ekledi genç adam.

Sorrel koltuklardan birini gözüne kestirip oturdu. Zaten, oturmasa, yere yığılacağını biliyordu. "Neden olmasın?" diye cevap verdi genç adama. Ama dudaklarında beliren gülümseme hiç de inandırıcı değildi. Aralarındaki elektrikli havayı dağıtmak için, koltuğa oturduktan sonra, "Yukarıdaki koridorda asılı duran tablolara hayran oldum," dedi.

Madem ki oturup konuşacaklardı, Sorrel bu konuşmaların kişisel konulara girmesesini arzu ediyordu. Bundan sonra konuşmaları kendi yönetecekti.

"Anlat bakalım," diye söze başladı genç kız. Amacı, "Ellis'e bu tabloların ressamı hakkında sorular sormaktı... Ama Ellis ona bu şansı tanımadı.

"Hayır Sorrel," dedi genç adam. "Sen anlat." Ve Sorrel'in ağzını bile açmasına fırsat vermeden, yeniden konuşmaya başladı genç adam. "Anlat bakalım," diye tekrarladı. "Oturduğun dairenin, kullandığın arabanın ve üstüne giydiğin birbirinden güzel kıyafetlerin parasını bir adamın verdiğini biliyorum artık." Büyük bir dikkatle genç kızın gözlerinin içine bakıyordu şimdi. Sorrel gözlerini ondan kaçıramayacağını anladığı zaman, çaresiz kendini bu gözlere teslim etti. "Dün gece..." diye sözlerine devam etti Ellis. "Bahçedeyken, bana, o adamı çok sevdiğini söyledin... Bunu da biliyorum artık. Ama bir türlü anlayamadığım bir şey var, Sorrel."

Genç kız büyük bir dikkatle onun bundan sonra söyleyeceklerini bekliyordu.

"Öyleyse neden.. Neden hâlâ bakiresin Sorrel?"

YEDİNCİ BÖLÜM

Soğukkanlı görünmek için büyük bir çaba harcamasına rağmen, Sorrel'in aklı bir anda karışmıştı. Yukarıdaki odada kalmadığına ne kadar pişmansa, şu anda onunla karşılıklı oturup konuşmaya kalkıştığı için de o kadar pişmandı. Eğer Ellis banyoda yanına kadar geldiği zaman kızarmamayı başarabilmiş olsaydı, şimdi genç adam da bu sonuca bu kadar kolayca varamayacaktı.

''Ben...'' Ona bakire olmadığını söyleyecekti, ama Ellis'in bir an bile gözlerinden çekmediği gözleri bunu engelliyordu sanki. Bu gözler, 'Gerçeği biliyorum, bana yalan söyleme,' diyorlardı adeta.

''Bana... bana öyle olmadığını söylemeye kalkışmayacaksın herhalde, öyle değil mi Sorrel?''

''Sana hiçbir şey söylemek niyetinde değilim,'' diye homurdandı genç kız. Köşeye sıkıştırılmıştı ve halinden hiç de memnun değildi. Ellis bu gerçeği nasıl anlamıştı acaba? Bugüne kadar, Ellis'e ve diğer erkeklere karşı olan davranışlarının, gayet kadınsı olduğundan çok emindi genç kız.

''Giysilerim kuruyana kadar yukarı çıkıp bekleyeceğim Ellis,'' dedi kuru bir sesle.

Ve cümlesini bitirir bitirmez yerinden kalkıp kapıya doğru yürümeye başladı. Ama tam kapının önüne geldiği zaman, Ellis'in eli onu durdurdu.

''Tanrı aşkına kaçmaktan vazgeç artık Sorrel!'' diye gürledi genç adam.

''Bana bağırma!'' diye aynı öfkeyle karşılık verdi Sorrel. ''Hem ben kaçmıyorum ki!''

''Öyle mi?' Genç adamın sesi birden sakinleşmişti, ama bakışlarında hâlâ bir sertlik vardı.

''Hayır,'' dedi Sorrel gergin bir tavırla. ''Kaçmıyordum. Sadece, senin bana sorduğun bu kişisel soruları cevaplamak istemiyorum o kadar. Sana karşı kaba davranmak zorunda kalmak istemiyorum.''

Ellis bu konuşmadan hiç de etkilenmemiş gibi görünüyordu. Ama belli etmedi. Sorrel'in gözlerinin içine bakarak, ''Sana özel sorular sormam hoşuna gitmedi galiba,'' dedi.

Sorrel, Ellis aklından geçenleri bu kadar rahatça anlayabildiği için, içinden genç adama lanetler yağdırıyordu. Ona karşı kendini savunmaya çalışırken, hiçbir zaman tümüyle kapanmamış olan yarasının hâlâ zaman zaman kanayabileceğini belli etmişti genç adama.

Sorrel derin bir nefes aldıktan sonra, ''Bana özel sorular sormaya hakkın yok!'' diye patladı birden. ''Hem de hiçbir hakkın yok!'' Ve hızını alamayarak, ''Sekiz yıl önce beni başından attığın zaman bu hakkını kaybettin!'' diye sözlerini bitirdi.

Ama cümlesini bitirdiği an, bunları söylediğine pişman olmuştu genç kız... Cümle, ne kadar acı çektiğini açıkça ortaya koymuştu. Ellis'in de bunu anladığını, genç adamın yüzünden okuyabiliyordu. Sanki bu acıyı dindirmek istercesine Ellis elini ona doğru uzattı.

Sorrel hemen ona arkasını döndü, ama Ellis onu omuzlarından tutup, yavaşça kendine doğru çevirdi.

''Tanrım! Kim bilir sana ne kadar acı çektirmiş olmalıyım!'' diye fısıldadı genç adam. Sorrel'i çenesinden tutup başını kendine doğru kaldırdı ve onu gözlerinin içine bakmaya zorladı. Sorrel bu gözlerin taşıdığı anlamı bir türlü çözemiyordu. Onun gözlerinin içine baktı, baktı.

Ellis gayet yumuşak bir sesle, ''Bunun o zamanlar imkânsız olduğunu sen de biliyordun Sorrel,'' dedi ''Ne durumda olduğunu biliyordun. Sonra birbirimizden nefret edebilirdik...''

''Boşuna tasalanma,'' dedi Sorrel. Bu sözleri üzerine genç adamın dudaklarının nasıl kasıldığının farkındaydı. Ellis'in söyledikleri onu çok etkilemişti, ama şu

anda zayıf olamazdı. Genç adama bir zamanlar onun yüzünden ne kadar acı çektiğini belli etmeyecekti. "Ben bu konuyu kapayalı yıllar oldu," diye bir yalan uydurdu genç kız.

"O acıyı, beni unutmuş olabilirsin," dedi Ellis sabırsız bir tavırla. "Ama..." Sorrel'e, düşünmesi için biraz zaman tanıdıktan sonra, "Ama, bütün bu olanlar sende bir iz bıraktı, öyle değil mi?" diyerek konuşmasını sürdürdü. Ve genç kızın kaçmasına fırsat vermeden ekledi. "Haklıydım, öyle değil mi Sorrel? Artık erkeklere karşı hiç güvenin yok, öyle değil mi?"

Sorrel kendini onun kollarından kurtardı. Ellis'in bitip tükenmek bilmeyen sorularından sıkılmaya başlamıştı. Kim bilir daha neler soracaktı genç adam ona.

"Korkma, ölmem," diye parladı birden. Kapıyla arasındaki son birkaç metreyi hızla aştı. Ama tam kapının tokmağına uzandığı sırada, Ellis'in arkasından seslendiğini duydu.

"Neden bu kadar acele ediyorsun?"

Davranışlarının, dünyayı umursamadığını iddia eden bir kadına yakışmadığını hemen fark etti genç kız. Ellis'in sorularından korktuğunu belli etmek istemiyordu. Yavaşça genç adama doğru döndü.

"Bir acelem yok. Sadece..." Bir türlü sözlerinin sonunu getiremiyordu. Ne diyeceğini bilemiyordu. Ama iki adımda yanına gelen Ellis, cümlesini onun yerine tamamladı.

"Benden çekiniyorsun, değil mi?" Bu kez genç adamın sesinde kışkırtıcı bir ton yoktu, sadece anlayış ve yumuşaklık vardı. "Benden mi... Yoksa kendinden mi çekiniyorsun Sorrel?" diye sordu.

Sorrel buradan bir an önce kaçması, Drurylerin evine sığınması gerektiğini biliyordu. Ellis'in iç gıcıklayan sesinin etkisine kapılmadan buradan gitmeliydi...

"Ben..."

"Yoksa, geçen sefer olduğu gibi, kendini yine benim kollarımın arasında bulmaktan mı korkuyorsun?"

Eğer Ellis bu soruyu, bundan beş dakika önce sormuş olsaydı, Sorrel büyük bir tedirginlik hissederdi, ama o anda genç adamın gözlerindeki ifade, içindeki bütün tedirginliği silip götürmüştü.

"Daha o günden anlamam gerekirdi," diye sözlerine devam etti Ellis. "Sen korkuyorsun." Genç adamın sesi iyice yumuşamıştı. "Seni yeniden kollarımın arasına aldığım zaman, erkeklerden kaçtığını unutup, kendini tümüyle bana teslim etmekten korkuyorsun, yanılıyor muyum?"

Sorrel büyülenmiş gibi hâlâ genç adamın gözlerinin içine bakıyordu. Neden sonra, kendinde, ona cevap verecek gücü buldu. Bir yandan Ellis'in kendisine iyi davranmasını, bir zamanlar açtığı yarayı kapatıp, erkeklere olan güvenini yeniden kazanmasına yardımcı olmasını istiyor, diğer taraftansa nereden geldiğini bilmediği bir uyarının etkisiyle ondan kaçmak istiyordu. Genç adamın söyledikleri gerçek duygularını dile getiriyordu, bunu kabul etmek zorundaydı. Ama göz göze bakıştıkları o sonsuz gibi gelen süre içersinde, Sorrel bir daha yumuşamaması gerektiğini anladı. Genç adamın kollarından son dakikada kurtulduğu o anı yeniden gözlerinin önüne getirmeye çalıştı. Ondan intikamını almak için, sanki ondan etkilenirmiş gibi davrandığını söylediği zaman, Ellis'in nasıl öfkelendiğini biliyordu. Ama daha sonra bu konuyu enine boyuna yeniden düşününce, gerçeğe ulaşmıştı genç adam. Şimdi onu yeniden yanıltmanın tam sırasıydı.

"Neden o sırada... Sanki sana... Karşılık veriyormuşum gibi davrandığımı çok iyi biliyorsun," dedi Sorrel, onu yeniden öfkelendirmeye çalışarak. Şu anda tek

kurtuluş yolu onu kızdırmaktı. Onun, Sorrel Maitland'ın gerçek kişiliğini anlamasına engel olmalıydı.

"Ah, anlıyorum," dedi Ellis. Ama genç adamda en ufak bir kızgınlık belirtisi yoktu. Tam tersine, keyfi yerine gelmişe benziyordu.

"Öyleyse artık gideyim," dedi Sorrel. "Giysilerim kurumuştur."

"Dışarıda hâlâ yağmur yağıyor," diye hatırlattı Ellis ona. Genç adamın gözlerinin içinde garip parıltılar dolaşıyordu. "Bu yağmurda dışarı çıkarsan, şu üstündeki nefis bornoz bile seni koruyamaz."

Genç adamın bu sözleri üzerine, Sorrel bornozuna sıkıca sarındı.

"Ayrıca seni öğle yemeğine de beklemiyorlar."

Sorrel ona, bu bilgiyi nereden edindiğini sormamakta kararlıydı. Bunun yerine, "Öyleyse ne yapmamızı öneriyorsun?" diye sordu.

"Sadece burada kalmanı ve öğle yemeğini benimle birlikte yemeni..."

"Başka bir yere... Sözün yok mu?" Bu soruyu sorarken, Sorrel'in gözlerinin önüne yine o sarışın kadın gelmişti.

"Eğer istersen bütün günümü sana verebilirim," diye önerdi Ellis.

Sorrel gözlerini bir türlü onun hafifçe yukarı doğru kıvrılmış olan dudaklarından alamıyordu. Acaba Ellis kendisiyle alay mı ediyordu?

"Yemeği benimle birlikte ye Sorrel..." diye tekrarladı genç adam. "Çok güzel peynirli sandviçlerim var."

"Benim getirdiğim füme balıklı ve havyarlı sandviçlere ne oldu.?"

"Islanmışlardı."

Sorrel onun bile kendisine yalan söylediğinin farkındaydı, ama içinden gülmek geliyordu. Yine de bu duy-

gusunu çok iyi bir biçimde bastırmasını bildi ve başını şöyle bir salladıktan sonra, "Zaten bütün gün füme balık ve havyar yemekten bıkmıştım," dedi.

Ellis onu hafifçe burnundan öptüğü zaman, bunun önemli bir olay olmadığını tekrarladı kendi kendine. Genç adam ondan uzaklaşmıştı.

"Bari ekmek kesmesini bilir misin? diye sordu Ellis ona.

"Bu dünyada benden daha iyi ekmek kesen biri, yoktur" diyerek, Sorrel onun peşinden mutfağa doğru yürüdü.

Ama çok geçmeden genç kız öğle yemeklerinin sadece peynirli sandviç olmadığını gördü. Ellis dolaptan çıkardığı bifteği ateşe koyduktan sonra güzel bir salata da hazırlamıştı.

Yemek sırasında Sorrel, her zaman olduğu gibi, genç adamı, iğneleyici sözlerle tedirgin etmek için yanıp tutuşmasına rağmen, ya şarabın etkisiyle ya da Ellis'in candan davranışları nedeniyle bir türlü isteklerini gerçekleştiremedi.

Yemekte, kendilerinin dışında her konudan söz ettiler. Bu arada, Sorrel'in koridorda gördüğü o nefis tablolardan da söz edildi. Genç kız, kısa bir süre sonra, Ellis'in bu tabloları, başkalarına gösteriş yapmak için değil, sırf kendi zevkini tatmin etmek için aldığını öğrenince çok şaşırdı. Çünkü bu tabloların hepsinin bir servet olduğunun farkındaydı.

Sorrel önündeki tabağı masanın ortasına doğru itince, "Doydun mu?" diye sordu Ellis.

"Drurylerin evine kadar yürürken ancak eritirim," dedi Sorrel gülümseyerek. "Sana bulaşıkları yıkamanda yardım edeyim, sonra da..."

Ellis sırıtarak onun sözünü kesti. Gerçek yuvalarda, erkek gazetesini okurken, biri de bulaşıklarla ilgilenir,

öyle değil mi?"

Sorrel elinde olmadan ona gülümsedi. "Öyleyse kuruması için ben de tele bırakırım."

Ama Sorrel ellerini bulaşık suyuna soktuğu zaman Ellis'i yanı başında buldu. Rekor sayılabilecek bir hızla bulaşıkları bitirdikten sonra, Sorrel kurutucudan çıkardığı giysilerini gözden geçirdi.

Onun peşinden çamaşırhaneye gelmiş olan Ellis, "İstersen ütü tahtasını hazırlayayım," dedi.

"Yo, hiç gerek yok." Sorrel gözlerini giysilerinden kaldırmaya cesaret edemiyordu. Öğle yemeği umduğundan çok daha iyi gitmişti. Başka ne isteyebilirdi ki?

Ütü yaptığı takdirde onun burada biraz daha fazla kalacağını bilmesine rağmen, Ellis hiç ısrar etmemişti. Sorrel, tam genç adamın kendisinden kurtulmak için acele ettiğine inanmaya başlamıştı ki, Ellis'in, "Giyindikten sonra oturma odasına gel... Kahve yapacağım," diye seslenmesi üzerine çok şaşırdı.

Sorrel daha önce kullandığı odaya girerek giyinmeye başladı. Ellis ile yemek yemek hoşuna gitmişti. Tabii, aslında evden çıkarken, yağmur yağacağını ve Ellis'in kendini kurtarmak için geleceğini bilmiş olsaydı, bu yürüyüşe hiç çıkmazdı. Yine de, iyi vakit geçirmişlerdi...

Pantolonunu giydi ve çekmemiş olduğu için Tanrı'ya şükretti. Bir yandan da, Ellis ile ilişkilerinin nereden nereye gelmiş olduğunu düşünüyordu. Kapıdan içeri girdikleri zaman, birbirlerinin boğazlarına sarılmaya hazır iki düşman iken, yemek boyunca iki arkadaş gibi olmuşlardı.

Buruşmuş ceketinin düğmelerini ilikledikten sonra, saçlarını tepesinde toplamamaya karar verdi. Birazdan yola çıkarsa, Druryler dönmeden eve varmış olurdu. Kimseye görünmeden odasına çıkabilirdi o zaman.

Oturma odasından içeri girdiği zaman, Ellis'in sözünü tutup kahveleri hazırlamış olduğunu gördü. Genç kızın içeri girmesi üzerine Ellis ayağa kalktı ve Sorrel kendine bir yer beğenip oturana kadar da ayakta onu bekledi.

Ellis kahvesini uzattığı zaman, genç kız ona gülümsedi. Artık aralarında ağız kavgası olmadığına göre yüzünü asması için bir neden kalmamıştı. Hâlâ, yemek sırasında olduğu gibi, kendini çok rahat hissediyordu. Uygar iki insan gibi davranıyorlardı ve Ellis kişisel konulara dönmediği sürece de tatlı tatlı konuşabilirlerdi.

Ama bu kez kişisel konuları açan Ellis değil kendisi olmuştu.

"Neville Drury, senin kısa bir süre önce burasını satın aldığını söyledi," dedi Sorrel.

"Boş zamanlarımda buraya gelmek hoşuma gidiyor," diye yanıt verdi Ellis. "Ama Londra'daki işlerimin çokluğundan, buraya pek sık gelemiyorum."

Sorrel yaptığı hataya çoktan pişman olmuştu. Ona, kendisiyle ilgili kişisel sorular sormakla, onun eline aynısını yapması için bir koz vermiş oluyordu.

Ama dili bir türlü durmuyordu. Bu kez de, "Kinglingham'dan ayrıldığından beri epeyce yol almışsın," deyiverdi.

"Sen de az yol almış sayılmazsın."

Sorrel bu konuyu daha fazla uzatmak niyetinde değildi. Ama Ellis bu fırsatı değerlendirmesini bildi.

"Biraz da kendinden söz et bana Sorrel Maitland," dedi genç adam. Sorrel'in bu sözler üzerine kabuğuna çekilmesi, genç adamın gözünden kaçmamıştı.

"Aradan geçen sekiz yıl içinde yaptıklarını bu kısa süreye sığdıramayacağını biliyorum ama... Ayrıldıktan sonra neler yaptığını kısaca anlatsan da bana yeter."

Sorrel ona hiçbir şey anlatmak niyetinde değildi. An-

cak genç adamın, 'Ayrıldıktan sonra,' demesi bütün iyi niyetini yok ederek, "Ayrıldıktan sonra mı!" diye bağırmasına neden olmuştu. "Bu, beni kulağımdan tutup kapının önüne bırakmanın yumuşatılmış bir tanımı mı yoksa?"

Ama genç kızın öfkesi bir saman alevi gibi hemen sönmüştü. Ellis ise, onun öfkesinden hiç etkilenmişe benzemiyordu. Konuşmaya başladığı zaman, genç adamın sesi çok yumuşak çıkmıştı.

"Demek bunu hâlâ unutamadın Sorrel? Ayrıldığımız günün anıları seni hâlâ rahatsız mı ediyor?"

Birkaç dakika süreyle, Sorrel büyük bir özenle ona bir cevap vermekten kaçındı. Ama Ellis'in, hiç öfkelenmeden, büyük bir sabırla, vereceği cevabı beklediğini fark edince, onun iyi bir psikanalist olduğunu düşündü.

Sorrel'in gösterdiği sert tepkilerden, Ellis, bir zamanlar onu çok kötü bir biçimde yaraladığını ve genç kızın hâlâ bunun etkisi altında olduğunu anlayıvermişti. Ve Sorrel'i gerçek benliğine yeniden kavuşturabilmek için, bütün öğleden sonrasını, büyük bir sabırla ona sorular sorarak ve genç kızı kabuğundan çıkarmak için dostça davranarak geçirmiş, Sorrel'e ulaşmaya çalışmıştı. Başarılı da olmuştu. Ama Sorrel, eğer hemen kendini toparlamazsa, Ellis'in her şeyi anlayacağını biliyordu. Her zamanki umursamaz havasına bürünmesi gerekiyordu.

Sonunda Sorrel, "Neden rahatsız etsin ki?" dedi. Dudaklarında karşısındakini küçümseyen bir gülümseme belirmişti. "Kendine saygısı olan on yedi yaşındaki bir kız hiçbir zaman öyle... Öyle..."

"Masum ve güven dolu olmazdı, değil mi?"

Kendini kontrol altına almış olan genç kız omuzlarını silkmekle yetindi. "İstediğin gibi yorumlamakta

serbestsin." Ama Ellis'in gözlerindeki ifade, bundan daha fazlasını duymak istediğini söylüyordu. Beni kovmandan sonra evime döndüm ve hüngür hüngür ağladım." Sorrel'in dudaklarında küçük bir gülümseme belirmişti. O gün evine döndüğünü hiç hatırlamıyordu. "Sonra ağlamaya değmeyecek bir insan olduğuna karar verdim... Ve kendime yeni bir hayat yolu çizdim."

Aslında hayatı hiç de şimdi anlattığı kadar kolayca düzene girmemişti, ama Ellis'e gerçeği hiçbir zaman söylememekte kararlıydı.

Ellis, "Hemen ondan sonra mı Londra'ya geldin?" diye sordu.

"Hemen değil." Hiç düşünmeden konuşmuştu yine. "Önce..." Ama artık hikâyesini değiştirmek için çok geç kalmıştı. Eğer Ellis'e Armitageların evine gittiğini ve orada çocuk baktığını anlatırsa, genç adamın kendisine bir sürü gereksiz soru soracağınan emindi. Soruların sonu da Mr. Olleranshaw'dan ona miras kalan paraya bağlanacaktı. Ellis'in aşkı olmadan da yaşayabilirdi, ama onun, kendisine nefretle bakan gözlerini görürse, bir daha yaşayamazdı. Wenda Sykes ile aynı kategoride tutulmaya tahammül edemezdi.

Sorrel kendi düşüncelerine o kadar dalmıştı ki, Ellis'in varlığını bile unutmuştu. Genç adamın, "Devam et," demesi üzerine hemen toparlandı.

"Ben... Şey..." Dadılık yaptığını nasıl anlatacaktı ona? Cynthia Armitage ile kocasının evliliğe karşı duydukları umursamazlığı, zavallı Mr. Ollerenshaw'ın kendi evinde bir sığıntı gibi yaşadığını, sevgisiz büyüyen iki çocuğun sıkıntısını ona nasıl anlatabilirdi?

Sonunda, "Hastaydım," deyiverdi hiç düşünmeden. Ama Ellis'in yüzünde beliren şaşkın ifadeyi görünce yaptığı gafı hemen anladı. Yine her zamanki gibi çok geç kalmıştı.

"Hastalandın mı?"

"Yok, canım, öyle ciddi bir şey değildi." Genç adama ne kadar çok kilo kaybettiğini, nasıl iştahının kesildiğini, boş gözlerle çevresine bakındığını ve ondan başkasını düşünmediği günleri, uykusuz geçen gecelerini ve sonunda kendisi için endişelenen annesinin doktor çağırmasını anlatacak değildi.

Bütün bunları düşünürken, yüzünde beliren acı dolu ifadenin farkında bile olmamıştı.

Ellis'in, "Ne oldu?" diye sorması üzerine kendini toparladı. Genç adamın alnı kırışmıştı.

Sorrel içini çekti. Cynthia Armitage'ı anlatmaktan kurtulmuşa benzerdi. Ama Ellis'in her şeyi sonuna kadar ondan dinlemek istediğini fark edince, "İstersen sana doktorun raporunu getireyim," dedi imalı bir tavırla.

Ama Ellis onun peşini pek o kadar kolay kolay bırakacağa benzemiyordu. "Seninle birlikte çalıştığımız süre içersinde doktor raporuna hiç ihtiyaç göstermemiştin. Sen ne dersen de, o dönemde, başından hoş olmayan bir şeylerin geçtiğinden eminim."

"Öyle bir şey olmadı," diye inkâr etti Sorrel hemen. "Eğer gerçekten öğrenmek istiyorsan..." Artık Ellis'in suçlamalarından bıkmıştı, onu susturmakta kararlıydı. "Eğer gerçekten öğrenmek istiyorsan," diye tekrarladı öfkeyle. "Ben..." Yeniden duraksadı. "Ben biraz kötüydüm... Ruhsal yönden."

Ellis'in hızla soluğunu içine çektiğini duyduğu zaman, onun kendisini bu kadar üzmüş olabileceğini hiçbir zaman tahmin etmemiş olduğunu anladı. Genç adamın yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Yani sen ruhsal bir... çöküntü mü geçirdin?"

Genç adamın, bir zamanlar hiç düşünmeden kapıyı yüzüne çarparken, onu ne kadar incitmiş [illegible]ğini

akıl edememiş olması Sorrel'i çileden çıkarmaya yetmişti. Birden oturduğu yerden fırladı ve büyük bir öfkeyle genç adama bağırdı.

"Bir zamanlar sen benim dünyamdın... Seni seviyordum!"

Daha cümlesini bitirmeden, Ellis ayağa fırlamıştı. Genç adam onu kollarının arasına aldığı zaman o eski soğukkanlı Sorrel'den eser bile kalmamıştı.

"Tanrım, bilmiyordum," diye inledi Ellis, yanağını onun yanağına yaslarken. "Beni bu kadar sevebileceğin aklıma bile gelmemişti."

'Ona söyledin işte!' diye azarladı genç kız kendini. Yeniden öfkelenmişti. Ona gerçek duygularını olduğu gibi söylemişti!

Yanağını genç adamınkinden uzaklaştırıp onun gözlerinin içine baktı. "Bunu sen de biliyordun. Ama bunun çocukça bir şey olduğuna inandın!" Ellis'in kendisini kapının önüne koyduğu gün şimdi gözlerinin önünde yeniden canlandırmıştı. "Biliyordun, ama benim duygularım senin umurunda bile değildi... Sen..." Kuru bir hıçkırık daha fazla konuşmasını engellemişti.

Ellis onun başını kendi omzuna yasladı ve genç kızı kollarının arasında bir bebek gibi sallamaya başladı. "Sus sevgilim," diye fısıldadı. Genç adamın sesi o kadar içten o kadar yumuşak çıkmıştı ki, Sorrel başını kaldırıp onun dolu dolu olmuş gözlerinin içine baktı. Ve tıpkı dün gece olduğu gibi, Ellis onu öptü. Bu Sorrel'in hayatında hiç tatmadığı kadar güzel bir öpücüktü. Sanki bu öpücükte, genç adam onun bütün acılarını dindirmek ister gibiydi.

Ellis'in dudakları kendisininkilerden ayrıldığı zaman, Sorrel belli belirsiz içini çekti. Gerçekten bu öpücük onun acılarını dindirmişti. Artık eskisi kadar kin ve öf-

ke dolu değildi. Ellis hâlâ onu kollarının arasına tutuyordu. Sorrel derin derin içini çekti.

"Bütün bunları... sana söylemek... niyetinde değildim," diye mırıldandı. Bakışlarını ondan kaçırdı. "Keşke hiç söylememiş olsaydım."

"Sakın." Ellis yumuşak hareketlerle onun yanağını okşuyordu. "Öğrendiğime çok sevindim."

Sorrel birden ciddileşmişti. "Neden?"

Ellis de ciddileşmişti. "Çok eskiden görmem gereken bazı şeyleri daha yeni yeni fark etmeye başladım. O zamanlarda hep gözlerinin içi gülerdi... Tekrardan karşılaştığımız zaman, artık gözlerinin içinin gülmediğini gördüm ve gizlemek istediğin bazı acı anıların olduğunu anladım."

Sorrel'in kalbi küt küt atmaya başlamıştı. Ellis duygularını gözlerinden okumasın diye başını önüne eğdi. Yoksa genç adam ona, bir zamanlar onun, kendisini sevdiğini bildiğini mi söylemek istiyordu? Genç adamın bu inancını sarsmak niyetiyle, "Gözlerimin içinin gülmesinin, ya da gülmemesinin bütün bu söylediklerimle ne ilgisi var?" diye sordu.

Ellis hiç duraksamadan, "Duygusallığını gizlemeye çalıştığını gösterir bu," dedi. "O sıralarda gözüm, işimde başarılı olmaktan başka bir şeyi görmediği için, senin bu duygusal yanını fark edememiştim."

Sorrel onun, bunu daha önce fark edememiş olduğu için şimdi ne kadar büyük bir pişmanlık duyduğunu anlıyordu. "Biraz önce bana söyledikleri," dedi. Ellis "Bana bu duygusallığının ne kadar derinlere indiğini gösterdi Sorrel."

Sorrel ona iğneli bir karşılık verebilmek için yanıp tutuşuyordu, ama uygun bir şey bulamamıştı. Ancak, şimdi buradan ayrılmak isterse, Ellis'in onu kendisinden kaçmakla suçlamayacağını biliyordu.

Genç adamın kollarından kurtulmak için hafifçe geriye çekilmesi üzerine Ellis onu serbest bıraktı. Sorrel başını kaldırıp onun gözlerinin içine baktı.

"Artık eskisi gibi duygusal değilim Ellis."

Genç adamın ağır ağır başını iki yana sallaması hiç hoşuna gitmemişti. Hele söyledikleri hiç de beklediği gibi bir cevap değildi.

"Sen artık ne benim, ne başka bir erkeğin, sendeki bu duygusallığı görmesini istemediğini söylemek istiyorsun. Ama o duygusallık hâlâ içinde ve her zamanki kadar derin ve kırılgan."

Onun gözlerindeki gülümsemeden, Sorrel, genç adamın bir cevaba ihtiyacı olmadığını anladı. Ellis gerçeği biliyordu. Aksini iddia etmenin bir yararı yoktu. Bu kez Sorrel başka bir yola başvurdu.

"Eğer hâlâ seni sevdiğimi ima etmek istiyorsan, yanılıyorsun, Ellis... Artık seni sevmiyorum," dedi genç kız soğuk bir sesle. Birden paniğe kapıldı. Ya Ellis ona inanmazsa?

"Ama benden nefret de etmiyorsun, öyle değil mi?"

Birkaç saniye süreyle Sorral ona, onunla ilgili bütün duygularının ölmüş olduğunu söylemeyi düşündü. Ama genç adamın, dairesine geldiği o akşam, ona karşı gösterdiği yakınlık, sevişmeleri, daha sonra bütün bunların bir düzmece olduğunu söylemesi... Eğer şimdi Ellis'e aklından geçenleri söylemeye kalkarsa, genç adamın kendine inanmayacağını biliyordu.

Her zamanki gibi, umursamaz bir tavırla omuzlarını silkmeyi denedi ve, "Senden nasıl nefret edebilirim Ellis?" dedi. "Eğer sen olmasaydın o küçük kasaba kızı nasıl bugünlere gelebilirdi?'

Ellis'in gözlerinde öfke kıvılcımları çaktı bir an. "Başkalarına gösterdiğin bu sahte kişiliğinden dolayı... Beni mi suçluyorsun?" diye sordu. Sorrel, onun, bu

sahte kişiliğe inanmadığını anlamıştı artık.

Genç adamı bu başarısından dolayı o yapma gülümsemelerinden biriyle ödüllendirdi. Yo, hayır bu yapmacıklı davranışlarından dolayı onu suçlamıyordu, bütün bunların sorumlusu o değildi. Yine de, genç adamdan uzaklaşırken, çın çın öten bir kahkaha attı.

"Belki sen benim bu yeni kişiliğimi beğenmiyor olabilirsin, Ellis, ama bundan hoşlanan düzinelerle erkek var."

Ellis'in gözlerinde beliren ifade, silahtan çıkan bir kurşun kadar öldürücüydü. Sorrel kapıya doğru yürüdü, ama Ellis, gözlerindeki ifadeyle bağdaşmayan bir yumuşaklıkla onu durdurdu.

"Senin kiranı ödeyen adam da bunlar arasında mı?" diye sordu yavaşça.

Sorrel artık bir an önce buradan çıkıp gitmek istiyordu. Hiç duraksamadan, "Gayet tabii," dedi.

Bu kez Ellis'in dudaklarında, o yapma gülümsemelerden biri belirmişti. "Öyleyse sevgili Sorrel, kiranı ödeyen beyin parasının karşılığını alacağı günü bekleyecek kadar sabırlı olmasını dilerim."

Ellis, onun hâlâ bakire olduğunu ima ediyordu. Bu konuşma Sorrel'in hiç hoşuna gitmemişti. Aralarında konuşulacak başka bir şeyin kalmadığını gören genç kız, başı dimdik bir halde kapıdan çıkıp gitti.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Pazar günü Rod Drury onu Londra'ya geri götürdüğü zaman, Sorrel evine dönmekten bu kadar mutlu olacağını hiç tahmin etmemişti. Kendi başına kalıp biraz düşünmeye ihtiyacı vardı.

Dün Ellis onu arabasıyla Drurylere kadar bırakmakyı teklif etmişti, ama aralarında konuşacak bir şey kalmadığını ileri süren Sorrel, onu reddedince de genç adam fazla ısrar etmemişti. Drurylerin evine dönen genç kız hemen odasına çıkmış ve üstünü değiştirmişti. Tam aşağı inmeye hazırlandığı sırada da herkes eve dönmüştü. Rod hemen yukarıya, Sorrel'in odasına çıkarak, onun yağmura yakalanıp yakalanmadığını sormuştu.

"Yağmur suyu cilde çok iyidir" diye geçiştirmişti Sorrel konuyu. Ellis ile karşılaşmasını ve daha sonra olanları ise kalbine gömmüştü.

"Ama senin cildinin böyle bir şeye ihtiyacı yok," diye karşılık vermişti Rod da.

Bir an için Sorrel onu incittiğini sanarak üzülmüştü, ama Rod'un gülümsemesi üzerine içi rahatlamıştı.

"Herkes banyo yapmaya çıktı. Yakında evde hiç sıcak su kalmayacak. Hadi gel seninle biraz oturup konuşalım."

Ondan sonra Sorrel'in kendisini düşünecek bir dakikası bile olmamıştı. Yarım saat kadar sonra Moira Drury de oturma odasına gelmişti. Rod banyo yapmak için yukarıya odasına çıktığı zaman, Sorrel aşağıda Moira ile birlikte kalmıştı.

Rod o gün rekor kıracak bir hızla duşunu alıp üstünü değiştirdikten sonra, hemen oturma odasına dönmüştü. Sorrel'in oturduğu koltuğun koluna yerleşmiş, sık sık genç kızın yüzüne bakıyor ve onun sıkılıp sıkılmadığını anlamaya çalışıyordu. Onun bu kadar ince davranması karşısında, Sorrel, oradan kalkıp gidecek cesareti bulamamıştı kendinde.

Evdeki hizmetçilerin cuma akşamki partide çok yo-

rulduklarını düşünen Moira ve Neville Drury, onlara cumartesi gecesi izin vermeyi uygun görmüşlerdi. Bu nedenle, o akşam yemeği çevredeki lüks otellerden birinin restoranında yediler. Şampanyalar açılmış, gülüp eğlenilmişti. Herkes hayatından o kadar memnundu ki, bu küçük parti gecenin geç saatlerine kadar sürmüştü.

Eve geldikleri zaman Sorrel, kendini düşünecek bir saniye bile bulamamış olduğunu fark etti. O an için, bir an önce soyunup yatağa girmekten başka bir şey yoktu aklında.

Pazar sabahı da cumartesi gibi yağışlıydı. Herkes evde oturmak zorunda kalmıştı. İçlerinde bir tek Sybil yerinde duramıyordu. Sorrel, onun yağmurda bile ata binmeye hazır olduğunun farkındaydı. Sorrel, eğer uzun süre odasında kalırsa, bunun hem ev sahiplerine hem de diğer konuklara ayıp olacağını bildiğinden, onların yanında kalmayı tercih etmişti.

Eve dönene kadar, kendisiyle ilgili hiçbir şey düşünecek zamanı olmadığını anlamıştı genç kız. Öğle yemeğinden sonra Rod, artık yola çıkma zamanının geldiğini ileri sürerek ailesinden izin istediğinde, Sorrel rahat bir nefes almıştı.

Arabaya bindiklerinde herkes onları uğurlamak için dışarı çıkmıştı. Moira genç kızın kulağına, "Geldiğine ne kadar sevindiğimi bilemezsin," diye fısıldamış, Sorrel de ona bu güzel hafta sonu için teşekkür etmişti. Aslında hafta sonunu gerçekten çok güzel geçirmişti. Drury ailesi çok candan bir aileydi. Ama Sorrel onlarla bir daha karşılaşacağını hiç sanmıyordu. Yine de bu konuda Moira'ya hiçbir şey söylememişti. Aşağı yukarı yarım saat kadar süren bir veda faslından sonra, nihayet yola çıkmışlardı.

Evine döndüğü için genç kız çok mutluydu. Ama Rod her zamanki gibi onu yukarıya kadar çıkarmakta

ısrar etmişti.

Sorrel'in oturduğu dairenin kapısına geldikleri zaman Rod, "Bu hafta sonunda, anneme söylediğin kadar eğlenebildin mi?" diye sordu.

"Ailene bayıldım," dedi Sorrel yavaşça. "Onlarla tanıştığım için çok memnun oldum."

"İstersen onlarla yeniden birlikte olabilirsin," dedi Rod aceleyle. "Birlikte..." Genç adamın bakışları buğulanmıştı. "Biraz daha bekledikten sonra sana yeniden evlenme teklifi etmemin bir yararı olmayacağını söylediğin zaman ciddi miydin?"

"Çok ciddiydim."

Ama genç adam hâlâ gitmiyordu. Sanki her an Sorrel fikrini değiştirebilecekmiş gibi, onun gözlerinin içine bakıyordu. "İstersen eskisi gibi dostluğumuzu sürdürebiliriz. Bu hafta sonu seni hiç rahatsız etmedim..."

"Haklısın Rod. Ama... Bir yararı olmaz."

On yedi yaşındayken, sevdiği erkeği bir daha görmeyeceğini anladığı zaman ne kadar acı çektiğini hatırlayan genç kız birden yumuşamıştı. Ona ara sıra buluşabileceklerini söyleyebilirdi. Ama birden durdu. Rod'un kendine karşı olan duygularının, onun bir zamanlar Ellis'e karşı duyduğu duygulara hiç benzemediğini fark etmişti.

Elinden geldiğince nazik olmaya çalışarak, "Böylesi daha iyi olur," dedi.

Rod'u hiç sevmemişti ve ona bu konuda hiçbir zaman umut vermeye de kalkışmamıştı. Bu bakımdan içi rahattı, ancak genç adamın üzgün bir yüzle oradan ayrıldığını görünce, içinde garip bir hüzün duydu.

Kapıyı Rod'un arkasından kapadığında derin derin içini çekti. Onunla son kez bu kapıda ayrıldıkları gece gelmişti aklına. Ellis gerçek bir varlık olarak şu anda odada bulunmayabilirdi, ama hayali genç kızın gözle-

rinin önünden bir türlü gitmiyordu. Kısa bir süre sonra Sorrel, Rod'u ve ona çektirdiği üzüntüyü unutup gitmişti.

Bütün bir geceyi kendini azarlamakla geçirdikten sonra, ertesi sabah yatağından kalkan genç kız, artık kendisini daha fazla suçlamasının bir işe yaramadığına karar verdi. Öyle ya, cumartesi günü ata binmek yerine yürüyüşe çıkmayı tercih etmesi bir suç değildi. Bu arada yağmura yakalanması ve onca ev arasında bula bula Ellis'in evini bulması kaderin bir oyunuydu...

Ellis onun nerede oturduğunu bildiği gibi telefon numarasını da biliyordu. Sorrel onun kendini aramaya kalkışmayacağından yüzde yüz emin olmasına rağmen, yine kapının her çalınışında, 'Acaba o mu geldi?''diye kapıya koşacağını, ya da her telefon çaldığında, 'Acaba arayan o mu?' diyerek telefonu açacağını biliyordu.

Telefonunun numarasını değiştirtmenin bir yararı olmayacağını da biliyordu genç kız. Ellis'in onun nerede oturduğunu bilmesi yeterliydi. Bütün gece bunları düşünen Sorrel, saat sabahın beşini bulduğu zaman, artık bundan sonra ne yapması gerektiğine karar vermişti.

Saat dokuzu beş gece, ona bu daireyi kiralayan emlak komisyoncusuna telefon ederek, bu daireyi bir başkasına kiralamasını ve kendisine başka bir daire bulmasını rica etti. Hemen arkasından da komisyoncuyla konuşmak üzere evinden çıktı.

Paranın yararlarını bir kez daha anlıyordu genç kız. Şu anda kendisi için daha sade, çalışan bir genç kıza uygun, küçük bir daire arıyordu.

Gittiği üçüncü komisyoncu da, "Bu çok zor bir iş," dedi ona. Sonra Sorrel'in şık kıyafetini şöyle bir baştan aşağıya kadar süzdü. "Ama eğer biraz paraya kıyıp, bir yıllık peşin öderseniz, bir şeyler bulabileceğimi sanıyorum."

Sorrel paranın hiç sorun olmadığını söyleyince, komisyoncu, elinde tek odalı küçük bir dairenin bulunduğunu söyledi hemen. Sorrel daha daireyi görmeden taşınmaya hazırdı. Komisyoncunun kendisine uzattığı anahtarları çantasına attıktan sonra hemen yeni evinin yolunu tuttu.

Komisyoncunun söylediği gibi, daire küçüktü, ama eli yüzü düzgün bir yerdi. Sorrel buraya hemen taşınmaması için hiç bir neden görememişti. Belki daha sonra odanın duvar kâğıtlarını değiştirebilirdi, ama şu anda bu kadarıyla da idare edebilirdi. Hemen komisyoncunun ofisine dönüp, gerekli kâğıtları imzaladı. Bu yeni dairesinin, eskisi kadar iyi bir muhitte olmaması umurunda bile değildi.

Şu anda Sorrel için en önemli şey, her şeyin bir an önce yapılıp bitirilmesiydi. İlk iş olarak eşyalarını taşıyacak birilerini aramaya başladı. İşin en zor yanı, yeni dairesini rahat bir şekilde döşemesiydi. Daire küçük olduğundan, evindeki eşyalarının hepsini yenisine geçiremeyeceğini biliyordu. Onun için iyi bir seçim yapmalı, sadece en gerekli olanları götürmeliydi. Sonunda, cumartesi günü için eşyalarını taşımayı kabul eden bir firma buldu.

Ondan sonraki birkaç gün için yeni perdeler satın aldı ve taktı. Daha sonra eski dairesinden götüreceği eşyaların bir listesini çıkardı. Eğer yeni gelecek olan kiracılar, bıraktığı eşyaları istemezlerse, o zaman Sorrel de bunları satacaktı.

Hamallar cumartesi günü bir saat rötarla gelmişlerdi. Sorrel onlara gidecek olan eşyaların listesini verdi. Adamların eşyaları pek o kadar dikkatli bir biçimde taşıdıkları söylenemezdi. Hamallardan biri elindeki sehpayı merdivenin tırabzanına çarptığı zaman Sorrel

gözlerini yumdu. Böyle şeyler olacaktı, çaresi yoktu.

Adamlardan birinin kapıdan içeri girdiğini duyan Sorrel, "Bayağı hızlı..." diyerek arkasını dönünce, cümlesinin gerisini tamamlayamadan öylece kaldı.

Ellis Galbraith antrede durmuş ona bakıyordu. Sorrel içinden hamallara lanetler yağdırıyordu. Eğer bir saat geç gelmemiş olsalardı, şimdiye kadar eşyalar çoktan yüklenmiş ve yola çıkmış olacaktı... Ve Ellis de buraya geldiği zaman boş bir daire ile karşılaşacaktı.

Sorrel hiçbir şey söylemeden genç adamı süzdü. Onun yeni adresini bilmediğini hatırlayınca, içi biraz rahatlar gibi oldu. Onun neden buralara kadar geldiğini merak etmeye başlamıştı. Ama Ellis'in açılış konuşması ziyaretinin amacını açıklamaktan çok uzaktı.

"Ne o, göç mü ediyorsun?"

Sorrel iğneli bir tonla, "Kimseye kira borcum yok," dedi. Ama Ellis'in elini koltuklardan birine dayayıp gözlerini odanın içinde dolaştırmaya başlaması üzerine, bundan sonra söyleyeceklerinin hiç hoşuna gitmeyeceğini hemen anladı.

"Ama ev sahibine... Bir borcun var... Öyle değil mi Sorrel?" Genç adamın gözlerinde rahatsız edici bir ifade belirmişti. "Yoksa seni beklemekten sıkıldı mı?"

"Sen..." Aynı anda hamamlardan ikisi kapıdan içeri girmişlerdi. "Çok işim var," diye söylendi genç kız. "Bana söylemek istediğin bir şey varsa, açıkça söyle ve..."

Ama Ellis'in odada bulunanlara aldırdığı bile yoktu. Kendinden gayet emin bir tavırla çevresine son bir kez daha göz attıktan sonra Sorrel'e dönerek, "Bu akşam seni yemeğe çıkarmak için uğramıştım," dedi. Sesi nazik çıkmıştı, ama gözlerindeki ifade oldukça sertti.

"Yani beni..." Hamalların yeniden odaya dönmeleri üzerine Sorrel sustu. Onunla yalnız başına konuş-

mak istiyordu. "Benimle yatak odasına gel."

Genç adamın gözlerinde beliren imalı bakış karşısında onu boğabilirdi.

"Bak böyle bir davete hiçbir zaman hayır diyemem," dedi Ellis.

Sorrel öfkeli adımlarla yatak odasına doğru yürüdü. Ellis'in peşinden gelip gelmemesi umurunda bile değildi artık. Yatak odasının kapısının arkasından kapandığını duyunca öfkeyle genç adama doğru döndü.

"Eğer olayı tam olarak anlamadıysan, Ellis Galbraith, sana açıklayayım. Ben..."

"İyi bir açıklama olacağa benziyor," diye onun sözünü kesti genç adam.

"Öyle olacak," dedi Sorrel sertçe. "Seni görüp görmemenin benim için hiçbir önem taşımadığını artık anlamış olman gerek."

Ellis'in kılı bile kıpırdamamıştı, ancak hafifçe gözleri kısılmıştı. Yumuşak bir sesle, "Korkuyor musun Sorrel?" diye sordu.

Sorrel yutkundu. Ellis'in gerçeği öğrenmemesi için bir şeyler yapmalıydı.

"Her genç kızın düşlerinde yatan şövalye olmadığını biliyorsundur herhalde Ellis... Artık gerçekleri görmenin zamanı gelmedi mi?"

Genç adamın yine kılı bile kıpırdamamıştı. Düşünceli bir tavırla karşısında duran Sorrel'i inceliyordu. Genç kız, onun kafasından ne geçirdiğini bilemiyordu.

"Yine aynı şeyi yapıyorsun."

"Ne yapıyorum." diye parladı genç kız.

"Kaçıyorsun."

"Ben kaç..." Birden durdu ve umursamaz bir tavırla omuzlarını silkti. "Demek buradan taşınmamı buna yordun." Ama daha bu sözcükler ağzından çıkmadan gözlerindeki ifade Ellis'in gerçeği anlamasına yet-

mişti.
"Tanrım!" diye fısıldadı genç adam. "Demek nerede oturduğunu biliyorum diye buradan taşınıyorsun?"
Sorrel ondan kurtulmanın tek yolunun, her zamanki umursamaz tavrına bürünmesi olduğunu biliyordu. Saçlarını eliyle arkaya attı ve dik dik onun gözlerinin içine baktı. "Nasıl kendinden bu kadar emin olabiliyorsun, hiç anlamıyorum Ellis Galbraith," dedi kelimeleri yaya yaya.
Ama bu saldırı bile Ellis'i etkilememişti. Genç adamın dudaklarında kendinden emin bir gülümseme belirmişti.
"Anladığım kadarıyla bana yeni adresini vermeye niyetli değilsin."
Sorrel suni gülümsemelerinden birini dudaklarına yapıştırdıktan sonra ona baktı. "Neden vermeyecek mişim ki? Listemin başında senin adın var, bilmiyor muydun?"
Ellis'in iyice keyiflenmeye başladığı, gözlerindeki parıltıdan belli oluyordu. Bakışlarını bir an bile genç kızın gözlerinden çekmeden, "Burada olduğuma göre, seni bu zahmetten kurtarabilirim," dedi.
'Kurtarırsın ya!' diye geçirdi içinden Sorrel. Ona yeni adresini vermemekte kararlıydı. Zaten Ellis de bunu biliyordu, ama onu kızdırmak için böyle söylüyordu besbelli.
"Erkek arkadaşın yeni adresini öğrenme şansına sahip mi?"
Sorrel hayretle, "Rod Drury'yi mi kastediyorsun?" diye sordu.
"Yoksa hayli kalabalık bir listen mi var?"
Sorrel bu sorunun soruluş tarzını hiç beğenmemişti. Aslında soru da güzel değildi, işin aslına bakılırsa, bu

konuşma hiç güzel değildi.
Monoton bir sesle, "Rod Drury ile bir daha görüşmeyeceğim," dedi. İçinden, Ellis'in bir an önce buradan çıkıp gitmesi için dua ediyordu.
Ellis, "Ona, evlilik konusunda bir ümit vermektense, buradan gitmeyi daha uygun buldun, öyle mi?" diye sorunca, Sorrel başını kaldırıp onun yüzüne baktı. İlk kez Ellis, onun taşınmasının nedeninin, kendisinin dışında birinden kaynaklanabileceğini düşünüyordu. Sorrel'in içi biraz olsun rahatlamıştı.
Genç adamın dudaklarında kocaman bir gülümseme belirmişti. "Desene elindeki liste bayağı kabarık."
Sorrel onun ne demek istediğini çok iyi anlamıştı. Genç adam onun pek çok evlenme teklifi aldığını ama bunların hepsini reddettiğini sanıyordu. Bu çok hoşuna gitmişti. Ellis'in, gözlerinin içindeki gülümsemeyi görmemesi için, başını önüne eğdi. Kendini iyice toparladığına kanaat getirdiği zaman, yeniden başını kaldırdı ve genç adamın gözlerinin içine baktı.
"Bakıyorum kompliman yapmak konusunda hiç sıkıntı çekmiyorsun, Ellis Galbraith," dedi ters ters. Direncinin zayıflamaya başladığını anlayınca, ona arkasını dönüp, pencereye doğru yürümüş ve dışarıya bakmaya başlamıştı. Monoton bir sesle, "Çok işim var," dedi. Arkasını dönüp ona bakmamakta ısrar ediyor, genç adamın, ne demek istediğini anlayıp bir an önce burdan gitmesini istiyordu.
"Bu akşam benimle birlikte yemek yiyecek misin?"
Sorrel pencereden dışarı bakmaya devam ederek, "Hayır, sağ ol," dedi. Odada uzun bir sessizlik oldu. Birazdan Ellis bu odadan çıkıp gidecekti ve onun nereye taşındığını bilmediği için de, bir daha görüşmeleri mümkün olmayacaktı.
Sorrel onun aklından neler geçtiğini tahmin edemi-

yordu. Ellis'in gür sesi birden aralarında uzayan sessizliği bozdu. "Umarım mutlu olursun."

O zaman Sorrel, onun genç kızın kendisini bir daha görmek istemediğini artık kabul ettiğini anladı.

Yerinden kıpırdamadan pencerenin yanında durmaya devam etti. Yatak odasının kapısının arkasından yavaşça kapandığını duyduğu zaman bile başını çevirip arkasına bakmadı. Genç adamın uzaklaşan ayak seslerini dinledi bir süre. Tanrım! Onu ne kadar çok seviyordu!

Ellis sokağa çıktığı zaman başını kaldırıp yukarıya bakmamıştı. Sorrel artık onu bir daha göremeyeceğine inanmaya başlamıştı.

Hamallardan biri Ellis'in yanına yaklaşarak eliyle genç adamın Jaguar'ına işaret etti. Aralarında bir şey konuşuyorlardı. Sorrel onların kahkahalarını durduğu yerden duyabiliyordu.

Son eşyası da yerine yerleştirilmişti artık. Hamallara paralarını verip teşekkür ettikten sonra, Sorrel, kendini koltuklardan birine attı. Niyeti biraz dinlendikten sonra mutfaktaki eşyalarını yerlerine yerleştirmekti.

Son çatalı da mutfaktaki göze yerleştirdiğinde sinirleri epeyce sakinleşmişti, hatta acıktığını bile hissediyordu. Gardırobu açıp elbiselerini yerleştirmeye başladı. Ellis'i kafasından atmakta kararlıydı. Artık onunla kesin olarak ayrılmışlardı, daha fazla onu düşünüp kendini gereksiz yere üzmesinde bir yarar yoktu.

Ellis'i düşünmeyeceğine göre, kafasını oyalayacak başka bir konu bulmalıydı. Örneğin, bundan sonra nasıl bir kişiliğe bürüneceğini düşünebilirdi. Sosyetik kadın kişiliğinin kendisine uymadığını sonunda fark etmişti. Mr. Ollerenshaw onun hayatını yaşamasını ne kadar çok istemişti. Ama Sorrel denemiş, ancak kısa

bir süre içinde bunun kendine göre bir yaşam tarzı olmadığını görmüştü. Artık yaşlı adamın mezarında rahat uyuyacağından emindi genç kız. Ama böyle boş boş oturmak da Sorrel'e göre bir iş değildi.

Ne kadar denerse denesin, bir türlü Ellis'i kafasından çıkarıp atamıyordu işte! 'Umarım mutlu olursun!' demişti ayrılmadan önce. 'Mutlu olacağım!' diye yemin etti Sorrel. Artık on yedi yaşında olduğundan çok daha güçlüydü. Yeniden sekreterlik kurslarına gidebilirdi... Son sekiz yıl içinde unuttuğu şeyleri tekrar öğrenebilirdi... Bir zamanlar işinde ne kadar başarılı olduğunu biliyordu, yeniden aynı başarıyı sağlamaması için hiçbir neden yoktu.

Ama birden aklına bir şey geldi. Belki de başarılı olmasının sırrı, sevdiği bir işte ve sevdiği adamın yanında çalışmasından kaynaklanıyordu. Ellis'i gördüğü zaman bütün günün yorgunluğunu bir anda üstünden attığını hatırladı.

Ellis'i kafasından atıp, yeniden elbiselerine döndü. Artık bundan sonra iş kadını olacaktı. Kendine yeni bir iş, yeni bir patron bulacaktı.

Ama başarılı olma duyguları, mutfağa geçtiği zaman büyük bir darbe yedi. Biraz önce, büyük bir özenle yerleştirdiği mutfaktaki raflardan biri, son anda kendini bırakıvermişti. Sorrel bir eliyle rafı tutarken, diğer eliyle de, rafın üstünde duran eşyaları tezgâhın üstüne indirmeye çalışıyordu. Rafın üstü boşalınca, gevşeyen çiviyi yeniden yerine itti ve rafın yeniden düşmemesi için dua etti.

Ama duaları kabul olmamıştı. Sorrel bir tornavidaya ihtiyacı olduğunu biliyor, ama tornavidanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu. 'Keşke Rod burada olsaydı!' diye geçirdi içinden. Öbür daireye taşındığı zaman, bu gibi sorunlarda Rod ona yardımcı olmuştu. O sıra-

da yanında, kendine yardımcı olacak biri olduğu için şanslıydı, ama şu anda bütün bu sorunların üstesinden gelmek kendisine kalmıştı. Sorrel yenilgiye uğramamakta kararlıydı.

Tornavidası olmadığına göre bu işi başka bir aletle çözümlemesi gerekiyordu. Önce tırnak törpüsüyle, ardından da ekmek bıçağıyla denedi... Ama vida, duvardaki yerine oturmamakta hâlâ ısrar ediyordu.

Sonunda yenildiğini kabullenmek zorunda kaldı. Artık bu tür işlerin erkek işi olduğunu ve kendisinin bu gibi konularda çok beceriksiz olduğunu kabullenmişti. Tam bu sırada kapının zilinin çalındığını duydu.

Saçlarını, tepesinde bir lastikle at kuyruğu halinde toplamış, üstünde solmuş bir blucin ve eski bir tişört bulunan Sorrel kapıya doğru yürüdü. Artık o eski havasından iyice çıkmıştı. Bu saatte onu kimin aradığını merak ediyordu. Belki de komşularından biri, bir yardıma ihtiyacı var mı diye kapıdan uğramıştı.

Ama kapıyı açtığı zaman, Sorrel'in gözleri hayretten faltaşı gibi açıldı. Karşısında Ellis Galbraith duruyordu. Genç adam onu tepeden tırnağa kadar şöyle bir süzdü. Halbuki Sorrel onun çoktan kente dönmüş olduğunu sanıyordu. Kendisiyle yemeğe çıkamayacağını anlayınca, kendine yeni bir hanım arkadaş bulduğunu sanıyordu... Ama ne kadar yanıldığını şimdi anlıyordu.

"Buraya nasıl..." Ses telleri felce uğramıştı sanki.

Ellis kolunun altına sıkıştırdığı paketi ona doğru uzattı. "Hamallardan nereye gittiğini öğrenip, sana bu gece aç kalmaman için yemek getirmiş olan, iyi niyetli bir adama kötü söz söylemezsin, değil mi?"

Ondan kaçabilmek için kendine yeni bir daire bulup, ondan yeni adresini gizli tutabilmek için o kadar eziyete katlandıktan sonra genç adamı karşısında görünce, Sorrel köpürmüştü.

Ama Ellis ona öfkesini boşaltma fırsatını vermedi bile. Dudaklarında şeytanca bir gülümseme ile, elindeki paketi genç kızın burnuna doğru tuttu. Paketten nefis yemek kokuları yükseliyordu.

"Teslim ol artık Sorrel... Karnının ne kadar aç olduğunu biliyorum."

Sorrel genç adamın kendini alt ettiğini kabullenmek zorundaydı. Şu anda onu içeri davet etmekten başka seçeneği yoktu. Yine de, onun içeri girmesi için kapıyı açarken, yüzünde hiç de istekli bir ifade yoktu.

Sakin bir tavırla ondan yana döndü ve "Yanında tornavidan var mı?" diye sordu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Mutfaktaki rafın tamiri daha sonraya kalmıştı. Ellis'in de en az kendi kadar aç olduğunu fark eden Sorrel, onun soğumuş yemekleri yemek istemeyeceğini anladığından, aceleyle masanın üstünü toplamaya başlamıştı. Kutudan çıkardığı iki tabağı iyice yıkadıktan sonra dolaptan da şarap bardaklarını çıkardı.

Şarap bardaklarını bulmuştu, ama açacak ortalarda görünmüyordu. Bunun üzerine Ellis, "Sana izciyken öğrendiğim bir numarayı göstermemi ister misin?" diye takıldı.

Ellis çakısının ucundaki tirbuşonla şarabı açmaya çalışırken, Sorrel de, onu izci kıyafetleri giymiş küçüklük haliyle gözlerinin önüne getirmeye çalışıyordu. Bu hayal, kendi doğuracağı bir çocuğun hayaline dönüşünce, oturduğu koltuğun kollarını sıktı.

Yemek boyunca Ellis havadan sudan konulardan söz açtı. Yemeklerini dostça bir hava içinde yediler. Sorrel duyduğu rahatlık hissinin midesine inen yemeklerden kaynaklandığını tekrarlıyordu kendi kendine.

Ama bu kez gerçeklerle yüzleşmeye karar verdi genç kız. Bu rahatlık yemeklerden gelmiyordu. Ellis'in karşısında olduğu gibi davranabildiği için böylesine rahattı.

Tabakları boşalır boşalmaz Sorrel hemen ayağa kalktı. Masanın üstündeki tabakları mutfağa götürürken, "Artık geç oldu," dedi genç adama.

Ellis'in sandalyesinden kalktığını duydu. Genç adam yanına gelince, kalbi küt küt atmaya başlamıştı.

"Sana yardım etmeden buradan gideceğimi mi sanıyorsun?" diye fısıldadı Ellis onun kulağına.

Sorrel onun tarafından kapı dışarı edildiği günü düşündü. 'Bir kez yapmıştın ama,' diye geçirdi içinden. Ancak, genç adamdan yana döndüğü zaman, yüzü duygularını yansıtmıyordu. Zaten Ellis de ona bakmıyordu. Genç adam mutfaktaki, yerinden çıkmış olan rafa bakıyordu.

Onun daha fazla burada kalmasını istemeyen genç kız telaşla, "Yarın birini çağırıp tamir ettiririm," dedi.

"Yarım kalmış işlerden hiç hoşlanmam," dedi Ellis onun gözlerinin içine bakarak.

Genç adamın kendinden bir cevap beklediğini hisseden Sorrel tedirginleşmeye başlamıştı. Yemek boyunca süren rahat havasını kaybediyordu artık. Bir zamanlar, onu hiç acımadan kapı dışarı atan adam şimdi karşısında durmuş, ondan kendisine güvenmesini bekliyordu. Güvenmek! Ona güvenmek! Ama Ellis'in onunla ilgili, bilmediği daha pek çok şey vardı!

Sorrel'in sinirleri bir yay gibi gerilmişti. Eğer bu kez ona güvenirse, genç adamın kısa bir süre sonra kendisini sorguya çekeceğini çok iyi biliyordu... Örneğin bu dairenin kirasını verenin kim olduğunu öğrenmek isteyecekti.

Bakışlarını genç adamın gözlerinden kaçırdı. O gözlerdeki, 'Bana güven,' diyen bakışa daha fazla tahammül edemeyecekti.

"Eh, madem bana yardım edesin diye seni içeri davet ettim, bari işlerini bitir de öyle git," dedi Ellis'e.

Genç adamın gözlerinin hâlâ üstünde olduğunu fark etmemiş gibi davranarak, ona arkasını döndü ve lavaboya yürüdü. Bulaşık tasına da su doldururken onun mutfaktan çıktığını duydu.

Sokak kapısının kapandığını duyduğu zaman, genç adamın kendini ikna etmekten vazgeçip evine gitmeye karar verdiğini düşündü. Bütün gücünü yitirdiğini sandığı bir anda Ellis'in kapıdan içeri girdiği duydu. Sanki hiçbir şey olmamış gibi sakin sakin tabakları yıkamaya devam etti.

Ellis elinde tuttuğu garip bir aleti Sorrel'in burnunun dibinde salladı. "Eğer tornavidan yoksa," dedi ga-

yet keyifli bir tavırla. "O zaman Konfiçyus'un yaptığını yap."

"Konfiçyus ne yapmış ki?'

"Tornavidası olmadığını görünce, elindeki olanaklardan yararlanmış." Ellis bunları Çinli aksanıyla söylemişti, Sorrel kahkahalarla gülmemek için kendini zor tuttu.

"Konfiçyus'un zamanında tornavidanın daha icat edilmemiş olduğunu sanıyordum," dedi Sorrel.

Ellis gülümseyerek genç kadının yüzüne baktı. "Demek sözlerime inanmıyorsun hain kadın," diye katıldı ona.

"Sanki sana yalancı mı dedim şimdi?" Bu tatlı ağız dalaşı Sorrel'in neşesini yerine getirmişti. Ama dikkatli olmazsa kendini ele vereceğini de biliyordu. Ellerini aceleyle kurularken, "Yatak odasında yapmam gereken bazı işlerim var," dedi.

Ellis'in kendisini dikkatle izlemekte olmasına aldırmadan mutfaktan dışarı çıktı. Kendini toparlayana kadar bir süre yatağın üstünde oturdu. Mutfaktan hiç ses gelmemesi dikkatini çekmişti.

Ama birkaç dakika sonra mutfaktan yeniden sesler gelmeye başlamıştı. Sorrel rahatladığını hissetti. Gelecek sefere, daha dikkatli olması gerektiğini hatırlattı kendisine.

Ellis ile aynı yerde bulunmanın tehlikeli olduğunu bildiğinden, inatla yatak odasında kaldı. Mutfaktan gelen sesler kesildiği zaman, onun işini bitirmiş olduğunu düşünerek yerinden kalktı. Niyeti, ona yemek ve tamir için teşekkür etmek sonra da genç adamı uğurlamaktı. Eğer Ellis gitmek istemezse, o zaman yorgunluğunu bahane ederek onu yollayacaktı.

Ancak olaylar düşündüğü gibi gerçekleşmedi. Bir kere, rafın onarımı umduğundan daha kısa bir süre içinde bitmişti. İkincisi, Ellis onu mutfağa çağırıp yaptığı iş için ondan teşekkür bekleyeceği yerde, yatak odasının kapısına kadar gelmiş ve, "Hadi içeri gel de bana tabloların nereye asılacağını göster," demişti.

"Şey... Ben..." Genç adamın gitmeye niyetli olmadığını fark edince Sorrel ne yapacağını şaşırmıştı. Daha fazla böyle... Birlikte... Olmaya tahammül edemeyecekti. Sonunda, "Gecenin bu saatinde duvara çivi çakılmaz, " demeyi başardı. "Daha tanışmaya fırsat bile bulamadan, bütün komşularımın benden nefret etmelerini istemem."

Düzgün duran yatak örtüsünü yeniden düzeltmek için eğildi. Doğrulduğu zaman, Ellis'in büyük bir dikkatle kendini incelediğini gördü... Genç adamın gözlerindeki sevgi dolu ifadeyi fark edince, birden ne yapacağını şaşırdı.

"Çok... Çok geç oldu," diye kekeledi genç kız. "Artık... Gitsen iyi olacak."

"Eğer gerçekten bir hanımefendi olsaydın, geceyi..." Genç adamın gözleri anlamlı bir ifadeyle yatağa doğru kaymıştı. "Şuradaki..." Şimdi gözlerinde muzip bir parıltı dolaşıyordu. "Kanepede geçirmemi önerirdin."

Sorrel onun kanepeyi hiç bir zaman düşünmemiş olduğundan adı gibi emindi.

Genç adamın dudaklarındaki gülümsemeye kendisinin neden olduğunu biliyordu. Elinde olmadan o da genç adama gülümsedi. "Senin gerçek bir beyefendi gibi kanepede uyuyacağını bilsem... Kim bilir?" Genç kızın gözlerinin içi gülüyordu şimdi. "Düşünebilirdim."

Ellis kapıdan ayrılıp ona doğru ilerlemeye başlayınca, genç kızın dudaklarındaki gülümseme silindi. Ellis onu omuzlarından tuttu. Bu kadarcık bir dokunuş bile genç kızın bütün gücünü yitirmesine yetmişti.

Ellis dostça, "Beni kapıya kadar geçirir misin?" di-

ye sordu.

Sorrel hiçbir şey söylemeden yerinden kalktı ve onunla birlikte kapıya kadar gitti. İşte o zaman, içinde, başını genç adamın geniş omzuna yaslamak arzusu uyandı. Böyle bir şey yapmaması gerektiğine kendini inandırmaya çalışırken, Ellis'in tok sesi, aralarındaki sessizliği bozdu.

"Tabloları yarın asarım. Erkenden gelirim."

Sorrel başını salladı. Genç adamı kapıda karşısında bulduğu dakikadan beri hep bu anın gelip çatacağını biliyordu. Artık buna bir son vermesi gerekiyordu... Kendi iç huzuru için bu işi daha fazla uzatmamalıydı. Genç adamdan uzaklaştı. Ona yakın olduğu zaman bütün gücünü yitirdiğinin farkındaydı.

"Seni bir daha görmek istemiyorum... Ellis," dedi yavaşça. Bu kez genç adamın, söylediklerini olduğu gibi kabul etmesini diliyordu içinden. Ellis, onun yine kendisinden kaçmaya çalıştığını sanabilirdi. Ama artık hiçbir şey umurunda değildi genç kızın. Her kapı çaldığında, 'Acaba o mu geldi!' diye kapıya koşmaktan bıkmıştı artık.

Aralarındaki sessizlik, Sorrel'in sinirlerini yıpratacak kadar uzamıştı. Sonunda, daha fazla dayanamayarak başını kaldırdı ve genç adamın yüzüne baktı.

Ellis'in yüzünde ne gibi bir ifade görmeyi umduğunu kendi de bilmiyordu, ama en azından şu anki ifadeyi bulmayı ummamıştı. Ellis ondan kendine biraz daha zaman tanımasını istiyordu. Hayır, 'Elveda,'da demiyordu... Genç adamın yüzü çok ciddiydi. Gözleriyse... Sorrel onun gözlerindeki bu ifadeyle bir kere daha karşılaşmış olduğunu hatırlıyordu... Evet o gözler, istediği cevabı alana kadar buradan gitmeye niyetli olmadığını söylüyordu.

"Beni bir daha görmek istememenin sebebini öğre-

nebilir miyim?" Dikkatle genç kızın gözlerinin içine bakıyordu.

Sorrel ise, ne yapacağını şaşırmış bir haldeydi. Cevabının Ellis için çok önemli olduğunun farkındaydı. Ona yalan söyleyemeyeceğini hissediyordu.

"Eğer birbirimizi görmeye devam edersek, kontrolünü kaybedeceğinden mi korkuyorsun yoksa?" diyen Ellis, ondan bir cevap almakta kararlı görünüyordu.

Sorrel bir an için, iğneleyici birkaç laf ederek genç adamı kışkırtmayı düşündü. Ona kendini beğenmiş bir adam olduğunu ve ilgi duyduğu her kadının ona kapısını açmak zorunda olmadığını söyleyebilirdi. Ama genç adamın burnubüyük bir insan olmadığını kendisi de biliyordu. Sorrel bundan vazgeçti... Bunun bir yararı olmayacaktı. Genç adamın delici bakışları, istediği gibi bir cevap almadan buradan gitmeyeceğini, bu kez kaçması için ona bir fırsat tanımayacağını söylüyordu.

Sorrel konuşmaya başladı, ama sanki bu konuşan kendisi değil de başkasıymış gibi geliyordu ona. Çünkü iradesinin dışında bir konuşmaydı bu.

"Çok haklıydın... Ellis," dedi. "Bir zamanlar beni kötü bir şekilde... İncittiğini söylediğin zaman... Çok haklıydın." Boğazı kurumuştu, ama konuşacak, gerçeği sonuna kadar söyleyecekti. "Aynı acıyı bana bir kez daha yaşatmana izin veremem Ellis"

Aralarında uzun bir sessizlik oldu. Sorrel onun, söylediklerini duymadığına inanmaya başlamıştı artık. Belki de duymamış gibi davranmayı tercih etmişti.

Ama Ellis onun söylediklerini duymuştu. "Şimdi bana, sekiz yıl önce aldığın... bir karar yüzünden... bir daha güvenmeyeceğini mi söylemek istiyorsun?"

Sorrel'in gözleri yaşlarla dolmuştu. Genç adamın bunu fark etmemesi için, başını yere eğdi. Kırık dökük

bir sesle, "Son kez bana, 'Umarım mutlu olursun,' demiştin Ellis, hatırladın mı? Sanırım sen yanımda olmazsan gerçekten mutlu olma şansım olacak."

Ellis onun, duygularını saklamasına fırsat vermeden, çenesini eliyle tutup başını kendine doğru kaldırdı. Bakışları karşılaştı. Uzunca bir süre, Ellis gözlerini genç kızın hüzün dolu gözlerinden çekmedi.

Sorrel böyle hazırlıksız yakalandığı için daha sonra pişmanlık duyup duymayacağını bilemiyordu, ama nedense kendini genç adamın kollarından bir türlü kurtaramıyor, sanki yuvasına dönmüş bir kuş yavrusu gibi, onun kollarının sıcak çemberinin içinde duruyordu.

Ellis gayet ciddi bir tonla, "Seni sevdiğimi biliyorsun Sorrel," dediği zaman genç kız bir süre boş gözlerle onun gözlerinin içine baktı. Yine hayal gücü ona bir oyun oynuyordu galiba. Ama Ellis, "Seni çok seviyorum Sorrel," diye tekrarlayınca, duyduklarının, hayal gücüyle bir ilgisi olmadığını anladı genç kız. "Seni her zaman sevdim," diye sözlerini bitirdi Ellis.

Yavaşça onu dudaklarından öptü genç adam. Ve gözyaşları Sorrel'in yanaklarından aşağı akmaya başladı. Ellis dudaklarına son bir veda öpücüğünü kondururken, Sorrel kalbinde dayanılmaz bir sızı duydu... Çünkü Ellis onun, kendini bir daha görmek istemediğini kabul etmişti artık.

Ellis onu bir daha öpmedi. Sorrel'in onsuz da mutlu olabileceğini öğrendikten sonra, orada daha fazla kalması için bir neden görmemiş olmalıydı. O son veda öpücüğünden sonra, tek kelime bile etmeden kapıdan çıkıp gitti.

Ve Sorrel o gece, hayatında hiç ağlamadığı kadar çok ağladı. Ellis'in bir kez daha kendisini incitmesini istememişti, ama incitmişti işte! Ona, onu bir daha görmek istemediğini söylemişti, ama şu anda onu görmeyi ne kadar çok istiyordu! Yeniden gözlerinden yaşlar boşandı. Neden Ellis, ona sevdiğini söylemişti sanki?

Sabah olduğu zaman daha sakin düşünmeye başlamıştı. Ama banyodaki aynaya bir göz attığı zaman, o şiş gözleriyle bugün sokağa çıkamayacağını anladı.

Canı yemek yemek istemiyordu. Kahvesini alıp oturma odasındaki koltuklardan birine oturan genç kız, ona, hayatından çıkıp gitmesini söylemekle iyi edip etmediğini düşünüyordu. Ellis ona, onu sevdiğini söylemişti, ama bir zamanlar Wenda Sykes'ı da sevmişti. Ama şimdi kadına baktığı zaman, gözlerinde sadece nefret ve tiksinti vardı.

O gece Ellis'in gözlerinde beliren o nefret ve tiksintiyi hatırlayan Sorrel, genç adamın kendisine de öyle bakmasına tahammül edemeyeceğini biliyordu. Onu sevdiğini söylemişti, ama Wenda'ya olan sevgisi nasıl sona erdiyse, bir gün kendisine olan sevgisi de sona erebilirdi.

İçinden bir ses ona, Ellis'i aramasını, genç adama her şeyi anlatmasını söylüyordu, ama Sorrel bu duygularını kontrol altına almasını bildi. Ellis bir kere onu reddetmişti, şimdi yeniden reddetmemesi için hiçbir neden yoktu. Ama Sorrel, ikinci bir kez reddedilmeye dayanamayacağını biliyordu.

Öğle saatleri geldiğinde, Sorrel, gece Ellis ile aralarında geçen konuşmaları belki yüzüncü kez kendi kendine tekrarlıyordu. Artık Ellis'i aramayacağını çok iyi biliyordu. Eğer böyle bir şey yapmaya kalkarsa, kendini aptal durumuna düşüreceğinden emindi genç kız. Gözleri yeniden yaşlarla dolmaya başlamıştı. Açlık duygusu hâlâ ona yabancıydı. Yemek saati geldiğinde harıl harıl duvarlara tabloları asmakla meşguldü.

Çekici gereğinden fazla bir hırsla kullandığının far-

kındaydı ama bu, içinde birikmiş olan öfkesini azaltmıştı. Son tabloyu da yerine astıktan sonra düşünceleri yeniden Ellis ile aralarında geçen konuşmalara kaydı. Genç adam ona, 'Seni her zaman seveceğim,' derken yalan söylemişti, bundan emindi artık.

Konuşmalarından, sanki onu her zaman sevmiş gibi bir hava çıkıyordu, ama Sorrel buna da inanmıyordu. Burnunu çekti, yanaklarında süzülen yaşları elinin tersiyle sildi. Sorrel'i sevmesine rağmen, başka bir kadına âşık olabilmiş hatta onunla nişanlanmıştı... Öyleyse?

Aradan haftalar geçiyor, ama Ellis onu ne telefonla arıyor ne de kapısına geliyordu. Artık Sorrel aralarında her şeyin bittiğine iyice inanmaya başlamıştı. Sorrel'in kendisini bir daha görmek istemediğini Ellis kabullenmiş olmalıydı... Sorrel'in onsuz daha mutlu olabileceğini anlamıştı. Tanrım! Neden bu yalanı söylemişti sanki?

Aradan üç hafta geçmişti. Sorrel artık hayatına bir çekidüzen vermesinin zamanı geldiğine inanmaya başlamıştı. İlk işi, sekreterlik okuluna gidip eylül ayında başlayacak olan kursa yazılmak oldu.

Ama eylül ayına kadar daha çok vardı. Bu arada kendini oyalayacak bir şeyler bulması gerekiyordu. Daha şimdiden, çok kısa bir süre önce yaşadığı o sosyetik hayatı, ona, asırlar önce yaşanmış bir olay gibi gelmeye başlamıştı. O dönemde tanıştığı insanlarla yeniden ilişki kurmak içinden gelmiyordu. Hem zaten o hayat ona hiçbir zaman uygun gelmemişti.

Sonunda, oturduğu daireyi yeni baştan dekore etmeye karar verdi, ancak önce ailesinin yanına gidip, hafta sonunu onların yanında geçirecekti. Babası evin dekore etme işlerini hep kendisi yapardı. Bu nedenle ondan bazı yararlı bilgiler alabilirdi.

Sorrel bir zamanlar ailesiyle birlikte oturduğu evin önünde arabasını park ettiği zaman, annesinin ön bahçede çiçeklerle uğraştığını gördü. Annesi kendisini güllerine öylesine vermişti ki, kızının geldiğini fark etmemişti bile. Sorrel bahçe kapısını itip içeri girdi ve annesine doğru yürümeye başladı.

O sırada başını kaldıran Helen Maitland, kızının geldiğini görünce, "Neden bana..."

"Geleceğimi bildirmedim, değil mi?" diye onun yarıda kalan cümlesini tamamladı Sorrel. Annesinin yanaklarından öptükten sonra, "Eğer haberli gelseydim, her işini bırakıp bana yemek hazırlamaya kalkışacağını biliyordum," dedi. "Böylesine güzel bir günde senin eve kapalı kalmanı istemedim."

Helen Maitland kızını şöyle bir baştan aşağı süzdükten sonra, onun koluna girdi ve birlikte mutfağa yürüdüler.

"Kilo vermişsin," dedi annesi. "Ev yemeklerine ihtiyacın var senin."

Günün geri kalan bölümü çok güzel geçmişti. Sorrel babasına, evini yeni baştan dekore etmek istediğini söylediği zaman, babası ona eviyle ilgili bir sürü soru sormuş ve aldığı cevaplara göre, kızına neler yapabileceğini söylemişti.

Ertesi gün, babası yanaklarına biraz renk gelmesi için ona kırlarda yürümesini önerdi. Babasının çok haklı olduğunu düşünen Sorrel kırlara çıkmaya karar verdi, ama yürüyerek değil, arabasıyla dolaşacaktı.

Sanki bilinçaltı onu, Kinglingham'e gitmeye zorlamıştı. Bugüne kadar oraya gitmeye hiç cesaret edememişti, ama bugün, Sorrel bir zamanlar Ellis ile birlikte çalıştıkları binaya gidecek gücü bulmuştu kendisinde.

O eski binanın yerine şimdi yeni bir binanın yükseldiğini gören genç kız o günlerin çok gerilerde kaldığını

anladı. Artık ona geçmişi hatırlatacak en ufak bir anı bile kalmamıştı. Evine doğru yol alırken, Sorrel yıkılan o eski bina gibi, eski acılarının da kalbinden bir gün sökülüp gitmesini diliyordu.

Salford Foley'den pazar akşamı ayrıldı. Annesinin geceyi onlarla birlikte geçirmesi için ısrar etmesine rağmen, bir an önce evine dönmek istiyordu genç kız.

"Çok güzel vakit geçirdim," dedi annesine. "Ama yarın sabah ilk iş duvar kâğıdı satan dükkânları dolaşmak istiyorum."

Babasının önerilerine uyan Sorrel iki hafta gibi kısa bir süre içersinde o küçücük daireyi baştan başa duvar kâğıdıyla kaplamıştı. Kendini yeniden boş kalmış hisseden genç kız, sekreterlik kursu açılana kadar kendini oyalayacak yeni bir iş aramaya başladı.

Ama bir türlü yapacak bir şey bulamıyordu. Hafta sonunu ailesinin yanında geçirmek de istemiyordu. Annesinin ondaki tedirginliği kısa bir sürede fark edeceğini biliyordu. Boş yere ailesini üzmesinin anlamı yoktu. Gazetede, 'Nerede ne var' sütununu okumaya başladı.

Porselen bebekler sergisine gitmek istemiyordu. Pul koleksiyonları sergisi de onu pek açmamıştı. Gözleri satırların üstünde kayıyordu. Bir ara gözüne manzara tabloları sergisinin ilanı ilişti. Buna hiç gidemezdi!

Bir süre daha gazeteyi taradıktan sonra, manzara tabloları sergisine neden gitmeyeceğini düşünmeye başladı. Neden bu sergiye gitmekten bu kadar korkuyordu. Orada Ellis ile karşılaşmaktan korktuğu için mi?

Ellis'in orada bulunması onu neden ilgilendiriyordu ki? Onunla başka bir yerde de karşılaşabilirdi. Bir hayat boyu, Ellis'in gitme ihtimalinin bulunduğu yerlerden kaçacak mıydı? Hem neden korkuyordu sanki?

Geçenlerde gazetede okuduğu bir makale aklına gel-

di. Yıllarca birbirini görmemiş olan çok eski iki arkadaş bir gün Çin Seddi'nde karşılaşmışlardı. Onlar Çin Seddi'nde karşılaştılar diye ille kendisi de Ellis ile karşılaşacak değildi ya. İyi ama, Rod Drury'nin ailesiyle tanışmaya gittiği o hafta sonunda sekiz yıldan beri görmediği Ellis ile karşılaşmamış mıydı?

Yeşil elbisesiyle aynada kendine son bir kez göz atarken, 'Boş ver,' diye geçirdi içinden. 'Nasıl olsa Ellis şimdi kentteki evinde keyif çatıyordur.' Herhalde o gece dans ettiği sarışına benzeyen başka bir kadınla birlikteydi...

Müzenin sergi salonu çok sessizdi. Geldikten birkaç dakika sonra, Sorrel buraya geldiği için pişman olmaya başlamıştı. Ellis'in hayali bir türlü peşini bırakmıyordu. Her baktığı tablo ona, Ellis'in kentteki evinde, birlikte geçirdikleri o pazar gününü hatırlatıyordu.

'Oh, Ellis!' diye inledi için için. O an daha fazla ayakta duramayacağını anlayarak, kendisine en yakın olan sütuna tutundu. Biraz toparlanınca, buraya kadar gelecek cesareti bulduğu için, kendi kendini tebrik etti. Cumartesi gününü çok iyi bir şekilde değerlendirmişti... Artık evine gidebilirdi.

Ama durduğu yerden daha bir adım uzaklaşmadan, kafasında alarm zilleri çalmaya başladı. Salonun sessizliğini bozan konuşma sesleri, salona birilerinin girdiğini gösteriyordu.

Birisi, "İyi günler Mr. Galbraith," diyordu. "Size telefonla bildirdiğim tablolar..."

Sorrel damarlarında akan kanın buz gibi donduğunu hissetti. Kaçacak bir delik arıyordu. Giriş kapısından kaçamayacağına göre arka merdivenlerden yararlanmalıydı.

Biraz kendini toparlar gibi olmuştu. Aynı anda Ellis'in sesini duydu. "Sağ ol Charles, şu sözünü ettiğin

tablolara bir göz atayım.'' Bu sesi nerede olsa tanırdı!

Ellis'in nerede durduğuna bir göz atması gerekiyordu genç kızın. Eğer giriş kapısına yakın duruyorsa, o zaman arka kapıdan kaçacaktı. Sorrel o kadar büyük bir panik içindeydi ki, o sırada, elindeki tablodan başka bir şeyi düşünmeyen Ellis'in yanından geçip, rahatça dışarı çıkabileceği aklına bile gelmemişti. O panik içinde gözüne ilk çarpan kapıya doğru yöneldi.

'Herhalde bu yangın merdivenine giden kapıdır,' diyerek kapıyı açtı ve içeri daldı. Ama bu girdiği odanın duvarlarında da tablolar asılıydı. Ancak Sorrel, tablolardan önce, odanın ortasındaki çift kişilik kanepede oturan karı kocayı görmüştü. Onların kim olduklarını anladığı zaman gözleri iri iri açıldı. Rastlantılar zinciri bir türlü genç kızın peşini bırakmıyordu nedense.

Bu gerçekten de hiç umulmadık bir rastlantıydı, çünkü Sorrel, Cynthia Armitage ile kocasının tablolardan hoşlanmadıklarını biliyordu... Yine de, işte rastlantılar, onları burada karşı karşıya getirmişti. Başını kaldırıp da kapıda duran Sorrel'i görünce kadının gözlerinde yılan gibi bir ifade dolaştı. Bu kez, içini boşaltmadan Sorrel'i bırakmaya niyeti yokmuş gibi görünüyordu.

''Yine mi sen!'' diye bir çığlık attı. Kadının tiz sesi, sessiz salonda yankılanmıştı.

Sorrel'in kafasında yeniden alarm zilleri çalmaya başlamıştı. Yan gözle, biraz önce çıktığı açık duran kapıya baktı. Onun baktığı yöne bakan Cynthia anında kapı ile Sorrel'in arasında girivermişti.

''Yo, hayır!'' diye bağırdı büyük bir öfkeyle. ''Bu kez burnun havada benden kaçıp gidemeyeceksin. Seninle işim bittiği zaman...''

Yanlarına gelmiş olan kocası, ''Yavaş ol, herkes seni duyacak,'' diyerek karısını yatıştırmaya çalışıyordu.

''Sen sus!'' diye bağırdı Cynthia kocasına. ''Ben Sorrel Maitland ile konuşuyorum, seninle değil. Başkalarının beni duyması da umurumda değil, anlıyor musun? Artık şu Sorrel Maitland adındaki kurnaz ve namussuz kadının nasıl biri olduğunu dünya âlem öğrenmeli!''

Yüzünden bütün kanı çekilmiş olan Sorrel, ''Lütfen,'' diye fısıldadı. Eğer Cynthia böyle bağırmaya devam ederse onu sadece Ellis değil binada bulunan herkes duyacaktı. ''Lütfen...''

Cynthia Armitage, ''Bir de lütfen diyor!'' diye bağırdı.

O sırada salona giren iki adam Cynthia'yı kolundan tutup kapıdan uzaklaştırdılar. Ama Cynthia'nın kimseyi umursadığı yoktu. İçindeki zehiri akıtabilmek için sokakta bağırmaya bile hazırdı. Ellis Galbraith, Sorrel'in kireç gibi bembeyaz olmuş yüzüne bir göz attıktan sonra, 'Sen endişelenme, gibilerinden bir baş hareketi yaptı. Ama o anda Sorrel, 'Yer yarılsa da içine girsem, diye geçiriyordu içinden.

''İstersen sen müşterilerinle ilgilen Charles,'' dedi Ellis yanında duran adama. ''Ben bu hanımlarla ilgilenirim.'' Sorrel'e tekrar baktıktan sonra, ''Miss Maitland benim eski bir dostumdur,'' dedi.

Charles'ın yüzündeki ifadeden, Ellis'in buranın gözde müşterilerinden biri olduğunu anladı genç kız. Charles telaşla öbür odaya geçti ve ara kapıyı arkasından kapadı.

Charles'ın kapıyı arkasından kapaması çok akıllıca bir davranış olmuştu çünkü daha kapı kapanır kapanmaz Cynthia'nın şirret sesi yeniden duyulmuştu. ''Demek Sorrel Maitland sizin en iyi arkadaşınız oluyor, öyle mi?'' Ellis'in şık kıyafeti Cynthia'nın gözünden kaçmamıştı. ''Yerinizde olsam onun gibi kadınlarla ar-

kadaşlık etmezdim!''

''Konuşmalarınıza bakılırsa, Miss Maitland sizinle arkadaşlık etmek istememiş,'' dedi Ellis hiç istifini bozmadan. ''Şu kısacık süre içinde, davranışlarınızı gördükten sonra, ona hak vermemek elimde değil.''

''Nasıl bana?...'' diye bağırdı Cynthia. Yan gözle de destek ararcasına kocasına bakıyordu. Ama kocasının kendisini desteklemediğini görünce öfkeyle haykırmaya başladı. ''Babamı üç kâğıda getirdiği gibi seni de üç kâğıda getirseydi, görürdüm ben seni!''

Sorrel, 'Aman Tanrım!' diye geçirdi içinden. Saklanacak bir delik arıyordu gözleriyle. 'Cynthia şimdi ona her şeyi anlatacak. Onu durdurmanın hiçbir yararı yok!' Ne yerinden kımıldayabiliyor, ne de ağzını açıp tek bir kelime edebiliyordu. Sadece içinden, Ellis'in onu dinlememesi için dua ediyordu. Ellis'in gözlerinde beliren buz gibi ifadeden, genç adamın, Cynthia'nın anlattıklarından etkilenmeye başladığı belli oluyordu. Birazdan bu buz gibi ifade yerini tiksintiye bırakacaktı.

Ellis'in Cynthia'ye hitaben, ''Çok kötü bir ithamda bulunuyorsunuz hanımefendi,'' dediğini duydu. ''Kullandığınız kelimelere dikkat edin.''

''Dikkat mi edeyim?'' diye bağırdı Cynthia. ''Burada dikkat etmesi gereken biri varsa o da sizsiniz bayım. Eğer dikkat etmezseniz bu yeşil gözlü yılan sizi parmağının ucunda oynatacaktır!''

Sorrel, Ellis'in yanağında atan damarı görebiliyordu. Genç adam ellerini yumruk halinde iki yanında tutuyordu. ''Eğer Miss Maitland'ın yeşil gözlerinden söz ediyorsanız, size şu kadarını söyleyeyim... Hayatımda hiç bu kadar dürüst ve saf bir çift göz görmedim ben.''

''Görmezsiniz tabii!'' diye bağırdı Cynthia, o cırlak sesiyle. ''Onun ağına düştüğünüzü bildiği için size göstermiyordur. Çok dikkatli olmalısınız. Sözlerime ku-

lak verin... Sakın babanızı onunla tanıştırmayın, yoksa benim gibi paranızdan olursunuz. O benim babamın bütün parasını elinden aldı.''

Ellis'in yüzündeki ifadeyi gördüğü zaman bir an için yere yığılacağını sandı. Her an genç adamın bakışlarının, Wenda Sykes'a baktığı gibi, nefret ve tiksintiyle kendisine dönmesini bekliyordu.

Cynthia muzaffer bir tavırla Ellis'in yüzüne baktı. ''Bunları biliyorsunuzdur, öyle değil mi?'' dedi. Genç adamın kafasına şüphe tohumlarını ektiğinin o da farkındaydı. ''Bütün bu parayı nereden bulduğunu hiç merak etmemiş miydiniz yoksa?'' Ellis'in kendini büyük bir dikkatle dinlediğini fark eden kadın, bu fırsattan yararlanmaya baktı. ''O yaşadığı lüks apartman katının kirasını neyle karşılıyordu sanıyorsunuz? Üstünde giydiği şu kucak dolusu parayla satın alınmış elbiselerin parasını nereden buluyor? '

Sorrel önünde duran koltuğun arkasına sıkı sıkıya yapışmıştı. 'Sus artık' diye bağırıyordu içinden.

Ama Cynthia'nın daha onunla işi bitmemişti. ''Babamın parasıyla... Paranın kaynağı... Babamdı. Şu kadın yok mu!'' Yılan gibi parlayan gözlerini Sorrel'den yana çevirdi. ''Onun elinde avcunda ne varsa koparabilmek için ne dolaplar çevirdi bilemezsiniz!''

Cynthia Armitage zehir saçan hikâyesini bitirmeden, Sorrel bayılacak gibi olmuştu. Hayatta, canından çok sevdiği bir adamın önünde, kişiliğinin böyle ayaklar altına alınması Sorrel için büyük bir utanç kaynağı olmuştu. Ama Cynthia Armitage hâlâ hızını alamamış, onu aşağılamaya devam ediyordu.

''Şimdi söyleyin bana bakalım, onun hakkında ne düşünüyorsunuz? Yaşlı bir adamın sevgisini kazanabilmek için her yola başvuran şu yeşil gözlü şırfıntı hakkında ne düşünüyorsunuz? Böyle bir kadının eline düş-

müş olan bunak bir ihtiyarın vay haline... Düşünebiliyor musunuz, babam mirasının bir kısmını ona bıraktı!"

Sorrel kahrolmuştu. Artık bayılmak bile istemiyordu. Cynthia Armitage onu çok güzel bir şekilde aşağılamıştı! Daha da anlatacakları vardı kadının besbelli, ama şu anda Ellis'in ne söyleyeceğini bekliyordu büyük bir merakla.

Sorrel genç adama bakmaya çekiniyordu. Onun söyleyeceklerini duymak bile istemiyordu. Eğer bacaklarının kendisini taşıyacağından emin olabilse, Ellis'in söyleyeceklerini duymamak için buradan kaçar giderdi. Ama buna gücünün yetmeyeceğini bildiğinden, başını önüne eğmiş, gözleri yerde, Ellis'in kendisini yargılamasını bekliyordu. Onun gözlerindeki nefreti görmeyeceği için seviniyor, ama tiksinti dolu sözlerini duymak zorunda kaldığı için de kahroluyordu.

ONUNCU BÖLÜM

Sorrel, Ellis'in kendisini aşağılamaya başlayacağı anı beklerken çektiği ıstırabı, şimdiye kadar hiç tatmadığını düşünüyordu. Ellis'in konuşması bittiğinde ölüm fermanının imzalanmış olacağını biliyordu.

Ellis'in kendisini aşağılamasını, onun eski nişanlısına yaptığı gibi kendisini de yerden yere vurmasını beklerken, genç adam hiç beklemediği bir davranışta bulundu... Ellis saldırısını Cynthia Armitage'a yönetmişti! Gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde Sorrel genç adamın söylediklerini dinliyordu.

"Miss Maitland'ın adını kötüye çıkarmak için gösterdiğiniz bu kötü niyet gösterisi bittiyse, hanımefendi, sözlerime başlamadan önce, sizi bir konuda uyarmak istiyorum. Eğer bana ya da başka birine... Onun hakkında bir tek kötü söz daha ederseniz sizi kişiye hakaretten mahkemeye veririm."

"Ne yaparmışsın bakayım?" diye bağırdı Cynthia Armitage. "Size söylediklerimi duymadınız mı? Şu gördüğünüz kız bir sülük gibi babamın..."

"Söylediğiniz yalanları kelimesi kelimesine duydum," diye buz gibi bir sesle onun sözünü kesti Ellis. "Büyük bir iyi niyetle konuşmanızı sonuna kadar dinledim. Ama artık yeter. Daha fazlasını duymak bile istemiyorum."

Cynthia bir kenarda büzülmüş duran kocasına nefretle baktıktan sonra yeniden Ellis'e döndü. "Daha söyleyeceklerim bitmedi!" diye bağırdı. "Babam ona mirasının..."

Sabrı taşmak üzere olan Ellis sertçe, onun sözünü yarıda kesti. "Eğer babanız Miss Maitland'a bir miktar para bıraktıysa, bunu adı geçen hanımın ne kadar iyi kalpli ve iyi niyetli biri olduğunu bildiği için yapmıştır."

Sorrel hayretle Ellis'e bakıyordu. Demek sonunda Ellis, Sorrel'in 'sevdiğim erkek' diye sözünü ettiği ada-

mın kim olduğunu anlamıştı. Çünkü genç adam, Cynthia Armitage'a aynen şunları söylüyordu:

"Miss Maitland'ın babanızı çok sevdiğini biliyorum. Ayrıca..."

"Ayrıca bankadaki parasını da seviyordu," diye genç adamın sözünü kesti Cynthia. Kadının yüzü öfkesinden mosmor kesilmişti.

Ama Ellis'in de sabrı tükenmişti artık. Daha fazla tartışmaya gerek görmeden kapıya doğru yürüdü. "Lütfen buradan gitmek inceliğini gösterir misiniz? Bu arada şu beyi de," diyerek eliyle bir köşede sinmiş olan kocasını işaret etti. "Beraberinizde götürür müsünüz? Eğer sabrımı taşırırsanız ikinizi birden burdan dışarı attırırım."

Hâlâ önündeki koltuğun arkasına sıkı sıkıya yapışmış olan Sorrel, 'Eğer Ellis'in sabrı daha taşmadıysa, taştığı zaman burada olmak istemem,' diye geçirdi içinden.

Leslie Armitage, Ellis'in uyarısına kulak asmışa benziyordu, zira karısının yanına gelerek onu kolundan tuttu. "Biz de buranın sahibini görmek için bekliyorduk," diye mırıldandı adamcağız. "Ama başka bir gün gelmemiz daha doğru olacak galiba."

Cynthia da buradan gitmeye hazır görünüyordu. Kocasının kolunda, kapıya doğru yürürken, yine de dayanamayıp, "Şu kız..." diye başladı.

Ellis hemen, "Mahkemede görüşmemizi ister misiniz?" diye atılınca, karı koca arkalarına bile bakmadan salondan çıkıp gittiler.

Dışarıdan Cynthia'nın, "Tanrı senin cezanı versin!" diye son bir kez bağırdığını duydular.

Ellis hemen kapıyı arkalarından kapadı. "Tanrım!"

Sorrel şimdi sıranın kendisine geldiğinden emindi. Buna nasıl dayanacağını kestiremiyordu, ama Armita-

gelara karşı kendini koruduğu için Ellis'e her zaman minnettar kalacaktı.

"Seni de... Bu işe karıştırdıkları için... Özür dilerim...," diye kekeledi genç kız. Ellis'in yüzündeki ciddi ifade, onun da bu işten hiç hoşlanmamış olduğunu gösteriyordu.

"Burada bulunduğuma sevindim," dedi Ellis kısaca. "Sen böyle insanlarla muhatap olacak bir yapıya sahip değilsin."

"Kendimi korumaya kalkışmadığım için mi böyle söylüyorsun?" Bu soruyu sormakla Ellis'e karşı büyük bir açık verdiğinin farkındaydı.

Ama Ellis onu bir kez daha hayrete düşürüyordu. Genç kızın savunmasını duymak bile istememişti. Sanki Cynthia'nın anlattıklarının tek kelimesinin bile doğru olmadığını biliyordu.

"O rezil kadın, sana ağzını açman için fırsat bile vermedi," demekle yetindi genç adam. Sonra genç kızın sapsarı olmuş yüzüne bir göz attı. "Hâlâ rengin yerine gelmedi... Buradan gitmemizde bir sakınca var mı? İstersen seni evine kadar arabamla bırakabilirim."

Sorrel, "Bir şeyim yok," dedi. Ama kalbi hâlâ küt küt atıyordu. Bütün bu olanlardan sonra Ellis ona sırtını çevirip gitmemişti... Ayrıca onu evine kadar götürmeyi bile teklif etmişti. Sorrel kulaklarına bile inanamıyordu. Boğuk bir sesle, "Arabam aşağıda," dedi.

Kapıya kadar gitmiş olan Ellis birden olduğu yerde durdu ve genç kızdan yana döndü. Yüzünde, onun kendini bir daha görmek istemediğini bildiğini anlatan bir ifade vardı. Bunu hemen fark eden Sorrel, onu şimdi durdurmazsa, bu kapıdan çıktığı andan itibaren genç adamı bir daha göremeyeceğini anlamıştı.

Ellis kapıyı açıyordu. Boğuk bir sesle, "Neden?" di-

ye seslendi Sorrel ona. Ellis yeniden dönüp ona baktı. Genç kızın, başladığı cümleyi bitirmesini bekler gibiydi. Sorrel, "Neden öyle davrandın?" diye sordu genç adama. "Neden biraz önce beni... Cynthia Armitage'a karşı korudun?"

Ellis elini kapıdan çekmişti. Ama hâlâ kapıdan uzaklaşmamıştı. Dikkatle genç kızın yüzüne baktı.

"Bundan sekiz yıl kadar önce on yedi yaşlarında hayatımda hiç görmediğim kadar dürüst ve duygusal bir genç kıza âşık olmuştum. Yirmi beş yaşına gelmiş olan o genç kızın, dış görünüşü epeyce değişmişti... Ama ben onun içinin hiç değişmediğinden eminim."

Ellis'in sorgusuz sualsiz hâlâ kendisine inandığını duymak, Sorrel'i sarhoş etmişti. Düşmemek için koltuğun arkalığına sıkıca yapıştı.

"Hâlâ..." Bir türlü kelimeler dudaklarından dökülmüyordu. Yutkundu ve yeniden denedi. "Hâlâ... O kızı... Seviyor musun? Biraz önce... Onun eski nişanlından pek farklı biri olmadığını öğrenmene rağmen... Hâlâ onu sevebiliyor musun?"

Genç adamın yüzü duygularını ele vermiyordu. Sorrel, bütün hayatı sanki onun vereceği cevaba bağlıymış gibi, Ellis'in bir şeyler söylemesini bekliyordu.

"Bunu sormana gerek var mı?"

Bu yeterli değildi. Genç kız daha fazlasını istiyordu. Sekiz yıllık arayı bir kalemde silebilmesi için bu kadarı yeterli değildi ona.

"Benim savunmamı bile dinlemeden beri korumaya kalkmanın nedeni... Bana karşı olan duyguların mıydı?," diye sordu genç adama.

"Wenda Sykes'a hiçbir zaman âşık olmamıştım. Onun için de, yaptıkları beni ondan uzaklaştırmaya yetmişti. Sana olan duygularıma gelince... Kendini savunman için hiçbir neden göremiyorum."

"Cynthia Armitage'ın hakkımda söylediklerini dinledikten sonra hâlâ bana güvenebiliyor musun?"

"Sana güveniyorum ve seni seviyorum," dedi Ellis. Elini kapının tokmağına uzattı. "Elveda Sorrel. Umarım hayattan istediklerini bir gün bulursun."

"Ellis!"

Ellis ona arkasını dönmüştü bile, ama onun gitmesine izin veremezdi. Sorrel'in kendisine seslendiğini duyduğu zaman olduğu yerde kalmıştı genç adam, ondan yana dönmemişti. Sorrel onun sorgusuz sualsiz kendisine inandığını öğrenmişti ya, gerisi umurunda bile değildi. Artık Ellis'e inanabileceğini biliyordu! Onun, kendisini bilerek incitmediğine inanıyordu artık!

"Ellis!" diye seslendi yeniden. Genç adamın kapıdan çıkıp gitmesinden korkuyordu. Uzun bir ayrılıktan sonra yeniden bulduğu mutluluğu bir daha kaçırmak istemiyordu artık!

"Ellis, sanırım aradığımı buldum artık."

Ellis hâlâ ondan yana dönmemekte inat ediyordu. Sorrel'in gözleri yaşlarla dolmuştu. Yutkundu.

"Ellis... Benimle evlenir misin?"

Gözlerinden akan yaşların arasından genç adamın omuzlarının nasıl dikleştiğini görebiliyordu. Bu kez Ellis ondan yana dönmüştü. Ağır ağır genç kızın yanına doğru yürüdü.

"Neden?" diye sordu genç adam.

Keşke Ellis ona gülümseseydi! Ama genç adamın yüzünde çok ciddi bir ifade vardı. Sorrel yanaklarından akan yaşları eliyle sildi.

"On yedi yaşındayken sana deliler gibi âşıktım."

Ellis'in yüz hatları şimdi daha da gerilmişti. "Ya şimdi" diye sordu genç adam. "Şimdi benim için neler hissediyorsun?"

"Şimdi..." Sorrel genç adamın kendini kollarının

arasına almasını istiyordu. "Seni bütün kalbimle seviyorum." Ellis'in şakağında bir damarın attığını gördü ve birden kendini daha fazla tutamayarak duygularını olduğu gibi dile getirdi. "Drurylerde seninle tekrar karşılaştığımız zaman, seni hiç bir zaman unutmamış olduğumu anladım. Kendimi, seni kalbimden söküp attığıma inandırmaya çalıştığım zamanlarda bile..." Ellis'in hâlâ kendisini kollarının arasına almak için bir girişimde bulunmadığını fark ederek duraksadı. Onun, bundan sekiz yıl önce, evlilik konusundaki düşünceleri gelmişti aklına. "Eğer benimle evlenmek istemiyorsan... Ona da pekâlâ."

"Yani şimdi bana evlenmeden de benimle birlikte yaşayabileceğini mi söylemek istiyorsun?"

"Eğer sen istiyorsan." Sorrel birden paniğe kapılmıştı.

"Eğer bu evlenme, ya da beraber yaşama teklifleri, o Cynthia Armitage denen kadına karşı seni koruduğum için bana minnet duymandan kaynaklanıyorsa... Her ikisine de hayır diyorum. Söyle bana, böyle bir teklifte bulunmanın asıl nedeni bu, değil mi?"

Sorrel ağır ağır, 'hayır' anlamında başını iki yana salladı, "O kapıdan içeri girdiğini gördüğüm zaman çok korkmuştum," diye itiraz etti genç kız. "Cynthia Armitage'ın beni, insanların önünde rezil etmekten büyük bir zevk alacağından emindim. Hele benim iyi bir arkadaşım olduğunu söylediğin zaman, babasının bana bıraktığı paradan söz edeceğinden yüzde yüz emindim. Babası çok iyi bir insandı. Ama onun anlatış tarzından sonra benden nefret etmenden, benden tiksinmenden korkuyordum. Ama..." Ellis tek kelime etmeden, büyük bir dikkatle onun söylediklerini dinliyordu. "Ama... Sana büyük bir minnet duyduğum doğru, çünkü beni o kadına karşı korudun, hem de savunmamı bile duymadan... Ancak, beni, o kadına karşı nasıl savunduğunu gördüğüm zaman, artık sana güvenebileceğimi anladım. Ve o zaman da, sana karşı olan duygularımı açıklamaya karar verdim, çünkü..."

"Buraya gel."

Ellis'in yüzü hâlâ ciddiydi ama, 'Buraya gel!' deyiş biçimi bir emirdi ve Sorrel de bu emre itaat etti. Ona güvendiğini söylerken gerçeği söylemişti. Hiç tereddüt etmeden yerinden ayrıldı ve kapıya doğru yürümeye başladı.

Ellis'in karşısına gelince durdu ve gözlerini bile kıpmadan onun gözlerinin içine baktı. 'Eğer beni gerçekten seviyorsa,' diye geçirdi içinden. 'O zaman beni kollarının arasına alır.'

Ellis tek kolunu kaldırdığı zaman kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı. Ama Ellis onu kollarının arasına almadı. Kapıya doğru yaklaşan ayak seslerini duyunca, Sorrel'in kolunu tuttu.

"Birileri geliyor," dedi ters bir tavırla. "Artık kimsenin bizi rahatsız etmesini istemiyorum..." Kapının açıldığını görünce, Sorrel'e dönerek, "Benimle geliyor musun?" diye sordu.

Genç kızın yüreği deli gibi çarpıyordu. Ellis onun teklifine olumlu bir cevap vermemiş olsa bile, Sorrel artık o yapmacıklı kız rolünü oynamak istemiyordu.

"Nereye istersen gidebilirim," demesi üzerine kolunu tutan parmakların baskısı biraz daha artmıştı.

Ellis galerinin sahibine, "Seni daha sonra telefonla ararım," dedikten sonra Sorrel ile birlikte dışarı çıktılar. Ellis'in yanında Jaguar'a yerleşmiş olan Sorrel'in aklına birden arabasının buraya çok yakın bir yerde olduğu geldi.

Ellis arabasını lüks bir apartmanın önünde park ettiği zaman, genç kız onun, kente indiği zaman burada

kaldığını anlamıştı. Genç adam tek kelime bile etmeden onu arabadan indirdi ve birlikte kaldığı daireye çıktılar.

Oturma odasından içeri girdikleri zaman, Ellis onu pencerenin önüne götürdü. Uzunca bir süre, genç adam hiç konuşmadan onun gözlerinin içine baktı. Sonra elini uzattı ve Sorrel'in topuzunu tutan tokaları teker teker çıkarmaya başladı. Son tokayı da çıkardığı zaman genç kızın saçları omuzlarına dökülmüştü.

"İşte," dedi dudaklarında memnun bir gülümsemeyle. "Şimdi benim küçük Sorrel'ıma benzedin."

"Eskiden... Beni hep böyle... Çağırırdın." dedi genç kız ona.

"Seninle ilgili hiçbir şeyi unutmuş değilim. Ne de o eski günleri..." Birden genç adamın sesi boğuklaşıvermişti. "Tanrı aşkına! Gel buraya!" Ve onun gelmesini beklemeden, genç kızı kollarının arasına aldı. "Şu beş haftanın benim için tam bir cehennem azabı olduğunu biliyor musun?"

"Benim için de öyle oldu." Onun kollarının arasında olunca, genç kız bütün acılarını ve sıkıntılarını unutuvermişti.

Ellis başını geriye atıp uzun uzun onun gözlerinin içine baktı. Sanki zaman durmuştu. Büyük bir açlıkla birbirlerini seyrediyorlardı. Sorrel onun kollarının arasında olduğu için kendini dünyanın en mutlu insanıymış gibi hissediyordu. Ellis ise, şimdilik bu kadarıyla yetinmesi gerektiğini bildiğinden, ona doya doya bakıyordu.

Sanki onun kollarının arasında olduğuna hâlâ inanamıyormuş gibi, Ellis bir elini kaldırıp yavaşça genç kızın yanağına dokundu. Elini Sorrel'in kadife gibi, pürüzsüz yanağında dolaştırdı.

İşte o zaman, genç adamın dudaklarından boğuk bir

inilti koptu, onu öpmeden yapamayacağını anlamıştı. Öpüşmeleri zaman kavramını yitirmişcesine uzadıkça uzuyordu.

Birlikte pencerenin önündeki kanepeye oturduklarında "Bir tanem," diye fısıldadı genç adam. Sonra yeniden öpüşmeye başladılar. Aradan yine sayısız dakikalar geçmişti.

Ellis'in elleri saçlarının arasında, daha sonra boynunda ve göğüslerinde dolaşmaya başlamıştı. Sorrel, "Oh Ellis," diye inledi. Ve kollarını onu boynuna dolayıp genç adamı iyice kendine doğru çekti ve elini yanağında gezdirdi. Ellis onun elini avucunun içine alıp parmaklarını teker teker öptü. Genç adamın gözlerinin içinde sevgi dolu bir ışık yanıyordu artık. Ve o zaman, Sorrel uzun zamandan beri onun yüzünde görmediği o güzelim gülümsemenin, genç adamın yüzünü aydınlattığını gördü.

"Bana bakın Miss Maitland," dedi Ellis gayet ciddi bir tavırla. "Eğer benimle sevişmek gibi bir niyetiniz varsa... bana yaptığınız o teklifi yeniden gözden geçirelim."

Aradan geçen sekiz acı dolu yıldan sonra Ellis'in hâlâ kendisini güldürebileceğini fark eden Sorrel'in içi mutlulukla dolmuştu. Genç adamın bu uyarısının kendi aceleciliğinden kaynaklandığını biliyordu. Yanakları al al olmuştu. Derin derin nefes aldı.

"Benimle... evlenir misin Ellis?" diye sordu. Genç adamın kendisine bir cevap vermediğini görünce, birden paniğe kapıldı ve telaşla, "Tabii eğer istemiyorsan..."

Ellis onun dudaklarını kendi dudaklarıyla örtmüştü. Sorrel aradığı cevabı bu uzun öpücükle bulmuştu. Birbirlerine karşı duydukları arzu giderek artıyordu. Sonunda Ellis dudaklarını onunkilerden kopardı ve

doğrulup oturdu.

"Seni kollarımda tutup, seninle doya doya sevişme isteğime bir süre daha gem vurmam gerekiyor. Geçmişte sana çektirmiş olduğum acılardan daha yeni yeni kurtulduğunu biliyorum. Bundan sonra içinde, benimle ilgili hiçbir şüphe kalmasını istemiyorum."

"Ama zaten..." Sorrel ona artık kendisine inandığını söylemek istiyordu, ama Ellis onu bir el hareketiyle durdurdu.

"Tabii ki seninle evleneceğim. Zaten benim de, evlenmek istediğim tek kadın sendin." Sorrel'in hayretten iri iri açılmış gözlerinin içine bakıp gülümsedi. "Sen daha gencecik bir kızken bile seninle evlenmek niyetindeydim." Ellis'in gözleri uzaklara dalmıştı. "Bu konuda geç kalmış olabileceğim aklıma geldikçe, ne kadar acı çektim, bilemezsin."

Genç adamın gözlerinin içine bakmaya devam eden Sorrel, onun 'Seni her zaman sevdim,' dediğini çok iyi hatırlıyordu. Ona karşı olan güveni yeniden pekişmişti. Ona o kadar güveniyordu ki, hiç düşünmeden onun bu sözlerine inandı.

Ellis'in kendisini sevdiğinden yüzde yüz emindi. Genç adamın gözlerindeki o ılık bakışlar yanılmadığını söylüyordu genç kıza.

Bir zamanlar, onu kulağından tuttuğu gibi ofisinden dışarı attığı zamanlarda bile genç kızı sevdiğini ve onunla evlenmek istediğini söylemişti. Sorrel, Ellis'in bu sözlerine inandı, çünkü genç adamın kendine yalan söylemesi için ortada bir neden olmadığını biliyordu. Hele onun, evlenme teklifini yapmakta gecikmiş olabileceğinden korktuğunu söylemesi ve gözlerinde beliren gerçek korku ifadesi karşısında Sorrel genç adama gülümsedi.

"Rod Drury'nin bana evlenme teklifi yaptığı gece-

den mi söz ediyorsun?" diye sordu. "Ona 'evet' dememden mi korkuyordun?"

"O geceyi bir daha hatırlatma bana," dedi Ellis. "Neredeyse kalp krizi geçiriyordum." Genç adamın parmakları Sorrel'in kolunda bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. "Yerimden kıpırdamadan orada durmayı nasıl başardım, ben de bilmiyorum," diye itiraf etti genç adam. "Konuşmadığınız zamanlarda, onun seni öptüğünü sanarak durduğum yerde öfkemden kuduruyordum. Kendimi o kadar kaybetmiştim ki, daha sonra seninle birlikte içeri girdiğim zaman, eğer, eninde sonunda biriyle evleneceksen, bu adamın benden başkası olmayacağını söylememek için kendimi zor tutuyordum."

"Oh, Ellis," diye fısıldadı Sorrel. Genç adamın anlattıklarını dinlemekten büyük bir zevk alıyordu. "Drurylerin evlilik yıldönümü partisinde dans ettiğin sarışın kadını hatırlıyor musun? Neredeyse kadının gözlerini oyacaktım. Ama artık ödeştik, öyle değil mi?"

Ellis'in dudaklarındaki gülümseme gittikçe daha çok yayılmaya başlamıştı. "Desene, planım bir işe yaramış."

"Seni şeytan seni..." Sorrel parmağını genç adamın burnuna doğru salladı. "Beni kıskandırmak mı istiyordun yoksa?"

"Her şeyi denemeye hazırdım," diye itiraf etti Ellis. "Senin tümüyle benim olmana ramak kaldığı geceyi hatırlıyor musun? O gece bana söylediklerinden sonra çılgına dönmüştüm... Ama daha sonra, sakinleştiğim zaman, benim kollarımdayken gösterdiğin tepkinin, daha önceden planlanmış olamayacağını anladım. Gecikmeden sana ulaşmalıydım, her geçen gün aramızdaki duvarı biraz daha yükseltiyordun."

Sorrel, "Oh sevgilim," diye fısıldadı. "Seni o ka-

dar çok üzdüm mü?"

"Üzülme sevgilim," diye karşılık verdi Ellis. "Bir zamanlar sana ne kadar acı çektirmiş olduğumu düşündükçe..." Daha fazla sözlerine devam edemeyen genç adam, Sorrel'i kollarının arasına alıp bir bebek gibi sallamaya başladı. Dakikalarca böyle oturdular.

Bir süre sonra, bu acı veren anılardan kendini biraz olsun kurtarmış olan genç adam, Sorrel'i dudaklarından öptü ve boğazını temizleyerek yeniden anlatmaya başladı.

"O geceye gelince. Drurylerin partisine gitmeye hiç niyetim yoktu."

"Yok muydu?"

Ellis başını iki yana salladı. "Drury'yi nasıl reddettiğine şahit olduktan sonra, o partiye gitmekten vazgeçmiştim. Hem senden ayrıldıktan sonra, artık seni bir daha görmek istemeyeceğimden o kadar emindim ki... Umurumda bile değildin..."

"Ağızının payını almıştın... Öyle değil mi?"

"Seni gidi küçük cadı seni... Gerçekten de bana iyi bir ders vermiştin."

Sorrel büyük bir sevgiyle genç adamın gözlerinin içine bakarak, "Ne kadar da kötü bir insanım... Öyle değil mi?" diye fısıldadı.

"Hem de çok... Çok kötüsün," diye onayladı Ellis. Ama genç kızın dudaklarının tadına bir kez daha bakmadan edememişti.

"Ama sonunda partiye geldin."

"Gelmemek mümkün müydü?" diye itiraf etti genç adam. "Gelmemekte inat ediyordum. Evin içinde bir aşağı bir yukarı dolaşıp kendimi oyalamaya çalışıyordum. Bir yandan da düşünmeye başlamıştım... Sen, kendini insanlardan korumak için, çevrene bir duvar örmüştün... Bu duvarı aşıp sana ulaşmalıydım... Gerçek Sorrel'i ortaya çıkarmalıydım." Genç adamın bakışları bir an için gölgelenir gibi olmuştu. "Seninle tekrar karşılaştığım zaman, senin düşlerimde yaşattığım genç kızdan çok farklı davrandığını gördüm."

Sorrel, "Ama bu yüzeyseldi," diye bir açıklama yapma gereğini duydu. Aslında böyle bir açıklama yapmasına hiç gerek yoktu, çünkü Ellis, ondaki bu farklı davranışın nereden kaynaklandığını çoktan anlamıştı.

"Eğer kendini göstermeye çalıştığın gibi bir insansan, Rod ile bu partiye geleceğini biliyordum. Sonunda arabama atladığım gibi Drurylerin evine gittim."

"Rod, eğer onunla birlikte gitmezsem, oğullarının üzgün halini gören annesiyle babasının keyiflerinin kaçacağını ileri sürdü ve onunla birlikte gitmem için ısrar etti..." Gözlerinin içi gülerek Ellis'e baktı. "Partiye, benim orada olacağımı tahmin ettiğin için mi geldin?"

Ellis başıyla onayladı. "Ama evimde kalmadığım için pişman olmuştum. Hatırlıyor musun bilmem ama, bana, dairenin kirasını ödeyen adamı çok sevdiğini söylemiştin o gece."

"Oh, çok haklısın, Mr. Ollerenshaw'dan sana hiç söz etmedim, değil mi?"

"Söz etmene hiç gerek yok," dedi Ellis. "Eğer yaşlı adam vasiyetinde sana da biraz para bırakmışsa, elbette bir bildiği olduğu için yapmıştır. Senin ona gösterdiğin ilginin arkasında hiçbir art niyet yatmadığını anlamıştır."

Genç adamın kendisine karşı duyduğu bu sonsuz güven karşısında Sorrel'in gözleri dolu dolu olmuştu. "Oh Ellis, Mr. Ollerenshaw kzına yeterince para bıraktı... Ama Cynthia tutumlu bir kadın değildir... Parasını hiç düşünmeden harcar... Onun için babası parayı doğrudan eline bırakmadı."

"Ama sen parana hemen kavuştun, öyle değil mi?"

"Zavallı Mr. Ollerenshaw," dedi Sorrel içini çekerek. "Bir ömür boyu didinip kazandığı bütün o parayı kızının bir günde bitireceğini çok iyi bildiğinden, o parayı doğrudan onun eline bırakmadı, ama benimkini, dediğin gibi, doğrudan bana bıraktı. Artık mezarında huzur içinde yatar umarım... Vasiyet ettiği gibi, biraz hayatımı yaşamaya çalıştım."

"Cynthia buna karşı çıktığı zaman bu paradan vazgeçebilirdin ama..."

Sorrel başıyla onayladı. "Haklısın, ancak bunun ne Cynthia'ya ne de çocuklara bir yararı dokunmazdı. Mr. Ollerenshaw her ihtimali göz önünde bulundurarak, eğer ben bu parayı almazsam, paranın tümünü, biyoloji araştırmaları yapan bir enstitüye bağışlamasını ve tarla farelerinin çiftleşme alışkanlıklarının incelenmesinde kullanılmasını vasiyet etmişti."

Ellis gülmeye başlamıştı. "Anlattıklarından çıkardığım kadarıyla, ihtiyarcığı kendi öz kızından çok seviyormuşsun."

"Kızının babasına karşı en ufak bir ilgi gösterdiğin hatırlamıyorum... Orada kaldığım süre..."

"Neden onların yanında kaldın ki?" diye patladı Ellis birden. Sorrel'in adına öfkelenmişti. "Onlara özel sekreterlik falan mı yapıyordun? Yoksa..."

Genç adamın birden susması üzerine Sorrel onun ne demek istediğini hemen anlamıştı.

"Birbirimiz hakkında daha hâlâ bilmediğimiz o kadar çok şey var ki."

Ellis onun yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Sensiz geçirdiğim o sekiz yıl şimdi bana nasıl da boş geliyor. Bana güveniyorsun artık öyle değil mi sevgilim?"

"Hem de nasıl."

"Bir tanem," diye fısıldadı Ellis onu yanağından

öperken. "Zamanımızı o kadar boşa harcadık ki... Hâlâ seni yeniden bulduğuma inanamıyorum. Bütün bunların bir düş olmasından o kadar çok korkuyorum ki... Bunun bir düş olmadığına kendimi inandırabilmem için, sürekli sana dokunmak, seni kollarımın arasında tutmak istiyorum."

"Beni istediğin kadar kollarının arasında tutabilirsin," dedi Sorrel.

"Yine acele ediyorsun," diye takıldı Ellis ona. "Ama senin bu halini çok seviyorum."

Yeniden dudakları birleşti. Ellis'in elleri genç kızın bedeninde dolaşmaya başlamıştı. Birbirlerinden koptukları zaman Sorrel arzuyla dolu gözlerini ondan kaçırmadı bile.

"Bana böyle dokunduğun zamanlarda... Canım hiç konuşmak istemiyor..." diye fısıldadı Ellis'e.

Aynı arzu Ellis'in gözlerinde de yansıyordu. Ancak Sorrel'i yeniden öpmedi. "Beni hep böyle iste Sorrel," diye fısıldadı sadece.

Artık aralarında güvensizlik diye bir sorun kalmamıştı. Sorrel, içinde yanan arzu ateşini biraz durultabilmek için, başını genç adamın omzuna yasladı.

"Eğer bir rastlantı sonucu Drurylerin evinde karşılaşmamış olsaydık, beni bu kadar çok istemene rağmen, elin kolun bağlı oturur muydun?" diye sordu Sorrel.

"Belki."

Sorrel başını kaldırıp onun gözlerinin içine baktı. Bu tür bir konuşma Ellis'e hiç uygun değildi. O, istediğini elde edene kadar peşini bırakmayan, inatçı bir tipti.

"Ancak," diye ekledi Ellis. "Gözlerindeki soru soran bakışları görüyorum... Ama seni artık ebediyen kaybettiğimi sanıyordum... Senin çoktan evlenmiş ve çoluk çocuğa karışmış olduğunu düşünüyordum."

Sorrel inanmaz gözlerle ona bakıyordu. "Yani be-

nim..."

"Çok emindim. Ve Dururylerin evinde seni gördüğüm zaman aklımı kaçıracak gibi oldum. Neville Drury ile iş konuşmak için çalışma odasına çekildiğimiz zaman bile bir türlü iş düşünemiyordum. Aklım fikrim salonda bıraktığım o genç ve güzel kızdaydı. Onun bir zamanlar deli gibi âşık olduğum genç kız olduğuna inanamıyordum. Rod Drury'nin kız arkadaşı olduğunu hemen anlamıştım. Ama ilgimi en çok çeken şey parmağında alyans olmayışıydı."

"İyi ama, evli olduğum da nereden aklına geldi?"

"Kimseyle evlenmeyi düşünmemiş miydin?"

Sorrel başını iki yana salladı. "Hiçbir zaman," dedi. "Beni kovduktan sonra... Kendimi toparladığım zaman..." Onun o günlerin anısına hâlâ dayanamadığını anlayan Ellis genç kızı yeniden kollarının arasında salladı. Sanki çektirdiği acıları unutturmak ister gibiydi.

Sorrel anlatmaya devam etti. "Komşu kasabadaki bir ailenin çocuklarına bakmak üzere Armitagelara gittim."

"Dadılık mı yaptın sen?" Ellis sanki duyduklarına inanmazmış gibi büyük bir hayretle genç kızın gözlerinin içine bakıyordu. "Yani... Benim yanımdan ayrıldıktan sonra... Evlenip çoluk çocuğa karışmadın... Hiçbir zaman çocuk sahibi olmadın, öyle mi? Öyleyse yanında gördüğüm o iki küçük çocuk neyin nesiydi?"

"Ama unuttun mu, o gördüğün kadını bana benzettiğini söylememiş miydin sen?" dedi Sorrel.

"Ben seni, saçının teline kadar tanırım bir tanem," dedi Ellis, genç kızın irileşmiş gözlerinin içine bakarak. "Ben seni Kinglingham'de değil Salford Foley'de gördüm."

"Salford Foley'ye kadar geldin demek!"

Ellis başıyla onayladı. "Hem de iş için gelmemiştim," dedi gülümseyerek.

"Yoksa beni... beni görmeye mi gelmiştin?" Sorrel kulaklarına inanamıyordu.

Ellis yeniden, başıyla sözlerinin doğrulunu onayladı. "O zamanlar şimdiki durumuma daha gelmemiştim... Ama kendimce yükselmekteydim ve bu da seni aramam için yeterli bir nedendi..."

"Yani... yani beni görmeye mi gelmiştin?" diye cılız bir sesle sordu genç kız.

"Öyle. Ve içimden hep, çok geç kalmamış olmamam için dua ediyordum."

"Oh, Ellis, neden yanıma gelmedin? Neden benimle konuşmadın?" diye çıkıştı Sorrel ona.

"Yapamazdım. Salford Foley'ye kadar beni beklemiş olmanı umut etmem bile çok fazlaydı. Ama sizin evin önüne gelince... Seni bahçede, kucağında bir bebekle gördüm. Çocuğu o kadar güzel kollarının arasında tutuyordun ki, bu çocuğun senden başkasının olamayacağına iyice kanaat getirdim. Davranışlarımın, bana olan aşkını tümüyle öldürdüğünü ve benden ayrılır ayrılmaz hemen birini bulup evlendiğini, çoluk çocuğa karıştığını düşündüm."

Genç adamın anlattıkları Sorrel'i hayrete düşürmüştü. Uzunca bir süre, öylece dalıp gitti. Cynthia Armitaga'ın, çocuklarından sıkıldığı zamanlarda, Sorrel onları alıp annesine gittiğini hatırladı. Ellis'in, özellikle kendini aramak için kasabaya kadar gelmesine bir türlü inanamıyordu.. Demek özellikle onu görmek için gelmişti... Ama şanssızlığa bakın ki, onu kucağında çocukla görünce evlendiğini sanıp geri dönmüştü.

Sorrel daldığı düşüncelerinden uyanıp Ellis'in gözlerinin içine baktı. "Neden arabadan inip yanıma gelmedin? Eğer bana 'Merhaba,' deseydin gerçeği de öğ-

renirdin..."

"O anki halimi, ne kadar anlatırsam anlatayım, gözlerinin önüne getiremezsin. Cehennem azabı çekiyordum. Evlenmiştin... Mutlu olduğundan emindim... Çocukların vardı... O sırada yerde oturan kız çocuğunun sana, 'Anne,' diye seslendiğini çok iyi hatırlıyorum... Londra'ya nasıl geri döndüğümü hatırlamıyorum bile... "

Sorrel onun anlattıklarının üstünde bir süre düşündükten sonra, "Şimdi neden öyle sandığını anlıyorum," dedi. "Arabella bütün düzeltmelerime rağmen, nedense bana hep, 'Anne,' derdi."

Ellis onu yeniden kollarının arasına alırken, "Desene bütün bunlar o küçüğün inatçılığından başımıza geldi," dedi. Genç kızı büyük bir özlemle yeniden dudaklarından öpmeye başladı.

Bu uzun öpüşme sona erdiği zaman, Sorrel heyecandan pembeleşmiş yüzünü sevdiği erkeğe kaldırdı ve, "Şimdi bana, beni odandan kapı dışarı ettiğin zaman bile... Benimle evlenmeyi düşündüğünü mü söylemek istiyorsun?" diye sordu.

"Tanrım, bunları bana hatırlatmasan olmaz mı sanki?" diye homurdandı Ellis. "Daha dudaklarımı senin dudaklarına değdirmeden, sana âşık olduğumu biliyordum."

"Biliyordun demek!" diye bir çığlık attı Sorrel.

"Ama bildiğim bir şey daha vardı," diye hatırlattı genç adam. "Sakinleşmem gerekiyordu."

"Benimle evlenmekten kaçındığın için mi?"

"Tam tersine," dedi Ellis. "Seninle evlenmek istiyordum, ama çalışma hırsımdan kurtulamıyordum. Bir yerlere ulaşmam başarılı olmam gerekiyordu. Eğer seninle evlenirsem, aileme öncelik tanımam gerektiğini biliyordum. Evliliğimizi tehlikeye atmak istemiyor-

dum... Sonunda birbirimizden nefret edebilirdik... Ya da boşanabilirdik."

"Tıpkı annenle babanın evliliğinin son bulduğu gibi mi?" diye sordu Sorrel.

"Babamın da benim gibi hırslı bir adam olduğunu sana anlatmıştım. Ama evlendiği zaman, ailesine öncelik tanımaya kalkışınca, işle ilgili planlarını yürütmesi için gereken parayı, ailesine harcamak zorunda kaldı."

"Beni bunun için mi başından attın?"

"Annemle babamın birbirlerine karşı duydukları nefretin her geçen gün biraz daha artmasına seyirci oldum... Hayat artık onlar için çekilmez bir işkence halini almıştı. Aynısının bizim başımıza da gelmesini istemiyordum... Ama başka ne yapabilirdim ki? Sen daha on yedi yaşındaydın... Ben ise, gırtlağıma kadar borç içindeydim. İşlerimin istediğim gibi gitmesi için daha pek çok yıla ihtiyacım vardı. Sense evlenmemizi istiyordun... Seni o kadar çok seviyordum ki, bu riske girmeyi göze alamadım... Bir gün birbirimize nefretle bakabileceğimizi düşünmek bile beni çıldırtmaya yetmişti."

"Oh, Ellis, bütün bunları neden bana daha önce anlatmadın."

"O zaman sana bunları söylememin bir yararı olmazdı tatlım," dedi Ellis yavaşça. "Bir süre seni o masum öpücüklerle oyalayabileceğimi sandım, ama sen bununla yetinmiyor, daha fazlasını istiyordun..."

"Ama o gün sana gelmemin nedeni anahtarımı evde unutmuş olmamdı," diye hemen itiraz etti Sorrel.

"Biliyorum. Ama hemen ardından evlilikten, çocuklardan, daha sonra da birlikte yaşamamızdan söz etmeye başlamıştın. Seni bir an önce odamdan uzaklaştırmam gerekiyordu. Çünkü, biraz daha kalırsan, sana daha fazla karşı koyamayacağımı biliyordum."

"Bense, artık beni istemediğini sanıyordum."

"Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin, benim biricik sevgilim?" diye fısıldadı Ellis onun kulağına. "Bana ne büyük ıstıraplar çektirdiğini bir bilsen."

"Hiç... Bilmiyordum," diye fısıldadı Sorrel yavaşça.

"Uyanmadığın sürece, sana karşı duyduğum cinsel arzuyu kontrol altında tutabiliyordum. Ama o gün kendini kollarımın arasına attığın zaman ne kadar korktuğumu bilemezsin... Senin küçük bir çocuk olduğunu sanmakla büyük bir hataya düşmüştüm. Kollarımın arasında tam bir kadın oluveriyordun. Artık o masum öpücüklerle tatmin olduğun günlere geri dönemezdik. Bundan sonrası ikimiz için de tehlikeli olmaya başlamıştı... İkimizin de iyiliği için bir şeyler yapmam gerekiyordu."

"Ve beni kapı dışarı ettin," dedi Sorrel. Artık genç adamın davranışlarında ne kadar haklı olduğunu görebiliyordu. Eğer Ellis onu kovmamış olsaydı, kim bilir sonları nasıl olurdu?.. Ama o yaşında bile, aklı başında bir insan olan Ellis bu olaya tam zamanında, dur demesini bilmişti.

Ellis onun yanağını okşadı. "Sanki seni umursamıyormuşum gibi davranmak zorundaydım," diye mırıldandı.

"Hiç vakit kaybetmeden Jenny Pearson'ı işe almanın nedeni bu muydu?"

"Hani şu sizin kasabada oturan kızdan mı söz ediyorsun?" Genç kızın adını bile çoktan unutmuştu.

Ama Sorrel'in ona sormadan içinin rahat etmeyeceğini bildiği çok önemli bir sorusu vardı. "Wenda Sykes ile nişanlanmıştın," diye hatırlattı genç adama.

"Ama onu sevmiyordum," dedi Ellis hemen. "Seni kaybettiğime iyice inandığım zaman onunla nişanlanmaya karar verdim. Onun birbirinden güzel o kıyafetleri alacak parayı nereden bulduğunu öğrendiğim zaman, hiç üzülmedim bile diyebilirim."

"Sakın aklına..."

"Eğer aldığın elbiselerin parasının nereden geldiğinden söz edeceksen, sus istemem." dedi Ellis sertçe. "Kiranı kimin karşıladığını bilmemek beni yıkıyordu, ama işin aslını öğrendiğim zaman... Affet beni sevgilim... Bana yeniden güvenmeyi öğreneceğinden eminim."

"Sana güvenmemi mi istiyorsun?"

"Hem de nasıl. Bana yeniden güvenebilmeni sağlamak için, önce çevrende ördüğün duvarları yıkmam gerekiyordu, ama bana izin vermedin. Bana güvenmek için, sana yalvarmaya bile razıydım," diye itiraf etti genç adama.

"Sevgilim benim, demek sana güvenmemi o kadar çok istiyordun, öyle mi?"

"Bana yeniden güvenmeye başlarsan, belki benim sana bakmama izin vereceğini düşünüyordum," diye itiraf etti Ellis. "Aslında Salford Foley'ye gidip annene çocukların kimden olduğunu ve senin neden öyle havalı davranmaya kalktığını sorabilirdim ve o zaman da her şeyi öğrenmiş olurdum. Ama kendimi son anda durdurdum. Bütün bunları senin bana anlatmanı istiyordum... Bu benim için çok önemliydi."

"Yani bütün bunları ben sana... Kendiliğimden söylemiş olsaydım, o zaman sana yeniden güvendiğimi anlayacaktın, öyle mi?"

Bir yandan da Ellis'in ne kadar haklı olduğunu düşünüyordu. Eğer genç adam istemiş olsaydı, annesine kadar gidip, o çocukların nereden çıktığını sorabilirdi. Ve her iyi niyetli anne gibi, kendi annesi de, onunla ayrıldıklarından bu yana kızının ne kadar üzgün olduğunu ama kendini toparladıktan sonra komşu ka-

sabalardan birinde dadı olarak bir iş bulduğunu anlatabilir, kucağındaki çocukların da kızına ait olmadığını söyleyebilirdi. Ama Ellis bunu yapmamış, Sorrel'in gerçeği ona kendi ağzıyla söyleyeceği güne kadar büyük bir sabırla beklemeyi tercih etmişti.

Ellis, sanki onun kafasının içinden geçenleri okumuş gibi, genç kıza gülümsüyordu. "Birkaç saniye süreyle buna bir türlü inanamadım... 'Tanrım, bana güveniyor bu kadın' diye düşündüm."

"Bütün bunları..."

"Evet sevgilim, bütün bunları o kapıda durduğum sırada düşündüm. Ama hepsini birden o kadar kısa bir süre içinde çözmem olanaksızdı."

"Onun için de bana nedenini sordun, öyle değil mi?"

"Tanrıya şükürler olsun ki, bana gerçeği söyleyecek kadar bana güveniyorsun." dedi Ellis. "Bana, bensiz daha mutlu olacağını söylediğin günden sonraki haftalar boyunca tam bir cehennem hayatı yaşadım. Söylediklerini olduğu gibi kabul etmek zorunda olduğumu biliyordum. Artık geriye dönemeyeceğimize iyice kanaat getirmiştim!" Sorrel'i kendine doğru çekip onu öptü.

Fiziksel açlıkları o kadar büyüktü ki, uzunca bir süre bir yandan öpüşürlerken, bir yandan da birbirlerini sıkı sıkı tutuyorlardı. Sorrel'in yanakları pembeleşmişti. Ellis onu kendinden uzaklaştırıp, o pembeleşmiş yanaklara, o özlem dolu gözlere uzun uzun baktı.

"Tanrıya şükürler olsun," diye fısıldadı sonunda. "Sekiz yıllık bir aradan sonra hâlâ birbirimizi anlayabiliyoruz. Arayı kapatabiliriz. Aramızdaki en büyük sorunu hallettik nasılsa."

Sorrel daha fazla dayanamayarak, "Yani evlenmemizi mi kastediyorsun?" diye sordu.

Ellis onun burnunun ucunu öptü. "Artık bana nazlanma Miss Maitland... Tanrı aşkına, şu son beş hafta içinde çektiklerim canıma tak etti zaten... Üç gün sonra Mrs. Galbraith olma fikrine ne dersin?"

"Olamaz!" Sorrel mutluluktan uçuyordu.

Ellis'in gözlerinin içi gülüyordu artık. Sanki onu yeniden kaybetmekten korkuyormuşcasına, genç kıza sıkı sıkıya sarıldı ve yeniden dudakları birleşti. Artık Sorrel onun duygularından iyice emindi.

Ama yine de Ellis, onun aklından geçenleri okumuş gibi, "Tanrım, seni ne kadar çok sevdiğimi bilemezsin," diye fısıldadı genç kızın kulağına.